

การศึกษาความมุ่งหวังในชีวิตของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา

สารนิพนธ์

ของ

ว่าที่พันตำรวจตรีหญิงสมลรัตน์ สาธิตพิเคราะห์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว

กุมภาพันธ์ 2545

ลิขสิทธิ์เป็นของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

362.88

สศ42ก

ร.2

การศึกษาความมุ่งหวังในชีวิตของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา

2

บทคัดย่อ

ของ

ว่าที่พันตำรวจตรีหญิงสมลรัตน์ สาทิตพิเคราะห์

2

30 เม.ย. 2545

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว
กุมภาพันธ์ 2545

สมรัตน์ สาธิตพิเคราะห์. (2545). การศึกษาความมุ่งหวังในชีวิตของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำ
ชำเรา. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพมหานคร : บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษา : ศาสตราจารย์
ดร. ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความมุ่งหวังในชีวิตของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำ
ชำเรา กลุ่มตัวอย่างเป็นหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ที่ได้มีการแจ้งความดำเนินคดีทางอาญา
และส่งตัวมาตรวจที่โรงพยาบาลตำรวจ โดยช่วงระยะเวลาภายหลังการถูกข่มขืนกระทำชำเรา
ถึงระยะแจ้งความดำเนินคดีอยู่ระหว่าง 2 - 6 สัปดาห์ จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการ
วิจัยครั้งนี้คือ แบบสัมภาษณ์เชิงลึก สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ
ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

๔/ ผลการศึกษา สรุปได้ดังนี้
หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีอายุระหว่าง 13 - 30 ปี เป็นโสด มีจำนวนพี่น้อง
2 - 7 คน มีลำดับการเกิดอยู่ลำดับที่ 1 - 4 มีการศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษาถึงอุดมศึกษา
ส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้างและกำลังศึกษาอยู่ ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวส่วนใหญ่มีการ
ทะเลาะกันเป็นบางครั้ง บิดา - มารดาของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราเป็นผู้แจ้งความดำเนิน
คดีข่มขืนกระทำชำเรา และผู้ถูกข่มขืนกระทำชำเราส่วนใหญ่เป็นเพื่อนกับหญิงที่ถูกข่มขืน
กระทำชำเรา

หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีความมุ่งหวังในชีวิตอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อ
จำแนกความมุ่งหวังในชีวิตในแต่ละด้าน พบว่า ความมุ่งหวังในชีวิตของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำ
ชำเรา ด้านความคิดความรู้สึกของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ด้านความปรารถนาที่จะมี
อิสระในการตัดสินใจ ด้านการมีกำลังใจที่เข้มแข็งไม่ท้อถอยในชีวิต ด้านการไม่ถูกดูหมิ่นจาก
ผู้อื่น ด้านการกล้าที่จะเผชิญกับปัญหาที่จะมาทำลายการดำรงชีวิตของตนเอง ด้านความ
ปรารถนาที่จะมีชีวิตที่ได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น โดยเฉพาะบุคคลที่ใกล้ชิดที่ทราบเหตุ
การณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา อยู่ในระดับปานกลาง

A STUDY OF PURPOSE IN LIFE IN FEMALE RAPE VICTIMS

ABSTRACT

BY

POL.MAJ. SUMONRAT SATITPICLOK

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Guidance and Counseling Psychology
at Srinakharinwirot University
February 2002

Sumonrat Satitpiclok. (2002). *A Study of Purpose in Life in Female Rape Victims*.

Master Project, M.Ed. (Guidance and Counseling Psychology). Bangkok :

Graduate School, Srinakharinwirot University. Master Project Advisor :

Prof. Dr. Pongpan Kirdpitak

The purpose of this research was to study the purpose in life of female rape victims. The subjects of the study were twenty female rape victims suing their criminal cases and being investigated at Police General Hospital in Thailand. The time period from being raped to suing the cases was approximately 2 - 6 weeks. The research instrument was an indepth – interview record form. The data were analyzed by frequency, percentage, mean and standard deviation.

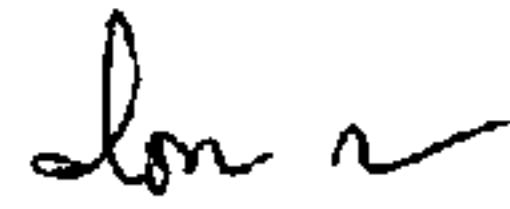
The results of the study were as follows :

The female rape victims were 13 - 30 years of age, single, 2 – 7 siblings in the family, the birth order of the siblings ranges from the first to fourth positions, and their educational levels ranged from Prathom Suksa VI to Bachelor degree. Most of the female rape victims were labours and also students. Their family members sometimes quarrelled each other. The parents of the victims reported the Police authority for seeking justice by bringing legal action. Besides, most rapers were the female rape victims' friends.

The female rape victims' purposes in life were average. Besides, each dimension of their purpose in life : thinking and feeling dimension ; wishing to have freedom of choice and decision ; will power in struggling for life ; not being rejected from others ; couraging to cope their destructive life problems and wishing to be accepted from others, particularly from their close friends and relatives who had known about being raped, revealed average.

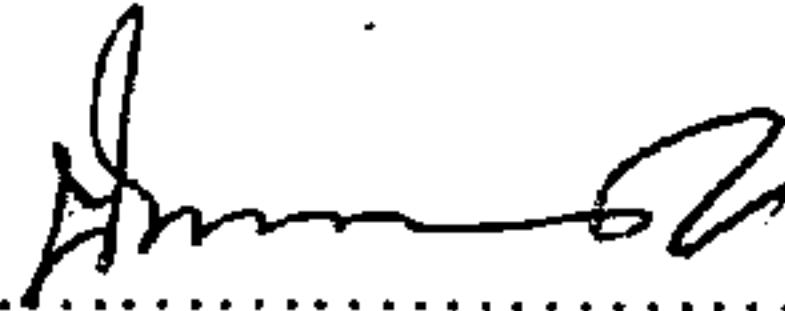
อาจารย์ที่ปรึกษา ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตรและคณะกรรมการสอบได้
พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
การศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

(ศาสตราจารย์ ดร. ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

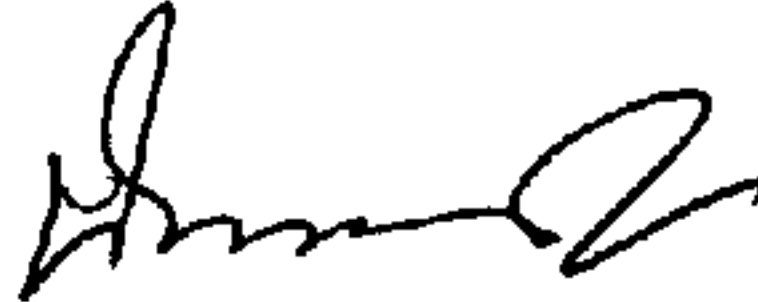
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นันทนา วงษ์อินทร์)

คณะกรรมการสอบ

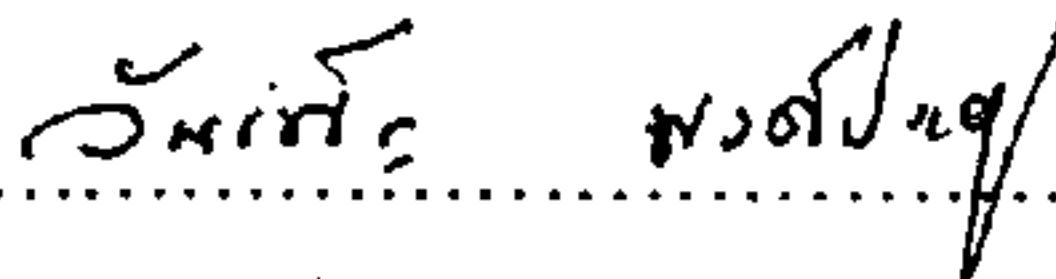
ประธาน

(ศาสตราจารย์ ดร. ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นันทนา วงษ์อินทร์)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วันเพ็ญ พงศ์ประยูร)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
การศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร. คมเพชร จิตรสกุล)

วันที่ 19 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2545

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ เพราะได้รับความกรุณาช่วยเหลือจากบุคคลหลายท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้วยความกรุณาอย่างสูงจาก ศาสตราจารย์ ดร. ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วันเพ็ญ พงศ์ประยูร อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์และกรรมการสอบสารนิพนธ์ ผู้ซึ่งให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาที่ได้รับเป็นอย่างยิ่ง จึงกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นันทนา วงษ์อินทร์ ที่กรุณาเป็นกรรมการสอบสารนิพนธ์ ที่ได้ให้คำแนะนำและข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่ผู้วิจัย

ขอกราบขอบพระคุณ พันตำรวจโทหญิง อุบล ชุ่มจินดา หัวหน้าพยาบาลห้องฉุกเฉินและอุบัติเหตุ รวมทั้งเจ้าหน้าที่พยาบาลประจำการห้องฉุกเฉินและอุบัติเหตุ โรงพยาบาลตำรวจ ที่ให้ความร่วมมือและความสะดวกแก่ผู้วิจัยในการศึกษาค้นคว้าเป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา ผู้ให้ความรัก ความห่วงใยอย่างเสมอมา และขอเอาคุณความดีของสารนิพนธ์ฉบับนี้ทดแทนคุณท่านทั้งสอง

ขอขอบคุณ ร้อยตำรวจเอกสมพงษ์ สาริตพิเคราะห์ ที่ช่วยให้กำลังใจและข้อเสนอแนะในการทำสารนิพนธ์ครั้งนี้

ขอขอบคุณ หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราทุกท่าน ที่ได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการตอบแบบสัมภาษณ์ รวมทั้งบุคคลที่มีได้กล่าวนามในที่นี้อีกหลายท่านที่กรุณาให้ความช่วยเหลือ จนสารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ว่าที่พันตำรวจตรีหญิง สุมลรัตน์ สาริตพิเคราะห์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
* ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	4
• ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
ความหมายของการข่มขืนกระทำชำเรา	7
รูปแบบของการข่มขืนกระทำชำเรา	8
ความเชื่อผิด ๆ เกี่ยวกับปัญหาการข่มขืนกระทำชำเรา	9
ผลกระทบและปฏิกิริยาการตอบสนองของผู้ที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา	11
การถูกข่มขืนกระทำชำเราโดยบุคคลในครอบครัว	16
สาเหตุและปัจจัยที่ทำให้บิดาข่มขืนกระทำชำเรา	16
ลำดับขั้นตอนของการข่มขืนกระทำชำเรา	19
ปัญหาในการดำเนินคดีการข่มขืนกระทำชำเรา	20
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการข่มขืนกระทำชำเรา	22
ความหมายและแนวคิดเกี่ยวกับความมุงหวังในชีวิต	26
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมุงหวังในชีวิต	29
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	31
แหล่งข้อมูล	31
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	32
ขั้นตอนในการศึกษาค้นคว้า	33
การเก็บรวบรวมข้อมูล	34
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	35
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	37
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผล	37
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	37

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5	
สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	46
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	46
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	46
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	46
การเก็บรวบรวมข้อมูล	47
การวิเคราะห์ข้อมูล	48
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	48
อภิปรายผล	49
ข้อเสนอแนะ	54
บรรณานุกรม	56
ภาคผนวก	62
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	93

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 สถิติการรับแจ้งคดีข่มขืนกระทำชำเราและคดีข่มขืนกระทำชำเราแล้วฆ่า ทั่วราชอาณาจักร พ.ศ. 2529 – 2538	1
2 รายละเอียดของ วัน เดือน ปี ที่สัมภาษณ์ และวัน เดือน ปี ที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา	31
3 ข้อมูลส่วนตัวของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา	38
4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผลของความมั่งหวังในชีวิต ของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ตามผลการประเมินของผู้วิจัย ในขณะสัมภาษณ์เชิงลึก	42
5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผลของความมั่งหวังในชีวิต ของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราในด้านต่าง ๆ ตามผลการประเมิน ของผู้วิจัยในขณะสัมภาษณ์เชิงลึก	43

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

จากสภาพการณ์ในปัจจุบันจากภาวะทางเศรษฐกิจที่ตกต่ำ ทำให้คนในสังคมเกิดการว่างงานรวมทั้งเกิดภาวะเครียดตามมา จึงนำมาสู่การเกิดปัญหาอาชญากรรม หนึ่งในจำนวนของปัญหาอาชญากรรมคือปัญหาการข่มขืนกระทำชำเรา แนวโน้มของสถานการณ์การข่มขืนกระทำชำเราในสังคมเป็นไปในทางที่รุนแรงขึ้น ดังสถิติการรับแจ้งคดีข่มขืนกระทำชำเราและคดีข่มขืนกระทำชำเราแล้วฆ่าที่วราชอาณาจักร พ.ศ. 2529 – 2538 (ศูนย์ข้อมูลสนเทศ กรมตำรวจ. อ้างอิงจาก พวงเพ็ญ ใจกว้าง. 2542 : 2) แสดงในตาราง 1

ตาราง 1 สถิติการรับแจ้งคดีข่มขืนกระทำชำเราและคดีข่มขืนกระทำชำเราแล้วฆ่า ที่วราชอาณาจักร พ.ศ. 2529 – 2538

ปี พ.ศ.	คดีข่มขืนกระทำชำเรา		คดีข่มขืนแล้วฆ่า	
	รับแจ้ง	จับ	รับแจ้ง	จับ
2529	2,661	1,703	25	16
2530	2,549	1,651	24	20
2531	2,734	1,749	11	9
2532	2,612	1,808	17	11
2533	2,514	1,742	22	20
2534	2,548	1,823	21	16
2535	2,743	1,996	21	17
2536	3,370	2,428	14	12
2537	3,642	2,567	12	8
2538	2,769	2,668	19	14
รวม	28,151	20,135	188	143

จากตาราง 1 พบว่า คดีข่มขืนกระทำชำเราและข่มขืนกระทำชำเราแล้วฆ่ามีแนวโน้มสูงขึ้น แต่การจับกุมผู้กระทำผิดมาดำเนินคดียังไม่สามารถที่จะจับกุมได้ทุกคดี จะเห็นได้ว่าในรอบ 3 ปีเศษที่ผ่านมา มีการแจ้งความดำเนินคดีข่มขืนกระทำชำเรา

ทั่วประเทศเพียงปีละ 2,000 – 3,000 กว่าราย นอกจากนี้ สถิติล่าสุดของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ พบว่า ในปี พ.ศ. 2541 และ 2542 มีคดีข่มขืนกระทำชำเราที่แจ้งความไว้ จำนวน 3,516 และ 3,619 คดี แต่สามารถจับกุมผู้กระทำผิดได้เพียง 2,377 และ 2,407 รายตามลำดับ (สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. 2542) ส่วนในประเทศสหรัฐอเมริกา นั้น พบว่า ในแต่ละปีมีผู้หญิงถูกข่มขืนกระทำชำเราประมาณ 105,000 คน หรือ 1 คนทุก ๆ 5 นาที ในจำนวนที่แจ้งความนี้มีเพียงประมาณครึ่งหนึ่งเท่านั้นที่มีการดำเนินคดีขึ้นสู่ศาล อีกครึ่งหนึ่งจบลงที่สถานีตำรวจ ซึ่งอาจมีการประนีประนอมยอมความชดใช้ค่าเสียหายกัน ในขณะที่ความเป็นจริง การข่มขืนกระทำชำเราเกิดขึ้นมากกว่านี้มาก ทั้งนี้ส่วนหนึ่งอาจจะเพราะการให้สื่อทางสื่อที่มากขึ้น เช่น ภาพยนตร์ วิดีโอ หนังสือโป๊ ภาพลามกต่าง ๆ ถึงแม้ทางราชการจะมีการควบคุมอยู่แต่ก็ไม่สามารถที่จะกำจัดให้หมดไปได้ มีการวางขายตามท้องถนนย่านธุรกิจบันเทิงต่าง ๆ ซึ่งเป็นสิ่งกระตุ้นส่วนหนึ่งที่ก่อให้เกิดปัญหาการข่มขืนกระทำชำเรา สิ่งหนึ่งที่เกิดขึ้นภายหลังจากการเกิดการข่มขืนกระทำชำเราแล้ว ผู้ที่ข่มขืนกระทำชำเราอาจจะไม่รู้สึกละอายแต่อย่างใด แต่การข่มขืนกระทำชำเราถือเป็นความรุนแรงสำหรับผู้หญิงไทย เพราะผู้หญิงที่เป็นเหยื่อต้องเผชิญกับการกระทำที่รุนแรงนี้แล้วยังถูกล่วงโทษจากสังคมด้วย ส่งผลต่อจิตใจ ความรู้สึก และตัวตนของผู้หญิงเป็นอย่างมาก ผู้หญิงที่เป็นเหยื่อของการข่มขืนกระทำชำเราถูกมองว่าเป็นสิ่งของที่ชำรุด มีตำหนิ เป็นคนไม่ดี เพราะสกปรกและแปดเปื้อนแล้ว ผู้หญิงก็ลงโทษตนเองและตีค่าของตนเองในลักษณะเดียวกัน และต้องเผชิญกับการดูถูกจากสังคมและคนรอบข้าง และดูเหมือนจะต้องเป็นฝ่ายรับผิดชอบ หรือถูกตำหนิในทางตรงและทางอ้อมกับความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับเธอเหล่านั้น (ชลิดาภรณ์ ส่งสัมพันธ์. 2539 : 2)

ผู้หญิงและเด็กที่ตกเป็นเหยื่อเคราะห์ร้ายทางเพศอาจจะถูกข่มขืนกระทำชำเราโดยบุคคลที่รู้จักหรือบุคคลที่แปลกหน้าก็ได้ ซึ่งแต่เดิมนั้นส่วนใหญ่เชื่อว่า ผู้ข่มขืนกระทำชำเราเป็นชายแปลกหน้า มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำและไม่เคยมีสัมพันธ์กับผู้ที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรามาก่อน คอยดักรอเหยื่อที่เป็นหญิงสาวในสถานที่เปลี่ยวและค้ำมิด เพื่อกระทำการข่มขืนกระทำชำเรา แต่สภาพความเป็นจริงในปัจจุบันสิ่งที่น่ากลัวคือ เด็กผู้หญิงอาจถูกข่มขืนกระทำชำเราโดยผู้ชายที่มีความใกล้ชิดกับเด็ก ได้แก่ บิดา บิดาเลี้ยง เครือญาติ เพื่อนบ้าน หรือแม่ แต่ครูซึ่งรู้จักและมีความคุ้นเคยกับเด็ก (มัทนที บุรณเขตต์. 2532 : 2)

จากการศึกษาของจตุรนต์ กันชัย และคณะ (2533 : 137 - 148) โดยรวบรวมรายงานของผู้ป่วยในคดีเกี่ยวกับเพศที่รับการตรวจที่ภาควิชานิติเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ตั้งแต่ พ.ศ. 2529 – 2532 จำนวน 234 ราย พบว่า อายุของผู้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราส่วนใหญ่อยู่ในช่วงระหว่าง 11 – 20 ปี เวลาที่เกิดเหตุมักเป็นเวลากลางคืน และสถานที่เกิดเหตุส่วนใหญ่เกิดในบ้านหรือหอพัก ผลการศึกษาดังกล่าวนี้ สอดคล้องกับการศึกษาของ มัวร์ (Moore. 1984 : 395 - 396) ที่พบว่า คดีข่มขืนกระทำชำเราในประเทศแคนาดา

เกิดขึ้นมากในเวลากลางคืน และเกิดขึ้นกับผู้หญิงที่มีอายุระหว่าง 14 - 24 ปี และที่เป็นโสด คิดเป็นร้อยละ 58.00 และ 53.10 ตามลำดับ

กรณีข่มขืนกระทำชำเราส่วนมากเกิดขึ้นกับหญิงวัยเจริญพันธุ์ และเกิดขึ้นกับเด็กที่อายุต่ำกว่า 15 ปี อย่างไรก็ตาม ปรากฏว่า เด็กอายุเพียง 3 ขวบ ก็ยังถูกข่มขืนกระทำชำเราได้ (วัลลภ ตังคณานุรักษ์. 2535 : 136) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ สุปล จงพาณิษฐ์กุลธร (2537 : 26) ที่ได้ศึกษาย้อนหลังถึงอุบัติการณ์เด็กอายุน้อยกว่า 15 ปี ถูกข่มขืนกระทำชำเราที่ได้มาตรวจที่โรงพยาบาลตำรวจพบว่า จำนวนผู้ป่วยในปี พ.ศ. 2536 มีจำนวนถึง 284 ราย ซึ่งมากเป็น 2 เท่าของอุบัติการณ์ในปี พ.ศ. 2532 - 2535 และจากการศึกษาดังกล่าวนี้นพบว่า เด็กที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราที่มีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 12.5 ปี อายุที่พบมากที่สุดคือ 14 ปี และอายุน้อยที่สุด 1 ปี 11 เดือน และส่วนใหญ่ถูกกระทำชำเราในเวลากลางคืน ส่วนเดือนที่เกิดอุบัติการณ์ได้บ่อยกว่าเดือนอื่น ๆ คือ เดือนมิถุนายนและเดือนกันยายน โดยพบว่ามีการทำร้ายร่างกายจำนวน 32 ราย และใช้อาวุธในการข่มขืนกระทำชำเราจำนวน 15 ราย นอกจากนี้ประมาณร้อยละ 80 ของผู้ถูกข่มขืนกระทำชำเรา กระทำโดยบุคคลที่รู้จักและกระทำการเพียงคนเดียว จำนวนบุคคลข่มขืนกระทำชำเราที่ก่อเหตุกระทำร่วมมากที่สุด 10 คน และจำนวนครั้งที่ถูกกระทำชำเรามากที่สุด 20 ครั้ง

จากการศึกษาย้อนหลังของงานผู้ป่วยนอกโรงพยาบาลตำรวจ จากสถิติการถูกกระทำชำเราในระหว่างปี พ.ศ. 2534 - 2536 จำนวน 1,734 ราย พบว่า แนวโน้มของคดีข่มขืนกระทำชำเราสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องในแต่ละปี ในจำนวนผู้มาตรวจเป็นหญิงจำนวน 1,712 ราย และในจำนวนดังกล่าวมีอายุระหว่าง 12 - 15 ปี จำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 98.70 รองลงมาคือมีอายุระหว่าง 16 - 19 ปี ส่วนอายุน้อยที่สุดคือ 3 ขวบ สำหรับสถานที่ที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราส่วนใหญ่เกิดในบริเวณที่อยู่อาศัยของผู้ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ในกรณีของผู้ที่ข่มขืนกระทำชำเราโดยคนแปลกหน้า คิดเป็นร้อยละ 30 กระทำชำเราโดยชายผู้รู้จักกับผู้เสียหาย คิดเป็นร้อยละ 60 และนอกจากนี้ ถูกข่มขืนกระทำชำเราโดยญาติใกล้ชิดของผู้เสียหาย คิดเป็นร้อยละ 5 การตรวจร่างกายภายนอกมักไม่พบบาดแผล การตรวจน้ำอสุจิและตัวอสุจิพบประมาณร้อยละ 50 โดยจะตรวจพบมากที่สุดภายในวันแรกหลังจากเกิดเหตุ และหลังจากวันที่ 5 ไปแล้วตรวจพบได้น้อย (วนิดา ศศิวิมลกุล และคนอื่น ๆ. 2537 : 24)

การที่หญิงถูกข่มขืนกระทำชำเราจะมีความรู้สึกว่าตนเองด้อยค่า ไร้ความหมาย ซึ่งตรงกับการศึกษาของครัมเบอร์และมาโฮลิก (Crumbaugh and Maholick. 1969 : 168) ที่ศึกษาเรื่องความมุ่งหวังในชีวิต (Purpose in Life) ซึ่งเป็นดัชนีทางจิตวิทยาที่แสดงระดับของความ รู้สึกว่าตนไร้ความหมาย โดยมีหลักเกณฑ์ ว่าบุคคลที่มีความมุ่งหวังในชีวิตสูงจะกำหนดคุณค่าแก่ชีวิตและจะพอใจในชีวิตที่เป็นอยู่มากกว่าบุคคลที่มีความมุ่งหวังในชีวิตที่ต่ำ และจากคำกล่าวของยาโลม (Yalom. 1980 : 419 - 420) ที่กล่าวว่า ความรู้สึกที่ตนไร้ความหมาย อาจแสดงออกมาในรูปของความรู้สึกทรมานใจสับสน และมักมีคำถามที่ว่า "เรามีชีวิตอยู่เพื่อ

อะไร เพราะเหตุใดเขาจึงต้องกระทำสิ่งต่างๆ ที่เขาเคยทำ และเขาไม่สามารถหาคำตอบแก้คำถามเหล่านี้ เขาไม่มีเหตุผลบางอย่างที่หนักแน่นพอสำหรับการมีชีวิตอยู่” หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา มักจะมีความรู้สึกที่ตรงกับที่กล่าวมา และจากการศึกษาของแฟรงเคิล (Frankl, 1970 : 83) พบว่า คนที่มีความรู้สึกที่ว่าตนไร้ความหมายจะมีความรู้สึกเบื่อหน่าย ไม่สร้างสรรค์ ไม่สนใจสิ่งแวดล้อม มีความรู้สึกด้อยค่า และท้อแท้ใจ มีความรู้สึกโดดเดี่ยวอ้างว้าง มีความรู้สึกแปลกแยกจากตนเองและผู้อื่น การดำเนินชีวิตจะขาดทิศทางและมักถูกชักจูงจากบุคคลอื่นได้ง่าย

จากการที่ผู้วิจัยทำหน้าที่พยาบาล ที่แผนกฉุกเฉินและอุบัติเหตุของโรงพยาบาลตำรวจ เมื่อมีคดีเกี่ยวกับการข่มขืนกระทำชำเรา เจ้าหน้าที่ตำรวจจะส่งตัวหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา มาดำเนินการคดีด้านการตรวจร่างกายที่ห้องฉุกเฉินและอุบัติเหตุ โรงพยาบาลตำรวจ ผู้วิจัยรับผิดชอบในการสัมภาษณ์ เพื่อทำการซักประวัติของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ทำให้พบว่า ในบางครั้งหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา มักจะรู้สึกว่า ชีวิตน่าเบื่อหน่าย ไม่มีเป้าหมายในชีวิต ไร้ทิศทาง ชีวิตไม่มีความหมาย รู้สึกสิ้นหวัง ชีวิตไร้คุณค่า ไม่รู้จะมีชีวิตอยู่ต่อไปทำไมในโลกนี้ รู้สึกสับสน สิ้นหวัง ท้อแท้ ไม่เห็นคุณค่าในตนเอง ทำให้ผู้วิจัยมองเห็นถึงปัญหาว่า การที่หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราไม่สามารถที่จะดำเนินชีวิตอย่างเป็นปกติได้ เนื่องจากความมุงหวังในชีวิตของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีการเปลี่ยนแปลงภายหลังจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา และไม่มี ความมั่นใจในการใช้ชีวิตอย่างเป็นปกติ

ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะศึกษาว่า หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีความมุงหวังในชีวิตสูงต่ำเพียงใด และการศึกษาในครั้งนี้จะเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ในการให้คำปรึกษากับหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ที่ศูนย์ส่งเสริมสุขภาพ ซึ่งเป็นขั้นตอนสุดท้ายของการตรวจทางคดีข่มขืนกระทำชำเราของโรงพยาบาลตำรวจ และผู้วิจัยคาดหวังว่า ผลการศึกษาครั้งนี้จะช่วยเพิ่มความมุงหวังในชีวิตของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ให้มีกำลังใจที่เข้มแข็งเพียงพอในการดำเนินชีวิตในสังคม

ความมุงหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาความมุงหวังในชีวิตของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จะเป็นแนวทางในการรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้ในการประกอบการให้คำปรึกษากับหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราที่ศูนย์ส่งเสริมสุขภาพ โรงพยาบาลตำรวจ ทั้งนี้เพื่อช่วยในการพัฒนาความมุงหวังในชีวิต มองเห็นความสำคัญของตนเอง และมีกำลังใจที่เข้มแข็งเพียงพอในการจะดำรงชีวิตอยู่ต่อไป ในสังคมได้อย่างมีความสุข

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูล

เป็นหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีอายุระหว่าง 13 – 30 ปี มีการศึกษาระดับประถมศึกษาถึงอุดมศึกษา บิดา - มารดาของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราได้แจ้งความดำเนินคดีข่มขืนกระทำชำเราและได้มีการส่งตัวหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรามาตรวจที่โรงพยาบาลตำรวจ โดยช่วงระยะเวลาภายหลังการถูกข่มขืนกระทำชำเราถึงระยะแจ้งความดำเนินคดีอยู่ในช่วงเวลา 2 - 6 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 1 เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2544 ถึงวันที่ 8 เดือนตุลาคม พ.ศ. 2544 จำนวน 20 คน

ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่

1. ข้อมูลเบื้องต้น

- 1.1 อายุ
- 1.2 สถานภาพ
- 1.3 จำนวนพี่น้อง /
- 1.4 ลำดับการเกิด /
- 1.5 ระดับการศึกษา
- 1.6 อาชีพ
- 1.7 สถานภาพของบิดา - มารดา /
- 1.8 ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว
- 1.9 บุคคลที่พาไปแจ้งความดำเนินคดีอาญา
- 1.10 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ถูกข่มขืนกระทำชำเราและผู้ข่มขืนกระทำชำเรา

2. ความมุ่งหวังในชีวิต

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความมุ่งหวังในชีวิต หมายถึง ความคิดความรู้สึกของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ประารถนาที่จะมีอิสระในการตัดสินใจ มีกำลังใจที่เข้มแข็งไม่ท้อถอยในชีวิต ไม่ถูกดูหมิ่นจากผู้อื่น กล้าที่จะเผชิญกับปัญหาที่จะมาทำลายการดำรงชีวิตของตนเอง ประารถนาจะมีชีวิตที่จะได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่นโดยเฉพาะบุคคลที่ใกล้ชิดที่ทราบเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

2. หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา หมายถึง ผู้หญิงหรือเด็กที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราที่ได้แจ้งความดำเนินคดีทางอาญา และได้มีการส่งหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรามารับการตรวจที่โรงพยาบาลตำรวจ ช่วงระยะเวลาหลังการถูกข่มขืนกระทำชำเราถึงระยะแจ้งความดำเนินคดีอยู่ในช่วงเวลา 2 - 6 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 1 เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2544 ถึงวันที่ 8 เดือนตุลาคม พ.ศ. 2544

3. การสัมภาษณ์เชิงลึก หมายถึง การพูดคุยซักถามระหว่างผู้วิจัยและหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา เพื่อให้ทราบถึงข้อมูลเกี่ยวกับความมุ่งมั่นในชีวิต โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

3.1 ขั้นการสร้างสัมพันธภาพ ผู้วิจัยแนะนำตนเอง รวมทั้งการแจ้งเรื่องที่ทำการวิจัย วัตถุประสงค์ของการทำวิจัยให้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราได้ทราบ พร้อมทั้งอธิบายว่าการให้สัมภาษณ์ในครั้งนี้จะไม่มีผลใด ๆ ต่อหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราหรือผลทางคดีอาญา ขณะที่ทำการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้ขออนุญาตจดบันทึกข้อมูล โดยขอความร่วมมือจากหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา

3.2 ขั้นดำเนินการรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยสัมภาษณ์หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ในเรื่องต่าง ๆ ต่อไปนี้

3.2.1 ประวัติส่วนตัว

3.2.2 เหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

3.2.3 ความมุ่งมั่นในชีวิต

3.2.4 การให้คำปรึกษาขณะสัมภาษณ์เชิงลึก ในระหว่างการสัมภาษณ์ หากหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรารู้สึกสะเทือนใจ ที่ต้องเล่าเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา และการดำเนินชีวิตประจำวันหลังจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ในการให้คำปรึกษาดังกล่าวนี้นักวิจัยได้ใช้เทคนิคในการสัมภาษณ์ต่าง ๆ ได้แก่ การใช้คำถามปลายเปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การให้กำลังใจ การปลอบใจ การเงียบ การฟัง การแนะ และการสรุป ทั้งนี้เพื่อช่วยให้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรารู้สึกสบายใจขึ้น และเพื่อพัฒนาความมุ่งมั่นในชีวิต

3.3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยได้ให้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราได้พูดถึงความรู้สึกหลังจากให้คำปรึกษาแล้ว พร้อมทั้งให้กำลังใจ และกล่าวสรุปเพื่อให้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราได้นำเอาการให้คำปรึกษาไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาความมุ่งมั่นในชีวิตของตนเองให้สูงขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการข่มขืนกระทำชำเราและความมุ่งหวังในชีวิต มีดังต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการข่มขืนกระทำชำเรา

- 1.1 ความหมายของการข่มขืนกระทำชำเรา
- 1.2 รูปแบบของการข่มขืนกระทำชำเรา
- 1.3 ความเชื่อผิด ๆ เกี่ยวกับปัญหาการข่มขืนกระทำชำเรา
- 1.4 ผลกระทบและปฏิกิริยาการตอบสนองของผู้ที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา
- 1.5 การถูกข่มขืนกระทำชำเราโดยบุคคลในครอบครัว
- 1.6 สาเหตุและปัจจัยที่ทำให้บิดาข่มขืนกระทำชำเรา
- 1.7 ลำดับขั้นตอนของการข่มขืนกระทำชำเรา
- 1.8 ปัญหาในการดำเนินคดีการข่มขืนกระทำชำเรา
- 1.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการข่มขืนกระทำชำเรา

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมุ่งหวังในชีวิต

- 2.1 ความหมายและแนวคิดเกี่ยวกับความมุ่งหวังในชีวิต
- 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมุ่งหวังในชีวิต

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการข่มขืนกระทำชำเรา

1.1 ความหมายของการข่มขืนกระทำชำเรา

ประสิทธิ์ พัฒนะอมร (2522 : 6) กล่าวถึง การข่มขืนกระทำชำเราว่าเป็นความผิดทางอาญาตามความหมายของนานาประเทศ ในสมัยโบราณ ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการประทุษร้ายต่อร่างกายด้วย แต่เรียกว่าเป็นการทำร้ายที่ผิดศีลธรรมจรรยา เพราะการข่มขืนกระทำชำเราเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนความยินยอมของผู้อื่น และทำให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บเป็นอันตรายต่อร่างกายและจิตใจต่อมาถือว่าการข่มขืนกระทำชำเราเป็นความผิดเกี่ยวกับเพศ เพราะนอกจากจะเป็นการทำร้ายร่างกายและจิตใจของผู้เสียหายแล้ว ยังทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงเกียรติคุณของผู้เสียหายอีกสถานหนึ่ง

วิภาภรณ์ คงเจริญ (2530 : 20) ให้ความหมายของการข่มขืนกระทำชำเราว่า เป็นการบังคับขู่เข็ญ เพื่อให้เกิดการร่วมประเวณี โดยปราศจากความยินยอมหรือร่วมประเวณีในภาวะที่หญิงมีอาจขัดขืนได้ เป็นการกระทำความผิดต่อร่างกายในแง่ของกฎหมาย คือ ล่วง

ละเมิดสิทธิในเนื้อตัวร่างกายของหญิง และมองในแง่พฤติกรรมและแรงจูงใจในการกระทำแล้ว การข่มขืนกระทำชำเราเป็นการระบายความรุนแรง เป็นการแสดงออกและแสวงหาผลประโยชน์จากสถานภาพความมีอำนาจที่เหนือกว่าของชาย และระบายความโกรธแค้นต่อหญิงที่ตกเป็นเหยื่อของการกระทำนอกเหนือไปจากความต้องการในทางเพศเพียงอย่างเดียว

สมฤกษ์ คำชู (2538 : 24) ได้ให้ความหมายของการข่มขืนกระทำชำเราว่า เป็นการร่วมประเวณี (ร่วมเพศ) โดยชายกระทำต่อหญิง ซึ่งหญิงนั้นไม่ยินยอมโดยสมัครใจ

พวงเพ็ญ ใจกว้าง (2542 : 23) ให้ความหมายว่า การข่มขืนกระทำชำเราเป็นการกระทำของผู้มีสถานภาพทางอำนาจเหนือกว่าต่อผู้อย่นแกว่า เพื่อให้เกิดการมีความสัมพันธ์ทางเพศโดยผู้อย่นแกว่าไม่เต็มใจถูกบังคับขู่เข็ญ หรืออยู่ในสภาพที่มีอาจขัดขืนได้ การข่มขืนกระทำชำเราเกิดขึ้นได้ทุกเพศทุกวัย ทั้งผู้ชายและผู้หญิง ตั้งแต่วัยเด็กจนถึงวัยชรา แต่เหยื่อส่วนใหญ่มักจะเป็นเด็กหญิงและหญิงสาว

จากความหมายข้างต้น พอสรุปได้ว่า การข่มขืนกระทำชำเรา หมายถึง การที่ผู้ข่มขืนกระทำชำเรา ได้ใช้กำลังในการบังคับให้ผู้ที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราซึ่งไม่ใช่ภรรยาหรือสามีของตนให้มีความสัมพันธ์ทางเพศ โดยผู้ที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราไม่ยินยอม ซึ่งผู้ที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราส่วนใหญ่จะเป็นผู้หญิงและเด็กหญิง

1.2 รูปแบบของการข่มขืนกระทำชำเรา

รูปแบบของการข่มขืนกระทำชำเราขึ้นอยู่กับสภาพสังคมและสถานการณ์ที่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตามรูปแบบเหล่านี้มีความเชื่อมโยงกับการกดขี่ครอบงำผู้หญิงในสังคม รูปแบบของการข่มขืนกระทำชำเราอาจแบ่งกว้าง ๆ ได้ดังนี้ (สุชีลา ตันชัยนันท์. 2535 : 13 - 15)

1.2.1 การข่มขืนกระทำชำเราตัวต่อตัว (Single Rape) รูปแบบการข่มขืนกระทำชำเราตัวต่อตัวนี้ อาจเป็นการข่มขืนกระทำชำเราผู้หญิงโดยคนที่คุ้นเคยกันมาก่อน หรือไม่เคยรู้จักมาก่อนก็ได้

1.2.2 การโถมหญิง (Multiple Rape) เกิดขึ้นโดยมีผู้ชายมากกว่า 2 คนขึ้นไป การโถมหญิงโดยมีการวางแผนและเตรียมการล่วงหน้า การโถมหญิงแบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ

1.2.2.1 การข่มขืนกระทำชำเราคู่ (Pair Rape) โดยผู้ชาย 2 คน

1.2.2.2 การข่มขืนกระทำชำเราหมู่ (Group Rape) โดยผู้ชายมากกว่า 2 คนขึ้นไป

1.2.3 การข่มขืนกระทำชำเราแล้วฆ่า (Felony Rape) มักเกิดในลักษณะการข่มขืนกระทำชำเราตัวต่อตัว เหตุผลที่ฆ่าเพราะต้องการปิดปาก และอีกประการหนึ่ง คือ ฆ่าแล้วข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งมักเกิดจากการที่ผู้หญิงต่อสู้ขัดขืน

1.2.4 การข่มขืนกระทำชำเราโดยอาศัยอำนาจหน้าที่ (Authority Rape)

เกิดขึ้นแก่ผู้สืบสันดาน ศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแล ผู้อยู่ในความควบคุมตามหน้าที่ราชการ หรือ ผู้อยู่ในปกครอง ในความพิทักษ์ หรือในความอนุบาล

1.2.5 การข่มขืนกระทำชำเราในสถานการณ์สงคราม (Rape During Wartime) จากการศึกษาค้นคว้าของซูแซน บราวน์มิลเลอร์ (Susam Brownmiller. 1975 อ้างอิงจาก สุชีลา ดันชัยนันท์. 2535 : 14) มีข้อน่าสังเกตว่า การข่มขืนกระทำชำเราเกิดขึ้นทั้งในสงครามประกาศ ศาสนา เช่น สงครามครูเสด

1.2.6 การข่มขืนกระทำชำเราภายในครอบครัว (Incest) เกิดขึ้นในหมู่สมาชิก ของครอบครัว เช่น พ่อ - ลูกสาว ปู่ - หลานสาว อา - หลานสาว เป็นต้น

1.2.7 การข่มขืนกระทำชำเราในสถาบันการสมรส (Rape within Marriage) เกิดขึ้นระหว่างคู่สมรส ในต่างประเทศมีตัวอย่าง เช่น ประเทศเนเธอร์แลนด์เคยมีกรณีที่สามี ข่มขืนว่าจะไม่ให้ความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจแก่ภรรยาในกรณีที่ภรรยาปฏิเสธการร่วมประเวณี หรือในกรณีที่ศาลมีคำสั่งให้แยกกันอยู่ชั่วคราว แต่สามีก็ยังมีสิทธิตามกฎหมายครอบครัวยังคง บังคับภรรยาให้มีการร่วมประเวณีด้วย

1.2.8 การข่มขืนกระทำชำเราโดยกลุ่มชน (Mass Rape) เกิดขึ้นในประเทศแถบ เอเชียใต้ โดยเฉพาะบังคลาเทศ และอินเดีย การข่มขืนกระทำชำเราในลักษณะนี้เป็นเครื่องมือ ทางการเมืองของฝ่ายปกครองหรือกลุ่มชนที่ได้เปรียบในสังคม ที่ใช้ควบคุมขบวนการเคลื่อนไหว ของชาวนาไร้จ้าง และชาวนาไร้ที่ดินทำกินที่ต่อรองเรื่องสิทธิผลประโยชน์ของตน รูปแบบ ที่เกิดขึ้นคือ ผู้หญิงทุกคนในชุมชนนั้นจะถูกข่มขืนกระทำชำเราโดยผู้ชายที่ถูกเกณฑ์มาจากหมู่บ้านอื่น หากมองจากสังคมไทยแม้ว่ารูปแบบการข่มขืนกระทำชำเราโดยกลุ่มชนจะมีได้เกิดขึ้น แต่การข่มขืนกระทำชำเรา ก็เป็นเครื่องมือทางการเมืองของฝ่ายปกครองในหลายสมัยที่ใช้ควบคุม นักต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยฝ่ายสตรี

จากที่กล่าวมา การข่มขืนกระทำชำเราที่เกิดขึ้นในสังคมไทยนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นการ ข่มขืนกระทำชำเราแบบตัวต่อตัวหรือการข่มขืนกระทำชำเราภายในครอบครัว ซึ่งหญิงที่ถูก ข่มขืนกระทำชำเรามักไม่มีทางต่อสู้และถูกบังคับ

1.3 ความเชื่อผิด ๆ เกี่ยวกับปัญหาการข่มขืนกระทำชำเรา

สิ่งที่เป็นสามัญสำนึกของสาธารณชนและเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องในปัญหาข่มขืนกระทำชำเรา คือ ความเชื่อผิด ๆ เกี่ยวกับปัญหาดังกล่าว ทั้งนี้มักแสดงออกมาในทำนองตำหนิ เตียนฝ่ายหญิงทั้งการแสดงออกที่เป็นนัย และโดยเปิดเผย เช่น การเสนอข่าวของสื่อมวลชน การดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ รวมทั้งขั้นตอนของกฎหมายที่ปฏิบัติต่อฝ่ายหญิง สิ่ง เหล่านี้นำไปสู่การยอมรับว่าผู้หญิงต้องถูกครอบงำและควบคุมในเรื่องต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ (สุชีลา ดันชัยนันท์. 2535 : 15 - 21)

1.3.1 ความเชื่อที่ว่าผู้หญิงเป็นฝ่ายผิด

เมื่อเกิดปัญหาข่มขืนกระทำชำเราขึ้น หลายคนโดยสามัญสำนึกจะคิดถึงตัวฝ่ายหญิงก่อนเป็นอันดับแรกและเชื่อว่าฝ่ายหญิง “ให้ทำ” หลายคนวิพากษ์วิจารณ์เรื่องการแต่งตัวว่าเปิดเผยเกินไป ทำให้ผู้ชายทนไม่ไหวและถูกทำร้าย บางคนตำหนิผู้เสียหายว่าไปอยู่ในที่ ๆ ผิดเวลา และ สถานที่ สรุปคือผู้หญิงเป็นฝ่ายที่จะต้องรับผิดชอบในเหตุร้ายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เพราะอยากไปอยู่ในที่เปลี่ยวและไม่รีบกลับบ้านเมื่อถึงเวลา ถ้าเป็นผู้หญิงดี ๆ เขาก็ต้องรีบกลับบ้าน

1.3.2 ความเชื่อที่ว่าผู้ชายมีปัญหาทางจิต

เมื่อคนทั่วไปคิดถึงผู้กระทำผิด สามัญสำนึกมักจะทำให้คิดไปว่าพวกนี้ต้องเป็นผู้มีปัญหาทางจิต ควบคุมตนเองไม่ได้ และความต้องการทางเพศต้องได้รับการตอบสนองทันที หรือการเป็นโสดไม่มีเพื่อนต่างเพศที่ปลดปล่อยความใคร่ได้ตามความเหมาะสม

1.3.3 ความเชื่อที่ว่าผู้หญิงสนุกและมีความสุขกับการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

การมองปัญหาข่มขืนกระทำชำเราของนักจิตวิทยา ยังคงมีผลต่อการพิจารณาคดีข่มขืนกระทำชำเราโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในสหรัฐอเมริกาและในยุโรปอยู่มาก ผู้พิพากษาส่วนใหญ่มีความเชื่อว่า ผู้หญิงมีธรรมชาติที่ชอบการถูกทารุณกรรมทางเพศ ผู้หญิงจะมีความสุขทางเพศเลยนอกเสียจากว่าเธอจะถูกบังคับให้ร่วมเพศ ทักษะนี้ยังกินความไปถึงการที่ผู้หญิงชอบให้ผู้ชายใช้กำลังทุบตี

1.3.4 ความเชื่อที่ว่า การข่มขืนกระทำชำเราต้องเกิดขึ้นพร้อมกับความรุนแรง

ความเชื่อที่ว่า การข่มขืนกระทำชำเราต้องเกิดขึ้นพร้อมกับความรุนแรงนี้ ได้นำไปสู่ความคิดที่ว่าถ้าหากปราศจากความรุนแรงแล้ว เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็ถือว่าเป็นการสมยอม ทั้งนี้เนื่องจากตัวความรุนแรงจะเป็นส่วนทำให้ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรามีความสมบูรณ์

1.3.5 สาว “บริสุทธิ์” เท่านั้นที่เป็นเหยื่อของการข่มขืนกระทำชำเรา

1.3.5.1 ความ “บริสุทธิ์” หรือ “พรหมจารี”

ตำรวจและผู้พิพากษาส่วนใหญ่ต้องการหลักฐานเรื่อง “ความบริสุทธิ์” ของฝ่ายหญิงทั้งนี้เพราะหลักฐานดังกล่าวจะเป็นเครื่องยืนยันว่า หญิงคนนั้นเป็นหญิงดีและมีได้ยินยอมรับการร่วมประเวณีที่เกิดขึ้น หญิงที่ไม่บริสุทธิ์ส่วนใหญ่จะถูกตั้งข้อสงสัยทันทีที่มีการสืบพยาน ซึ่งรวมทั้งหญิงอาชีพบริการพิเศษ และหญิงโสเภณี อย่างไรก็ตามเมื่อมีการพิจารณาคดีในชั้นศาล ปรากฏว่าได้มีการนำสืบเกี่ยวกับความประพฤติเรื่องเพศของฝ่ายหญิง และข้อมูลดังกล่าวได้กลายเป็นส่วนที่มีอิทธิพลต่อการตีความพยานโดยตรง อย่างไรก็ตามในเรื่องนี้ได้เกิดการเรียกร้องของขบวนการต่อสู้เพื่อพิทักษ์สิทธิสตรีในหลายประเทศ ให้มีการเปลี่ยนประเด็นการนำสืบพยาน โดยให้ผู้ถูกกล่าวหานำสืบเรื่องจริยธรรมทางเพศของตนเอง

1.3.5.2 ประวัติการเคยมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ข่มขืนกระทำชำเรา

ประวัติความสัมพันธ์ทางเพศของฝ่ายหญิงและผู้ข่มขืนกระทำชำเรา ก่อนเกิดคดี

สามารถนำไปสู่หลักฐานที่ฝ่ายหญิงยินยอมกับการร่วมประเวณีได้

1.3.6 การข่มขืนกระทำชำเรา หมายถึง เจาะการที่อวัยวะเพศชายสอดเข้าไปในช่องคลอดเท่านั้นกฎหมายว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับเพศตีความ การข่มขืนกระทำชำเราหมายถึงการบังคับร่วมประเวณีเฉพาะการที่อวัยวะเพศชายสอดใส่เข้าไปในช่องคลอดหญิงเท่านั้น แต่ในขณะที่มีการบังคับร่วมประเวณีในลักษณะอื่น ๆ จะเข้าข่ายเพียงความผิดการกระทำอนาจารทั้ง ๆ ที่ในหลายกรณีการกระทำอนาจารที่เกิดขึ้นมีความรุนแรงมากกว่าการข่มขืนกระทำชำเรา โดยที่ผู้ข่มขืนกระทำชำเราทำการสอดใส่วัสดุหรือสิ่งของเข้าไปในช่องคลอด

1.3.7 สามิข่มขืนกระทำชำเราภรรยาได้โดยไม่ผิดกฎหมาย

กฎหมายความผิดเกี่ยวกับเพศในหลายประเทศ รวมทั้งประเทศไทยด้วยที่ระบุว่า “ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราหญิง ซึ่งมีใช้ภรรยาของตน” นั้นหมายถึงว่า ถ้าหญิงนั้นเป็นภรรยาแล้วการกระทำดังกล่าวย่อมไม่มีความผิดตามกฎหมายข้อสมมติฐานข้างต้น สะท้อนให้เห็นความคิดที่ว่าสามีย่อมไม่ขโมยทรัพย์สิน (ภรรยา) ของตนเอง และกฎหมายครอบครัวถือว่าการร่วมประเวณีระหว่างสามีภรณานั้นเป็นการยินยอมพร้อมใจ

1.3.8 ความเชื่อที่ว่า “ผู้หญิงให้ทำ”

ความเชื่อเรื่อง “ผู้หญิงให้ทำ” นี้ส่วนใหญ่จะกล่าวถึง ผู้หญิงประเภทที่มีแนวโน้มในทางเพศอยู่มาก เช่น ผู้หญิงอาชีพบริการพิเศษ โสเภณี หมอนวด หรือผู้หญิงที่เปลี่ยนผู้ชายบ่อย ๆ นอกจากนี้แล้วในต่างประเทศ เช่น ที่ประเทศอังกฤษยังมีความเชื่อที่ว่าผู้หญิงรักร่วมเพศเป็นผู้มีความผิดปกติ ดังนั้นหากเกิดคดีข่มขืนกระทำชำเราขึ้นแทนที่จะเป็นผลร้ายต่อฝ่ายหญิง ก็อาจจะทำให้ผู้หญิงเหล่านั้นคืนสู่สภาพปกติ คือหันกลับไปชอบผู้ชายแทนการชอบผู้หญิงด้วยกันเช่นแต่เดิม

ความเชื่อต่าง ๆ ที่ผู้คนเข้าใจผิดเกี่ยวกับการข่มขืนกระทำชำเรา มีส่วนให้เกิดปัญหาการข่มขืนกระทำชำเราที่เพิ่มขึ้น ทำให้ผู้หญิงที่บริสุทธิ์ต้องตกเป็นเหยื่อและรับผลเคราะห์กรรมนั้น ในด้านความเชื่อที่ผิด ๆ นั้น จะต้องมีการแก้ไขความเชื่อที่ผิด ๆ เหล่านั้น อาจจะให้ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องกับทุกคน เพื่อช่วยกันลดความเชื่อที่ไม่ถูกต้อง

1.4 ผลกระทบและปฏิกิริยาการตอบสนองของผู้ที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา

การข่มขืนกระทำชำเราเป็นเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดภาวะวิกฤตกระทันหัน กระทบกระเทือนต่อดุลยภาพของร่างกาย จิตใจ และสังคมของผู้หญิงเป็นอย่างยิ่ง ทำให้ผู้หญิงมีความรู้สึกสูญเสียในอัตมโนทัศน์ ภาพลักษณ์ ความสามารถในการควบคุมตนเอง ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงในชีวิตประจำวันและการใช้ชีวิตในสังคม

ผู้หญิงหลายคนที่ถูกฉุดคร่าข่มขืนกระทำชำเรา รู้สึกเศร้าโศกเสียใจ เกิดความหวาดกลัว บางคนกล่าวโทษตำหนิตนเอง ดูถูกตนเอง รู้สึกว่าตนเองไร้ค่า ไม่สามารถปรับตัวต่อเหตุการณ์จนกระทั่งคิดว่าตัวเองตาย บางคนมีอาการประสาทหลอนจนต้องเข้ารับการรักษาตัวใน

โรงพยาบาลจิตเวช (สุนีย์ เกียวกิ่งแก้ว. 2527 : 195)

ปฏิกิริยาตอบสนองของผู้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา อาจแบ่งตามเหตุการณ์ได้ 2 ลักษณะดังนี้คือ

1.4.1 ปฏิกิริยาขณะเกิดเหตุการณ์

การข่มขืนกระทำชำเราเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทันทีทันใด โดยผู้หญิงไม่คาดคิดมาก่อน ปฏิกิริยาขณะเกิดเหตุการณ์เป็นปฏิกิริยาตอบสนองฉับพลันเมื่อรับรู้ต่ออันตรายที่เกิดขึ้นกับตนเอง และมีพฤติกรรมตามขั้นตอนการเกิดเหตุการณ์ได้ 3 ลักษณะคือ (จันทร์รัตน์ เจริญสันติ. 2537 : 30-31)

1.4.1.1 ระยะเตือนภัย (Alarm Phase) เริ่มเมื่อผู้หญิงรับรู้ต่อเหตุการณ์ซึ่งส่วนใหญ่จะตกใจและไม่เชื่อว่าจะเกิดเหตุการณ์กับตนเอง เมื่อตระหนักชัดว่าจะถูกข่มขืนกระทำชำเราจึงตัดสินใจต่อสู้หรือหนี แต่โดยทั่วไปจะรู้สึกกลัวมากจนไม่สามารถบังคับตนเองให้ต่อสู้หรือหนีได้ ปฏิกิริยาทางกายที่พบได้คือ ความดันโลหิตต่ำ (Hypotension) และกล้ามเนื้ออ่อนแรง นอกจากนั้นความตระหนกตกใจเสียขวัญยังส่งผลให้การรับรู้ถูกบิดเบือนจากความจริงและไม่สามารถตัดสินใจได้อย่างเหมาะสม การแสดงออกส่วนใหญ่จึงหวนกลับสู่พฤติกรรมวัยเด็ก เช่น ร้องไห้ เป็นต้น ปฏิกิริยาตอบสนองที่พบได้บ่อยคือ มึนชา เลื่อนลอย ซึ่งอาจทำให้เกิดความสับสนแก่ผู้ถูกข่มขืนกระทำชำเรา โดยคาดเดาผิดว่าเป็นการยินยอมของผู้หญิง แต่แท้ที่จริงแล้วคือปฏิกิริยาหลบหนีความรู้สึกกลัวตายของผู้หญิงนั้น

1.4.1.2 ระยะต่อต้าน (Resistance Phase) เริ่มเมื่อร่างกายและจิตใจเริ่มปรับตัวต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทางร่างกายจะมีความดันโลหิตสูงขึ้น หัวใจเต้นเร็ว กล้ามเนื้อเกร็งแน่น ด้านจิตใจจะมีปฏิกิริยาตอบสนองในลักษณะโกรธ และต้องการต่อสู้เพื่อมีชีวิตรอด ในระยะนี้ความกลัวตายจะมีมากกว่าความกลัวมีเพศสัมพันธ์ ความกลัวและโกรธที่เพิ่มขึ้นจะทำให้การรับรู้ถูกปิดกั้นจนทำให้ผู้หญิงไม่รับรู้ถึงความต้องการของผู้กระทำ พฤติกรรมที่พบได้คือการต่อต้าน ต่อรองด้วยวาจาเพื่อยับยั้งการข่มขืนกระทำชำเราของผู้กระทำ โดยพยายามผลักดันให้ผู้กระทำรู้สึกสำนึกผิดและตักเตือนสติของผู้กระทำ วิธีการนี้ส่วนใหญ่ไม่สามารถยับยั้งการกระทำได้ หากแต่จะเพิ่มความโกรธให้แก่ผู้ข่มขืนกระทำชำเรามากยิ่งขึ้น

1.4.1.3 ระยะฟื้นตัว (Recuperative Phase) ทันทีภายหลังเหตุการณ์ทั้งร่างกายและจิตใจจะเริ่มปรับตัวสู่สภาวะปกติเช่นก่อนถูกข่มขืนกระทำชำเรา เพื่อกงดูสภาพของร่างกาย ปฏิกิริยาด้านร่างกายนั้นจะพบว่าการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อเป็นปกติ ความดันโลหิตปกติ และชีพจรเต้นช้าลง สำหรับด้านจิตใจนั้นผู้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราจะรู้สึกต้องการหนี หรือปลีกตัวจากผู้กระทำให้เร็วที่สุด บางรายจะต่อรองให้ปล่อยตัวแลกเปลี่ยนกับการเก็บเป็นความลับ บางรายจะนั่งเฝ้าหรือยอมรับต่อสิ่งที่ผู้กระทำข่มขู่ หากผู้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราเป็นอิสระจากผู้กระทำแล้วจะรับรู้ต่ออริสภาวะของตนเอง รู้สึกถึงความสำเร็จที่สามารถหลุดพ้นจากความตายที่หวาดกลัวในระยะแรก เบอร์เจสและโฮมสโตรม

(Burgess & Holmstrom. 1976 : 413-417)

1.4.2 ปฏิกริยาหลังเกิดเหตุการณ์

เป็นระยะภายหลังจากเกิดเหตุการณ์ 2 – 3 วันแรก จนถึง 2 – 3 สัปดาห์ ไลออน (Lion. 1982 : 466) เด็กที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา จะอยู่ในระยะสับสนซึ่งในระยะนี้ เด็กจะมี ปฏิกริยาตอบสนองทางด้านร่างกาย (Somatic Reaction) และปฏิกริยาทางอารมณ์ (Emotional Reaction) ดังต่อไปนี้ (มันที บวรณเขตต์. 2532 : 14-16)

1.4.2.1 ปฏิกริยาทางร่างกาย (Somatic Reaction)

อาการแสดงทางร่างกายที่เป็นผลจากการถูกบังคับด้วยกำลังให้มีเพศสัมพันธ์ จะเกิดขึ้นได้ 2 – 3 สัปดาห์ ภายหลังจากเหตุการณ์ ซึ่งปฏิกริยาทางด้านร่างกายที่พบได้มีดังนี้

1.4.2.1.1 ความบอบช้ำของร่างกาย ร่างกายได้รับบาดเจ็บจากการถูก บังคับและทำร้าย บาดแผลที่เกิดขึ้นตั้งแต่การถลอกเพียงเล็กน้อย รอยขีดข่วน รอยเขียวคล้ำ รอยช้ำจากการถูกชกต่อยตบตี โดยบาดแผลที่พบเหล่านี้จะพบได้หลายแห่ง เช่น ที่คอ หน้า ท้อง หน้าอก หน้าขา หลัง ตลอดจนแขนและขา นอกจากนั้นยังอาจพบบาดแผลในลำคอใน กรณีที่เด็กที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์ทางปาก (Oral Sex)

1.4.2.1.2 ความตึงเครียดของกล้ามเนื้อ เด็กจะมีอาการอ่อนเพลีย จากการ เกร็งของกล้ามเนื้อ เกิดอาการปวดศีรษะ และมีอาการนอนไม่หลับหรือตกใจตื่นกลางดึกแล้วไม่สามารถนอนหลับต่อได้ มีอาการหลับ ๆ ตื่น ๆ ทำให้เกิดความรู้สึกหงุดหงิดง่ายติดตามมา

1.4.2.1.3 ผลต่อระบบทางเดินอาหาร ระบบทางเดินอาหารจะถูกรบกวน เนื่องมาจากความวิตกกังวล ความกลัว ความตกใจจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทำให้เด็กเกิด อาการเบื่ออาหาร อาจมีอาการคลื่นไส้ปวดช่องท้องด้วย

1.4.2.1.4 ผลต่อระบบทางเดินปัสสาวะและระบบสืบพันธุ์ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ ความรุนแรงของการกระทำ โดยทั่วไปจะพบว่าเด็กมีอาการปวดแสบปวดร้อน ปัสสาวะแสบขัด ปัสสาวะไม่ออก มีตกขาว และคันบริเวณช่องคลอด บางคนมีอาการปวดช่องคลอดและมีสิ่งขับ หลัง (Discharge) นอกจากนั้นที่พบได้ คือมีเลือดออกจากอวัยวะสืบพันธุ์ภายนอกที่เนื้อเยื่อ ฉีกขาด เนื่องจากพัฒนาการที่ยังไม่สมบูรณ์ของร่างกาย เด็กบางรายเกิดอาการติดเชื้อทาง โรค เกิดอาการอักเสบติดเชื้อเรื้อรังของช่องคลอด และถ้าเป็นกรณีที่เด็กถูกบังคับให้มีการร่วมเพศ ทางทวารหนักก็อาจเป็นสาเหตุทำให้เลือดออกทางทวารหนักได้

1.4.2.2 ปฏิกริยาทางอารมณ์ (Emotional Reaction)

เด็กจะเกิดความรู้สึกกลัว เพราะผู้ข่มขืนกระทำชำเราส่วนใหญ่จะขู่บังคับและ มีความหวาดกลัวความเจ็บปวดจากการกระทำ นอกจากนี้ เด็กยังรู้สึกอาย วิตกกังวล ไม่อยากพูดกับใคร ๆ ไม่อยากเจอหน้าเพื่อน กลัวเพื่อนจะรู้ความจริงและไม่ยอมรับ ในเด็กโตบางคน ที่เรียนรู้เรื่องเพศศึกษามาบ้างแล้วจะกลัวการตั้งครรภ์ บางคนจะตำหนิตนเองว่าเป็นต้นเหตุ ให้มีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น และโดยพัฒนาการทางความคิดของเด็กที่ยังยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง

กลาง จะคิดว่าการเกิดเหตุการณ์เหล่านี้ขึ้นเป็นเพราะตนเองทำความผิดจึงต้องถูกลงโทษ เด็กจะแสดงอาการต่าง ๆ กัน เช่น หงุดหงิด แยกตัว สัมพันธภาพกับเพื่อนเลวลง กลัวผู้ใหญ่ที่เป็นผู้ชาย ไม่ยอมร่วมกิจกรรมของโรงเรียนและมีความรู้สึกหวาดผวา

ภายหลังเหตุการณ์วิกฤตผ่านพ้นไปแล้ว เด็กจะค่อย ๆ ปรับตัวปรับระดับประคองตนเองให้ดำรงชีวิตอยู่ต่อไปอย่างปกติสุขที่สุดเท่าที่จะทำได้ เด็กเหล่านี้จะมีอาการฝันร้าย แสดงอาการหวาดผวาและหวาดกลัว โดยไม่ทราบสาเหตุ ราโด, เบอร์กัสและโฮลสโตรม (Rado, Burgess & Holmstrom. 1974 : 984) ซึ่งเรียกว่าเป็นปฏิกิริยาความกลัวต่อสถานการณ์ฝังใจในอดีตที่ทำให้หวาดกลัวและเจ็บปวด เช่น กลัวอยู่ในห้องคนเดียว กลัวที่จะอยู่ในห้องนอน ในกรณีที่เด็กถูกข่มขืนกระทำชำเราในห้องนอน กลัวคนแปลกหน้าโดยเฉพาะผู้ชาย เด็กส่วนใหญ่ที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราจะมีการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมอย่างเห็นได้ชัดเจน จากเด็กที่ร่าเริงแจ่มใสกลายเป็นเด็กที่เงียบเฉย เก็บตัว หงุดหงิดจากสังคมของเพื่อนร่วมชั้นเรียน ปัสสาวะรดที่นอน อย่างไรก็ตามการปรับตัวของเด็กในระยะหลังเหตุการณ์วิกฤตนี้จะมีปัจจัยสำคัญคือ ระบบการช่วยเหลือปรับระดับประคองและเจตนาของบุคคลในครอบครัว ตลอดจนสังคมของคนรอบข้างที่จะส่งเสริมการปรับตัวของเด็ก ฮาเบอร์และคณะ (Haber, et al. 1987 : 1158)

1.4.2.3 ปฏิกริยาทางด้านสังคม (Social Impact)

หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา เมื่อเหตุการณ์ได้เปิดเผยขึ้น ย่อมเป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีวิตอย่างปกติ เพราะสาเหตุทางด้านค่านิยม วัฒนธรรมของคนในสังคม ที่ไม่ยอมรับหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา บางคนอาจเก็บตัวอยู่ในบ้าน ไม่คบหาสมาคมกับผู้อื่น ไม่กล้าเข้าสังคม เกิดความไม่ไว้วางใจชายแปลกหน้า เกิดความรู้สึกที่ไม่ดีกับผู้ชาย จนอาจจะมีการเบี่ยงเบนพฤติกรรมทางเพศได้

1.4.2.4 ปฏิกริยาทางด้านเพศ (Sexual Impact)

มีผู้ถูกข่มขืนกระทำชำเราจำนวนไม่น้อยที่บอกว่า กลัวเรื่องเพศภายหลังจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ในกรณีที่ผู้ถูกข่มขืนกระทำชำเราไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศมาก่อน อาจเกิดความสับสน วุ่นวายใจ และคิดว่าเพศสัมพันธ์เป็นสิ่งที่น่ากลัว ส่วนหญิงที่มีสามีแล้ว หรือหญิงสูงอายุ มักหวาดกลัว เมื่อสามีจะมีเพศสัมพันธ์ด้วย ทำให้บั่นทอนความต้องการทางเพศให้ลดลงไป

หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา จะมีความต้องการจำเป็นที่จะได้รับการความช่วยเหลือหลายประการ Abarbanal ระบุขอบเขตการปฏิบัติต่อหญิงผู้เสียหายไว้เป็น 6 ประการหลักคือ (วิภาภรณ์. คงเจริญ. 2530 : 56)

1.4.2.4.1 การให้ข้อมูลที่จำเป็นต่อหญิง เกี่ยวกับสถานที่ที่ให้บริการ ทางด้านการบำบัดรักษาทางกาย บริการทางจิตใจ และสังคมสงเคราะห์และบริการทางด้านกฎหมาย

1.4.2.4.2 การให้บริการบำบัดรักษาทางการแพทย์โดยทันทีทันใด เพื่อ บำบัดรักษาความบาดเจ็บทางกาย การชันสูตรเก็บหลักฐาน การป้องกันการติดเชื้อ และการตั้งครรภ์อันไม่พึงประสงค์จากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

1.4.2.4.3 การให้บริการทางสังคมสงเคราะห์ และบริการให้คำปรึกษา แนะนำ เพื่อบรรเทาความเจ็บป่วยทางจิตใจ และป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาที่รุนแรงมากขึ้น

1.4.2.4.4 การปฏิบัติต่อหญิงโดยนักวิชาชีพ ที่มีความชำนาญและมีมนุษยธรรม ทั้งแพทย์ พยาบาล นักสังคมสงเคราะห์ เจ้าหน้าที่ตำรวจ นักกฎหมาย ครูและบุคคลอื่น ๆ ที่พร้อมจะช่วยเหลือหญิงอย่างแท้จริง เป็นสิ่งจำเป็นต่อหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราอย่างยิ่ง

1.4.2.4.5 บทบาทการช่วยเหลือเพื่อบรรเทาภาวะวิกฤต และการปลอมประโลมโดยสมาชิกในครอบครัวของหญิงและผู้ใกล้ชิด

1.4.2.4.6 การให้บริการทางด้านกฎหมาย ให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิทธิของผู้เสียหาย การตั้งตัวแทนเพื่อต่อสู้คดี และการเรียกร้องเป็นปากเสียงตามสิทธิอันพึงได้รับ

ดังนั้น การปฏิบัติต่อหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา เพื่อแก้ไขฟื้นฟูให้หญิงกลับเข้าสู่ภาวะปกติได้นั้น จึงควรจะต้องคำนึงถึงผลกระทบในแต่ละด้านดังกล่าวมาแล้ว บุคคลรอบข้างอันได้แก่ บิดา มารดา คนในครอบครัว และสังคม จึงมีส่วนในการช่วยบำบัดอาการดังกล่าวของหญิงได้ บุคลากรในกระบวนการยุติธรรม ก็มีบทบาทอันสำคัญอย่างยิ่งต่อภาวะจิตใจของหญิง เช่น เมื่อเกิดเหตุมีการจับกุมผู้กระทำผิดมาลงโทษโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจ ก็เป็นหนทางหนึ่งที่จะช่วยลดความหวาดกลัวของหญิง

1.4.2.5 ปฏิบัติทางด้านการครอบครัว

เหตุการณ์ข่มขืนกระทำชำเราที่เกิดขึ้นแก่สมาชิกคนหนึ่งคนใดในครอบครัว จะทำให้ครอบครัวนั้นเผชิญต่อภาวะวิกฤต มีความทุกข์ ความกลัว และความรู้สึกสูญเสีย โดยบุคคลที่ใกล้ชิดกับผู้ถูกกระทำมากที่สุดจะมีปฏิริยาตอบสนองมากที่สุด (จันทร์รัตน์ เจริญสันติ. 2537 : 46)

โดยทั่วไปสภาพสังคมไทยนั้น ครอบครัวจะพยายามปิดบังเรื่องราวด้วยความอับอายต่อสังคมรอบข้าง พยายามที่จะให้เรื่องราวต่าง ๆ จบสั้น และลืมนั่น อย่างไรก็ตามเมื่อเหตุการณ์ถูกเปิดเผยขึ้น สมาชิกในครอบครัวจะมีปฏิริยาตอบสนองต่อภาวะวิกฤตไปตามประสบการณ์เดิมของแต่ละคน การรับรู้ต่อเหตุการณ์ ประสบการณ์ในการแก้ปัญหา เมื่อมีภาวะเครียดหรือวิกฤต สภาพทางด้านร่างกายและอารมณ์ของสมาชิกนั้น ๆ ส่วนใหญ่จะมีปฏิริยาตอบสนองที่คล้ายคลึงกัน

ผลกระทบที่เกิดขึ้นกับหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรานั้น เกิดขึ้นมากมาย ทั้งต่อตัวหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา เช่น ในด้านของความรู้สึกอารมณ์ที่ต้องใช้ระยะเวลาที่ยาวนานในการรักษาสภาพจิตใจให้กลับมาสู่สภาวะที่เป็นปกติ หรือถ้าไม่สามารถที่จะปรับตัวได้

ก็อาจจะต้องเข้ารับรักษาที่โรงพยาบาลจิตเวช ผลกระทบนี้มีได้เกิดขึ้นเฉพาะตัวหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราเท่านั้น ยังส่งผลต่อครอบครัว ญาติพี่น้องอีกด้วย เพราะสังคมไทยยังไม่ยอมรับหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา บางครั้งอาจจะมีการซ้ำเติมโดยการเสนอข่าวหรือลงรูปภาพให้บุคคลทั่วไปได้รับรู้เรื่องราวการข่มขืนกระทำชำเรา

1.5 การถูกข่มขืนกระทำชำเราโดยบุคคลในครอบครัว

การถูกข่มขืนกระทำชำเราโดยบุคคลในครอบครัว ผู้กระทำการข่มขืนกระทำชำเราส่วนใหญ่จะเป็นบุคคลที่เด็กรักและไว้วางใจ เช่น บิดาหรือญาติในครอบครัว เด็กจะมีความวิตกกังวลอยู่ตลอดเวลาว่า เรื่องราวจะถูกเปิดเผยขณะเดียวกันก็เกิดความรู้สึกสับสน ไม่รู้ว่าควรจะเล่าเรื่องราวเหล่านี้ให้ใครฟัง ฮาเบอร์และคณะ (Haber, et al. 1987 : 1145) โดยเฉพาะผู้กระทำเป็นบิดา เด็กจะตัดตนเองออกไปจากความสัมพันธ์ทางใจกับผู้ที่ข่มขืนกระทำชำเราตนเอง เด็กจะรู้สึกว่าในโลกนี้ไม่มีความเป็นจริงเหลืออยู่อีกเลย มักมีฝันร้ายอยู่บ่อย ๆ นอนไม่หลับ (สยม รัตนวิจิตร. 2534 : 40)

1.6 สาเหตุและปัจจัยที่ทำให้บิดาข่มขืนกระทำชำเราบุตร

จากการศึกษาเบื้องต้นในกรณีตามข่าว หนังสือพิมพ์ สามารถรวบรวมได้ว่า สาเหตุและปัจจัยดังนี้ (สยม รัตนวิจิตร. 2534 : 45 - 49)

1.6.1 ในด้านครอบครัว

1.6.1.1 มักจะเป็นครอบครัวที่แตกสลาย พ่อแม่แยกทางกันและครอบครัว มักมีสภาพยากจนมาก

1.6.1.2 สภาพที่อยู่มีลักษณะอำนวยการให้เกิดคดีประเภนี้ เช่น การอยู่รวม ๆ กันในบ้าน ซึ่งเป็นแบบห้องใหญ่ห้องเดียว และมีห้องนอนมิดชิดอยู่ 1 ห้องตามแบบบ้านในชนบททั่ว ๆ ไป เมื่ออยู่ตามลำพังพ่อกับลูกหญิง โอกาสที่พ่อจะข่มขืนกระทำชำเราเรามีมาก

1.6.1.3 สถานที่ตั้งของบ้านอยู่โดดเดี่ยวหรือห่างไกลจากบ้านอื่น ไม่มีผู้ใหญ่คนอื่นอยู่ในบ้าน และไม่มีเพื่อนบ้านอยู่ใกล้พอที่จะทำให้ผู้เป็นพ่อเกรงกลัวว่าจะมีใครมาเห็นหรือกลัวลูกจะร้องให้ผู้อื่นได้ยิน

1.6.2 สาเหตุที่มาจากพ่อโดยตรง

1.6.2.1 มักมีจิตใจผิดมนุษย์ปกติ มักมีความชั่วร้ายประการอื่น ๆ เป็นพื้นฐานอยู่แล้ว เช่น ขี้เมา ดิถยาเสพติด เกียจคร้าน ไม่มีงานทำ เคยตีเตาะต่อยแม่หรือลูกเป็นประจำ

1.6.2.2 ก่อนจะข่มขืนกระทำชำเราลูก มักอยู่ในอาการเมาเหล้า ขาดสติ มีความกล้ากระทำความชั่วมากกว่ายามปกติ

1.6.2.3 เกิดอารมณ์เพศ และหาทางออกโดยวิธีธรรมดาที่คนอื่นเขาทำกัน

ไม่ได้ จึงหันมาข่มขืนกระทำชำเราลูกของตนเอง

1.6.2.4 มักง่าย คือเห็นว่าง่ายดีที่จะเอาลูกเป็นเหยื่อเกมของตน เพราะอยู่ใกล้ ทั้งตัวยังเล็ก ไม่มีทางจะสู้แรงคนได้

1.6.2.5 คิดว่าเมื่อข่มขืนกระทำชำเราแล้ว ย่อมเป็นการง่ายที่จะปกปิดไว้เป็นความลับด้วยการขู่ให้กลัวต่าง ๆ นานา ทั้งยังสามารถจะข่มขืนกระทำชำเราต่อได้อีกเรื่อย ๆ

1.6.2.6 คิดว่ากฎหมายทำอะไรตนไม่ได้ เพราะเป็นเรื่องภายในครอบครัวคงไม่มีใครอยากมายุ่งถ้าไม่เกิดเรื่องร้ายแรงจริง ๆ แม้จะมายุ่งก็ต้องหาหลักฐานได้ยาก เพราะเหตุเกิดในที่มืดซิด แม้แต่เรื่องข่มขืนกระทำชำเราผู้ใหญ่ ถ้าหลักฐานไม่ชัดเจนจริง ๆ แล้วแทบจะได้รับการปล่อยตัวทุกราย ลูกหลานจึงไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัวสำหรับอาชญากรประเภทนี้

1.6.3 สาเหตุที่มาจากแม่

1.6.3.1 แม่ในกรณีที่ลูกถูกพ่อข่มขืนกระทำชำเรา มักจะแยกตัวไปมีสามีใหม่ และทิ้งลูกหญิงไว้ให้สามีเก่าดูแล ตนเองจึงไม่มีโอกาสทำหน้าที่ในการปกป้องลูกให้พ้นอันตราย

1.6.3.2 แม่แม่จะไม่แยกตัวออกไป แม่ก็อาจต้องออกจากบ้านไปทำมาหากิน เช่น ทำนา ทำไร่ ขายของตามตลาด ไม่สามารถจะให้ลูกหญิงตามไปได้ตลอดเวลา

1.6.3.3 แม่อาจคิดไม่ถึง หรือไว้ใจพ่อ เพราะเห็นว่าเป็นพ่อลูกกันคงจะไม่เกิดกรณีเช่นนั้น จึงปล่อยให้ลูกหญิงอยู่ตามลำพังกับพ่อบ่อย ๆ หรือมากเกินไป

1.6.3.4 แม่อาจมีสุขภาพกายหรือสุขภาพจิตไม่สมบูรณ์ ทำให้ไม่สามารถปกป้องคุ้มครองลูกหญิงให้พ้นจากการข่มขืนกระทำชำเราของพ่อได้

1.6.4 สาเหตุที่มาจากตัวเด็กหญิงเอง

เด็กจะมีความคิดที่ว่า ตนเองเคยทำบาปหรืออกุศลกรรมไว้มากตั้งแต่ชาติก่อน ๆ จึงต้องมาเกิดเป็นลูกของพ่อ เช่นนั้น และเกิดเป็นแพศหญิงด้วย เมื่อถึงวาระที่จะต้องชดใช้วิบากกรรมนั้น จึงถูกข่มขืนกระทำชำเรา และต่อมาก็ตกอยู่ในความทุกข์ทรมาน ถือเป็นการชดใช้กรรมอย่างหนัก

1.6.5 ปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้การข่มขืนกระทำชำเรายังเป็นปัญหาร้ายแรงอยู่ คือความหย่อนยานของกฎหมายและเจ้าหน้าที่ของรัฐ

1.6.5.1 ประมวลกฎหมายอาญาบัญญัติไว้ว่า ห้ามร่วมประเวณีกับเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 15 ปี ใครฝ่าฝืนต้องมีโทษหนักทุกกรณี แต่ในความเป็นจริงปรากฏว่ามีโสเภณีเด็กที่อายุต่ำกว่า 15 ปี อยู่เป็นจำนวนมาก การเสนอให้มีกฎหมายที่เฉพาะเจาะจง เพื่อป้องกันไม่ให้บิดาทำการข่มขืนกระทำชำเราลูกของตนเองคงเป็นไปได้ยาก แต่นักกฎหมายและผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายควรพิจารณาในแง่กฎหมายก่อนว่าจะปรับปรุงอย่างไรถึงจะสามารถป้องกันปัญหานี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.6.5.2 หน่วยงานและเจ้าหน้าที่ของรัฐ มักจะหลีกเลี่ยงหน้าที่ความรับผิดชอบของตนให้เป็นหน้าที่ของหน่วยอื่น ไม่มีบทบัญญัติที่ระบุให้ผู้ใดเป็นผู้รับผิดชอบโดยตรง

ถึงเป็นหน้าที่โดยตรงของตาก็ทำไม่ได้ เพราะไม่มีบุคลากรเพียงพอ ไม่มีงบประมาณ

1.6.5.3 ผู้วางนโยบายและวางแผนงานระดับสูง ๆ มักเป็นผู้ชาย ความรู้สึก สะเทือนใจ (Sensitivity) ในเรื่องการข่มขืนกระทำชำเราจึงมีน้อย ผู้บริหารประเทศจึงควร สนับสนุนให้สตรีขึ้นไปสู่ระดับนโยบาย และการบริหารประเทศชั้นสูงกันให้มากขึ้น

1.6.5.4 การขาดองค์กรที่ให้ความสนใจ และยึดหลักการในการทำงานอย่างต่อเนื่อง

1.6.6 ขาดความสนใจจากสังคมและประชาชนทั่วไป

1.6.6.1 ขาดความสนใจในการแก้ไขปัญหาของเด็กที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา อย่างจริงจัง โดยถือว่าปัญหาเรื่องอื่น ๆ มีความสำคัญมากกว่า

1.6.6.2 เนื่องจากเรื่องเด็กถูกพ่อข่มขืนกระทำชำเรา มีรายงานน้อยและเป็น เรื่องน่าอับอาย จึงไม่ค่อยมีกิจกรรมในทางประชาสัมพันธ์ ความสะเทือนใจของสาธารณชนจึง ไม่เกิด

1.6.6.3 องค์กรฝ่ายสตรีในสังคมไทยส่วนใหญ่ยังไม่เข้มแข็งเพียงพอ มักอยู่กับการจัดการภายในองค์กรของตน จึงไม่มีเวลาและความสามารถที่จะให้ความสนใจกับเด็ก ๆ เหล่านี้ ขณะที่ไม่มีองค์กรที่รับผิดชอบเรื่องเด็กโดยตรง

1.6.7 ด้านจิตวิทยาและจิตเวช

ในด้านจิตวิทยาและจิตเวช การที่พ่อข่มขืนกระทำชำเราลูกนั้น มีส่วนเกี่ยวข้องกับ เรื่องต่อไปนี้คือ

1.6.7.1 Incest คำจำกัดความอย่างแคบคือ การร่วมประเวณีระหว่างพ่อกับ ลูกหญิง แม่กับลูกชาย หรือระหว่างพี่กับน้องพ่อแม่เดียวกัน อย่างกว้างก็ขยายไปถึง พ่อเลี้ยง แม่เลี้ยง พ่อบุญธรรม แม่บุญธรรม พี่น้องร่วมบิดาหรือมารดาแต่ทางเดียว

1.6.7.2 Paedophilia เป็นการวิตถารอีกประเภทหนึ่งซึ่งเป็นความรู้สึกผูกพัน ทางกามกับเด็กมากเกินไป ความนิยมเสพกามกับเด็ก ก็เนื่องจากเด็กมีความสดและใหม่ ปลอดภัยจากการติดยาและจากอาชญากรรมประเภทต่าง ๆ ทั้งสามารถทำความพอใจให้พวก กามวิปริตได้อีกด้วย

1.6.7.3 Sadism เป็นกามวิปริตประเภทมีความสุขจากการได้ทำให้ผู้อื่นเจ็บ ปวด หรือแม้แต่ได้เห็นก็มีความสุขแล้ว การข่มขืนกระทำชำเราลูกนั้น ส่วนมากต้องเป็นเด็กยัง ตัวเล็ก แน่แน่นอนว่าต้องเกิดความเจ็บปวดอย่างมากมาย จึงน่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับพฤติกรรม วิตถารด้านนี้ด้วย

1.6.7.4 Rape ในสังคมที่เจริญแล้วย่อมถือเป็นอาชญากรรม สาเหตุที่สำคัญ ทางสังคมซึ่งความล้มเหลวของผู้ชายที่ไม่สามารถจะปรับตัว หรือแสวงหาคู่ร่วมเพศตามสัญชาต ญาณการสืบพันธุ์ได้ด้วยวิธีปกติธรรมดา ต้องใช้กำลังหรืออาวุธเข้าบังคับร่วมประเวณี พ่อที่ ข่มขืนกระทำชำเราลูกก็มีพื้นฐานในเรื่องนี้ด้วย

การข่มขืนกระทำชำเราอีกอย่างหนึ่งคือ การข่มขืนกระทำชำเราที่เกิดขึ้นภายในครอบครัวที่มีปัญหาทางเศรษฐกิจ ซึ่งในปัจจุบันได้เกิดมากขึ้น ทั้งนี้ส่วนใหญ่มักจะเป็นคนใกล้ชิด และหญิงที่ตกเป็นเหยื่อก็ไม่กล้าที่บอกเรื่องนี้กับผู้อื่น อาจจะมีการข่มขู่หรือความละอายทำให้บุคคลอื่นได้รับรู้ถึงปัญหาที่เกิดขึ้นภายในครอบครัว หรือตัวมารดาของเด็กเองก็ไม่กล้าขัดบิดา จึงทำให้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อต้องทนอยู่ในสภาพนั้นเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน จนกว่าจะมีหน่วยงานหรือเพื่อนบ้านแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจให้เข้าช่วยเหลือ

1.7 ลำดับขั้นตอนของการข่มขืนกระทำชำเรา

โดยทั่วไปผู้ข่มขืนกระทำชำเราจะมีการวางแผนล่วงหน้าต่อการกระทำดังกล่าว โดยอาจจำแนกเป็น 3 ขั้นตอนคือ ก่อนการกระทำ ระหว่างการกระทำ และสิ้นสุดการกระทำดังนี้ โฟลีย์ และ เดวิด (Foley & Davies. 1983 อ้างอิงจาก จันทรรัตน์ เจริญสันติ. 2537 : 24 - 26)

1.7.1 ก่อนการกระทำ (Prior to the rape)

1.7.1.1 การเลือก โดยจะเลือกผู้หญิงที่คิดว่าจะสามารถทำการได้สำเร็จ ส่วนใหญ่คือผู้ที่ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้เพราะเมาสุรา ใช้ยานอนหลับหรือยาากล่อมประสาทอยู่ตามลำพัง หรือผู้ที่ไม่ระมัดระวังตนเอง อยู่ในที่เปลี่ยว กลับบ้านดึกเกินเวลา ทำทางอ่อนเพี้ยเลินเล่อเล็กน้อย รวมทั้งผู้หญิงที่เสียสติ ปัญญาอ่อน ตลอดจนผู้หญิงที่ขาดความระมัดระวัง โดยเฉพาะกลุ่มอาชีพที่ขอความช่วยเหลือบริการผู้อื่น เช่น พยาบาล ครู ทั้งนี้เป็นผู้มองโลกในแง่ดี มีความเชื่อว่าตนจะไม่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา จึงทำให้ละเลยความปลอดภัยและให้ความไว้วางใจแก่ผู้อื่นมากเกินไป

การวางแผนเลือกสถานที่นั้นมักเป็นบริเวณที่มีทางเข้า – ออก ได้หลายทาง เช่น ใต้ถุนอาคาร ห้องพัก สถานที่กำลังก่อสร้าง หรือที่ใด ๆ ที่คิดว่าจะไม่มีผู้พบเห็น

1.7.1.2 การทดสอบ ในขั้นตอนนี้ผู้ข่มขืนกระทำชำเราจะทดสอบความเป็นไปได้ของการข่มขืนกระทำชำเรา โดยทดสอบการป้องกันตัวเองของผู้หญิง และโดยที่ส่วนใหญ่แล้วผู้หญิงจะขาดการฝึกฝนวิธีการต่อสู้ช่วยเหลือตัว รวมทั้งแสดงออกก้าวร้าว การทดสอบส่วนใหญ่จึงเป็นการใช้วาจาข่มขู่เพื่อประเมินปฏิกิริยาตอบสนองของผู้หญิง ในขั้นตอนนี้เป็นลำดับขั้นสำคัญที่จะบ่งชี้ถึงความสำเร็จของการข่มขืนกระทำชำเรา ทั้งนี้เพราะเป็นช่วงเวลาที่ผู้ข่มขืนกระทำชำเรานั้นอยู่ในระยะลังเลไม่แน่ใจและอาจเสียโอกาสการข่มขืนกระทำชำเรา เราหากคาดเดาผู้หญิงไม่ถูกต้อง

บางครั้งในขั้นตอนนี้ อาจมีการข่มขู่ทุบตีหรือทำร้ายผู้หญิงด้วย ซึ่งผู้หญิงส่วนใหญ่จะตื่นตกใจ หวาดกลัว และไม่มีการต่อสู้ตอบโต้ที่เหมาะสม หากมีการต่อสู้ตอบโต้แล้วผู้ข่มขืนกระทำชำเราที่ไม่ใช่ประเภทต้องการให้ผู้หญิงเจ็บปวด (Sadistic Rape) จะระงับความตั้งใจข่มขืนกระทำชำเรา แต่จะเบี่ยงเบนโดยการโจรกรรมทรัพย์สินทดแทน

1.7.1.3 แสดงตัวและข่มขู่ ภายหลังการประเมินและพิจารณาแล้วว่าสามารถข่มขืนกระทำชำเราได้ ผู้ทำการกระทำชำเราจะแสดงตัวและข่มขู่ผู้หญิง โดยอาจจะกล่าวอ้างถึงประวัติการเคยต้องโทษ ประวัติการทำร้ายผู้หญิงที่ไม่ให้ความร่วมมือ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้หญิงหวาดกลัวและยอมรับต่อการแสดงอำนาจของเขา

1.7.2 ระหว่างการกระทำ (During The Rape)

1.7.2.1 พฤติกรรมของเพศสัมพันธ์ ผู้ข่มขืนกระทำชำเราอาจใช้วิธีการร่วมเพศที่ผิดปกติธรรมดา มีการบังคับผู้หญิงในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุความพึงพอใจในการมีอำนาจเหนือกว่าผู้หญิงนั้น ซึ่งขณะกระทำนี้ผู้ข่มขืนกระทำชำเราอาจตรวจสอบผู้หญิงเป็นระยะ ๆ โดยการตั้งคำถามถึงความพึงพอใจของผู้หญิงขณะมีเพศสัมพันธ์ ตามเปรียบเทียบความสามารถของเขากับคนอื่น ๆ ที่ผู้หญิงนั้นเคยมีความสัมพันธ์ทางเพศด้วย ทั้งนี้เพื่อให้ได้รับคำตอบถึงความพึงพอใจของผู้หญิง ความชื่นชมที่ผู้หญิงนั้นมีต่อความสามารถทางเพศของเขาที่จะทำให้เกิดความพึงพอใจของเขาสมบูรณ์เป็นความจริง ขณะเดียวกันก็ว่าวุ่น ขัดแย้ง ต่อวิธีการที่กระทำ

1.7.2.2 การลดศักดิ์ศรีของผู้หญิง ผู้ข่มขืนกระทำชำเราจะสร้างความมั่นใจให้ตนเองว่า ผู้หญิงต่ำต้อยไม่คู่ควรที่จะมีเพศสัมพันธ์กับเขา การทำร้ายร่างกายผู้หญิงนั้นร่วมด้วยจะเป็นวิธีการที่ถูกนำมาใช้กล่าวอ้างว่าเป็นการทำโทษอย่างเหมาะสม เป็นการตักเตือนสั่งสอนให้ผู้หญิงลดทูลิฐิมานะที่มากเกินไป

1.7.3 สิ้นสุดการกระทำ (Terminating The Rape) พฤติกรรมก่อนสิ้นสุดการข่มขืนกระทำชำเราและผลจากผู้หญิงนั้น เป็นข้อบ่งชี้ถึงบุคลิกภาพของผู้ข่มขืนกระทำชำเรา ในขั้นตอนนี้ผู้ข่มขืนกระทำชำเราจะกลับคืนสู่ความเป็นตัวของตัวเอง ตระหนักถึงสิ่งที่กระทำ และหาหนทางหลบหนีการจับกุมหรือฟ้องร้องดำเนินคดี วิธีการที่นำมาใช้มีต่าง ๆ กัน เช่น การข่มขู่ติดตามทำร้ายหากแจ้งความ การคาดโทษ การกล่าวอ้างถึงการขาดความเชื่อถือของสังคม หากเปิดเผยเรื่องราว การทำร้ายทุบตี ตลอดถึงการฆ่าผู้หญิง

ลำดับขั้นตอนของการข่มขืนกระทำชำเรา เริ่มตั้งแต่ก่อนการกระทำการ ผู้ที่ทำการข่มขืนกระทำชำเราจะใช้ความเป็นชายในการข่มขู่ทั้งในด้านของคำพูดและใช้กำลัง เพื่อให้เหยื่อเกิดความกลัว ไม่กล้าร้องให้ใครช่วย ในระหว่างการกระทำการ ผู้ที่ทำการข่มขืนจะพยายามแสดงความภาคภูมิใจในด้านเพศเหนือกว่าชายอื่น ๆ พร้อมทั้งดูถูกดูแคลนหญิงที่ถูกกระทำชำเราด้วย ระยะสิ้นสุดการกระทำการ ผู้ที่ทำการข่มขืนกระทำชำเราจะมีสติกลับคืนมา จึงได้มีการข่มขู่ให้หญิงที่ตกเป็นเหยื่อนำเรื่องราวที่เกิดขึ้นไปแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไปบอกผู้อื่น ทั้งนี้เป็นเพราะกลัวความผิดที่ตนได้ก่อขึ้น

1.8 ปัญหาในการดำเนินคดีข่มขืนกระทำชำเรา

การดำเนินคดี เป็นคดีที่มีความซับซ้อน และละเอียดอ่อน เป็นปัญหาอย่างยิ่งมิใช่

เพียงปัญหาทางด้านขั้นตอนในการดำเนินคดีเท่านั้น แต่ยังรวมถึงปัญหาทางด้านร่างกายและจิตใจของผู้เสียหายด้วย นัยนา สุภาพงษ์ ได้สรุปจากประสบการณ์ การทำงานของศูนย์พิทักษ์สตรี กลุ่มเพื่อนหญิงว่า ปัญหาที่เกิดจากการดำเนินคดีข่มขืนกระทำชำเรา พอสรุปได้ 3 ประเด็นคือ (กลุ่มเพื่อนหญิง. 2533 : 9)

1.8.1 ปัญหาที่เกิดจากกระบวนการยุติธรรม และระเบียบวิธีปฏิบัติ หรือวิธีการของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ที่มีลักษณะไม่เหมาะสม และไม่เอื้อต่อการใช้สิทธิตามกฎหมายของผู้เสียหาย

1.8.2 ปัญหาที่เกิดจากตัวบทกฎหมาย หรือแนวคำพิพากษาของศาล ยังไม่คุ้มครองผู้เสียหายในบางกรณี

1.8.3 ปัญหาที่เกิดจากค่านิยม และทัศนคติ

ในประเทศไทยนั้น ระบุว่า “ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภรรยาของตนโดยขู่เชือดด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย ...” และการที่กฎหมายเน้นในเรื่อง “การใช้กำลัง” นี้ได้ส่งผลถึงการสืบหาพยานหลักฐานของคดีที่ฝ่ายหญิงเสียเปรียบ พยานหลักฐานดังกล่าวได้แก่ การตรวจดูบาดแผลตามตัวฝ่ายหญิงเพื่อพิสูจน์ถึงร่องรอยการต่อสู้ กรณีที่ฝ่ายหญิงบาดเจ็บไม่มากอาจทำให้น้ำหนักของพยานหลักฐานอ่อนลงด้วย การตรวจช่องคลอดเพื่อดูว่ามีรอยฉีกขาดของเยื่อพรหมจารีหรือไม่ มีคราบอสุจิหรือไม่ นอกจากนี้แพทย์ผู้ตรวจร่างกายยังต้องตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับอุปนิสัย และความประพฤติกของหญิง เช่น ความกระตือรือร้นในการขอให้ตรวจ ลักษณะการแต่งกาย สีหน้า น้ำเสียง เป็นต้น แพทย์ยังต้องพิจารณารูปร่างของฝ่ายหญิงเพื่อเปรียบเทียบกับฝ่ายชายที่มีรูปร่างพอ ๆ กัน ถึงความเป็นไปได้ที่การข่มขืนกระทำชำเราจะไม่สำเร็จ

การตรวจร่างกายชายผู้กระทำผิดให้ตรวจดูร่างกายภายนอกซึ่งอาจพบร่องรอยขีดข่วนอันเกิดจากการต่อสู้ขัดขืนของหญิง ในกรณีที่ทำการตรวจหลังเกิดเหตุเล็กน้อย อาจพบคราบอสุจิและคราบโลหิตติดอยู่ที่อวัยวะเพศชาย นอกจากนี้อาจเก็บเส้นขนของชายที่ตกอยู่ในที่เกิดเหตุหรือติดอยู่ที่ตัวฝ่ายหญิง (สุชีลา ตันชัยนันท์. 2535 : 53-54)

ในกรณีที่ร่องรอยของการใช้กำลังไม่ชัดเจน ผู้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราต้องเป็นฝ่ายรับภาระในการพิสูจน์ว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นการข่มขืนกระทำชำเรา ไม่ใช้การสมยอม การเชื่อมโยงเช่นนี้จะละเลยการข่มขืนกระทำชำเรา หลายกรณีที่ผู้หญิงหวาดกลัวว่า จะเกิดอันตรายกับตนเองจนถึงชีวิต สิ่งที่สำคัญที่สุดจึงเป็นการทำให้ตนเองรอดชีวิต ผู้หญิงจึงอาจจะไม่ขัดขืน ร่องรอยของการใช้กำลังจึงไม่มากหรือไม่ชัดเจนการทำความเข้าใจการข่มขืนกระทำชำเรากับการใช้กำลังในลักษณะนี้ ยังละเลยกรณีที่ผู้หญิงหรือเด็กหญิงไม่สามารถปฏิเสธการถูกบังคับให้ร่วมเพศ โดยผู้ชายที่เป็นผู้ใหญ่ที่นับถือหรือมีอำนาจเหนือ การมองการข่มขืนกระทำชำเราโดยเชื่อมโยงกับการใช้กำลัง จะทำให้เกิดปัญหา เพราะ “หลักฐาน” ที่มีจะเป็นเพียงคำพูดของชายหญิงที่เกี่ยวข้องและยากที่ตัดสินใจ

การที่ร່องรอยของการใช้กำลังไม่ปรากฏให้เห็นชัดเจน ไม่ได้หมายความว่า การถูกข่มขืนกระทำชำเราจะไม่มีความกระทบต่อผู้หญิง ผลต่อจิตใจ ต่อตัวตน (Self) และการให้คุณค่าต่อตนเองของผู้หญิงนั้นใหญ่หลวงนัก โดยเฉพาะในสังคมที่ให้ความสำคัญกับความเป็นผู้หญิงที่ดีในความหมายของการระมัดระวังหลีกเลี่ยง การมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ชายที่ไม่ใช่สามี (ชลิดาภรณ์ ส่งสัมพันธ์. 2539 : 169)

ปัญหาที่เกิดขึ้นในการดำเนินคดี อาจเกิดขึ้นตั้งแต่ กระบวนการยุติธรรม ตัวบทกฎหมาย ค่านิยม รวมทั้งทัศนคติของคนในสังคม ซึ่งในมุมมองของแต่ละคนจะแตกต่างกัน บางครั้งในการดำเนินคดี ผู้เสียหายคือหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา เกิดความสละสลวยแก่สังคมรอบข้าง เพราะสังคมไทยยังเป็นสังคมที่ไม่ยอมรับในตัวหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ทำให้รายละเอียดต่าง ๆ ใต้ไม่สมบูรณ์เท่าที่ควร อีกทั้งการเสนอข่าวของสื่อมวลชน ก็ก่อให้เกิดปัญหาในการดำเนินการทางคดีได้

1.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.9.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

แคน คอลฮอนและซิลบี (Cann, Calhoun, & Selby. 1979 : 57 - 67) ได้ศึกษาในกลุ่มนักศึกษาระดับอุดมศึกษา 128 คน พบว่า นักศึกษาหญิงจะกล่าวโทษผู้ข่มขืนกระทำชำเรา และเห็นว่าควรได้รับการลงโทษรุนแรงมากกว่านักศึกษาชาย

พอลเสน (Paulsen. 1979 : 131 - 132) ได้ศึกษาการประณามผู้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราในนักศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาจิตเวชศาสตร์ 32 คน พบว่า การประณามกล่าวโทษผู้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีความสัมพันธ์กับความเชื่ออำนาจภายใน - ภายนอกของบุคคล โดยบุคคลที่มีความเชื่ออำนาจภายในต่ำมีแนวโน้มที่จะประณามกล่าวโทษผู้ที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา

บาสสุค และแอบสเตอร์ (Bassuk & Apster. 1983 : 305 - 308) พบว่า ผู้ให้คำปรึกษาที่เป็นผู้หญิงจะมีความรู้สึกละเอียดอ่อนเข้าใจถึงความไม่สุขสบายของผู้ที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา และธรรมชาติของความเจ็บปวดจากการข่มขืนกระทำชำเรา มากกว่าผู้ให้คำปรึกษาเพศชาย และผู้ที่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับการให้คำปรึกษาจะตำหนิและอคติของผู้ที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราน้อยกว่าผู้ที่ไม่เคยเรียนรู้หรือฝึกฝนเกี่ยวกับการให้คำปรึกษามาก่อน

แดมรอสช์ (Damrosch. 1985 : 168 - 170) ได้ศึกษาพบว่า นักศึกษาพยาบาลชั้นปีสุดท้ายส่วนใหญ่มีอคติต่อผู้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา เมื่อผู้หญิงนั้นขาดความระมัดระวังในความปลอดภัยโดยเฉพาะในเวลากลางคืน

เบทแมน (Bateman. 1986 : 79) ได้ศึกษาติดตามสามีหรือคู่รักของผู้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราในระยะ 1 - 3 เดือน พบว่าในระยะ 1 เดือนแรกมีปฏิกิริยาแสดงออกต่าง ๆ ได้แก่ ความวิตกกังวล มีความตึงเครียดของกล้ามเนื้อ นอนไม่หลับ ขาดความสนใจต่อเพศ

สัมพันธ์ และแก้ปัญหาโดยการดื่มสุรามากขึ้น ขณะที่ในระยะ 3 เดือนภายหลังเหตุการณ์ บางรายยังคงมีความรู้สึกต้องการแสดงความรับผิดชอบต่อสิ่งที่เกิดขึ้น และซึมเศร้า

โรส และซอนด์เดอร์ (Rose & Saunderson, 1986 : 427 - 438) ได้ศึกษาทัศนคติต่อความเสมอภาคในสังคมของผู้ชายและผู้หญิง การไม่แบ่งแยกบทบาท รวมทั้งการยอมรับศักยภาพและความสามารถของผู้หญิง จะทำให้นักวิชาการวิชาชีพมีอคติต่อผู้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราน้อยลง ซึ่งพบว่าแพทย์และพยาบาลที่มีแนวคิดในสิทธิที่เสมอภาคระหว่างผู้ชายและผู้หญิงจะเป็นกลุ่มที่ตำหนิผู้หญิงที่ถูกกระทำชำเราน้อยที่สุด และพยาบาลจะไม่ยอมรับการทารุณกรรมที่มีต่อผู้หญิง มีความเห็นอกเห็นใจผู้หญิงที่ถูกกระทำชำเรามากกว่าแพทย์ นอกจากนี้ผลการศึกษายังระบุว่าแพทย์และพยาบาลที่เป็นผู้หญิงจะเห็นอกเห็นใจมากกว่าแพทย์และพยาบาลชาย ทั้งนี้ผู้ที่ผ่านการฝึกอบรมวิธีให้ความช่วยเหลือผู้หญิงที่ถูกทำร้ายต่าง ๆ จะเต็มใจให้ความช่วยเหลือมากกว่าผู้ที่ไม่เคยฝึกฝนมาก่อน

แดมรอสช์ กาลโล คูลัค และวิทเทค (Damrosch, Gallo, Kulak, & Whitak, 1987 : 245 - 251) ได้ศึกษาพยาบาลประจำการหน่วยตรวจผู้ป่วยฉุกเฉิน พบว่า พยาบาลประจำการส่วนใหญ่มีอคติและตำหนิในการขาดความระมัดระวังหรือประมาทเลินเล่อ ทำให้เกิดเหตุการณ์ขึ้น โดยพยาบาลที่มีประสบการณ์ในการให้การดูแลพยาบาลผู้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราจะมีความเห็นใจ รับรู้ความรู้สึกของผู้ถูกข่มขืนกระทำชำเรา มากกว่าพยาบาลที่ไม่มีประสบการณ์การดูแลมาก่อน อีกทั้งพยาบาลที่เคยเรียนรู้เทคนิคการให้คำปรึกษาจะมีอคติต่อผู้ถูกข่มขืนกระทำชำเราน้อยกว่าผู้ที่ไม่เคยเรียนรู้มาก่อนเช่นกัน

1.9.2 งานวิจัยในประเทศ

สถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ร่วมกับกลุ่มเพื่อนหญิงและคณะกรรมการยุติธรรมและสันติ (2525 : 1) ได้ศึกษาเรื่องทัศนคติของประชาชนต่อการข่มขืนกระทำชำเราโดยศึกษาจากประชาชนกลุ่มอาชีพต่าง ๆ จำนวน 565 คน ผลการศึกษาพบว่าประชาชนส่วนใหญ่คิดว่า สาเหตุที่ทำให้ผู้ชายข่มขืนกระทำชำเราผู้หญิงเพราะความวิปริตทางจิตของผู้ชาย (ร้อยละ 36.53) และผู้หญิงแต่งกายยั่วยุ ดิ้นที่เปลือย (ร้อยละ 29.15)

1. สิ่งแวดล้อมที่เห็นว่ามีผลสำคัญ ทำให้คดีข่มขืนกระทำชำเราเพิ่มขึ้น และทวีความรุนแรงขึ้น ได้แก่ ภาพยนตร์ หนังสือและสถานบริการที่ยั่วยุอารมณ์ทางเพศ
2. การปฏิบัติตัวของผู้หญิงเมื่อถูกข่มขืนกระทำชำเราส่วนใหญ่ (ร้อยละ 45.17) เห็นว่า ควรต่อสู้จนถึงที่สุดแม้จะตายก็ยอม และคิดว่าถ้าสู้ไม่ได้ก็ควรยอมเพื่อไม่ให้บาดเจ็บหรือตาย (ร้อยละ 37.80)
3. กลุ่มตัวอย่างเพศชาย แสดงความรู้สึกในกรณีที่ภรรยาหรือคนรักโดนข่มขืนกระทำชำเราส่วนใหญ่ (ร้อยละ 67.75) เห็นว่าน่าเห็นใจ เพราะไม่ใช่ความผิดของผู้หญิง และผู้หญิงควรปกป้องตนเองด้วยการไม่เดินในที่เปลี่ยวตามลำพัง
4. ความเห็นต่อบทลงโทษผู้กระทำผิดตามตัวบทกฎหมาย ส่วนใหญ่เห็นว่า

ยังไม่เพียงพอ ยกเว้นโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต เห็นว่าพอเพียงและมีความเห็นว่าการยกเลิกโทษปรับให้มีแต่โทษจำคุกหรือประหารชีวิตตามความผิด

5. มาตรการที่รัฐบาลควรใช้ในการป้องกันและปราบปรามผู้ข่มขืนกระทำชำเรา ส่วนใหญ่มีความเห็นตรงกัน คือ การกวดขันสิ่งตีพิมพ์ ภาพยนตร์ และหนังสือต่าง ๆ ที่มีลักษณะยั่วเย้าให้เกิดอาชญากรรมทางเพศ การปราบปรามแหล่งอบายมุขอย่างจริงจังและการตั้งหน่วยงานพิเศษเพื่อรับผิดชอบคดีข่มขืนกระทำชำเราและการเพิ่มประสิทธิภาพของตำรวจ

ปรีดา ศิริสวัสดิ์ (2529 : 3) ได้ศึกษาเรื่องปฏิกิริยาของสังคมต่อหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราศึกษากรณีนักศึกษาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 334 คน จากมหาวิทยาลัย 3 แห่ง ใช้แบบสอบถามในการวิจัย ผลการศึกษาพบว่าตัวแปรภูมิหลังของนักศึกษาได้แก่ เพศ มีผลกับการไม่ยอมรับผู้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ส่วนตัวแปรภูมิหลังอื่น ๆ ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ ตัวแปรที่ตั้งสมมติฐานประกอบด้วย 8 มโนทัศน์ คือ 1) การไม่ยอมรับผู้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา 2) การให้ความสำคัญเรื่องเพศต่อชื่อเสียงของผู้หญิง 3) การยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส 4) การเชื่อในสิทธิเสมอภาคทางเพศ 5) การไม่ยอมรับผู้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราของเพื่อนสนิท 6) การยอมรับเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของเพื่อนสนิท 7) การยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์นอกสมรสแล้ว 8) การเชื่อว่าผู้หญิงเป็นฝ่ายก่อเหตุและในการศึกษาได้แยกมโนทัศน์ การเชื่อในสิทธิเสมอภาคทางเพศออกเป็น การเชื่อในสิทธิเสมอภาคทางเพศด้านสังคมและเศรษฐกิจ และการเชื่อในสิทธิเสมอภาคทางด้านพฤติกรรมทางเพศ ผลการศึกษาการไม่ยอมรับผู้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา พบว่าการเชื่อในสิทธิเสมอภาคทางเพศด้านสังคมและเศรษฐกิจ การไม่ยอมรับผู้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราของเพื่อนสนิท และการเชื่อว่าผู้หญิงต้องเป็นฝ่ายก่อเหตุ มีผลกระทบทางตรงต่อการไม่ยอมรับผู้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา โดยการเชื่อในสิทธิเสมอภาคทางเพศด้านสังคมและเศรษฐกิจมีผลกระทบมากที่สุด และการเชื่อว่าผู้หญิงเป็นฝ่ายก่อเหตุ มีผลกระทบน้อยที่สุด นอกจากนี้การเชื่อในสิทธิเสมอภาคทางเพศด้านสังคมและเศรษฐกิจ ยังมีผลกระทบทางอ้อมต่อการไม่ยอมรับผู้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ผ่านการเชื่อว่าผู้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราเป็นฝ่ายก่อเหตุด้วย

วิภากรณ์ คงเจริญ (2530 : 4) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องแนวทางการปฏิบัติต่อหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ศึกษาในทัศนะของนักวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง กลุ่มตัวอย่าง 6 วิชาชีพได้แก่ แพทย์ - พยาบาล นักสังคมสงเคราะห์ นักจิตวิทยา ครู - อาจารย์ ตำรวจ และนักกฎหมาย กลุ่มตัวอย่างจำนวน 206 คน ใช้แบบสอบถามในการวิจัยผลการศึกษาพบว่า แนวทางในการปฏิบัติต่อหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรานั้น นักวิชาชีพให้ความสำคัญต่อการให้บริการทางการแพทย์ที่รวดเร็ว และให้ความสำคัญต่อการช่วยเหลือทางจิตใจ อารมณ์ และสังคม โดยเฉพาะในการปฏิบัติงานของนักวิชาชีพและบุคคลที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายต้องคำนึงถึงสภาพทางจิตใจและอารมณ์ของหญิงไม่ใช้การปฏิบัติงานตามหน้าที่เท่านั้น รวมทั้งต้องมีการประสานงานระหว่างกัน

อย่างใกล้ชิดด้วย นอกจากนี้ นักวิชาชีพเห็นด้วยกับการติดตามผลการให้ความช่วยเหลือของนักวิชาชีพโดยการติดต่อกับหญิงและครอบครัวหากพบว่าหญิงประสบปัญหาควรรหาทางแก้ไขสถานการณ์นั้น ๆ เช่น การจัดสถานที่พักพิงแก่หญิงที่ประสบปัญหา นักวิชาชีพยังให้คุณค่าต่อความเข้าใจและบทบาทการช่วยเหลือของครอบครัว และผู้ใกล้ชิดที่มีประโยชน์ต่อหญิงที่สุด

มัทนีย์ บุรณเขตต์ (2532 : ก) ได้ศึกษาลักษณะภูมิหลังและสภาวะทางจิตใจของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงลักษณะภูมิหลัง และสภาวะทางจิตใจของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราเกี่ยวกับประวัติชีวิต ระดับสติปัญญาบุคลิกภาพ เจตคติ และสิ่งแวดล้อมของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา โดยทำการศึกษาเป็นรายกรณีกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาเป็นผู้หญิงหรือเด็กที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา และได้รับความช่วยเหลือและติดต่อกับโครงการบ้านถนอมรัก กลุ่มเพื่อนหญิง ผลการวิจัยพบว่า เหตุการณ์ข่มขืนกระทำชำเราที่เกิดขึ้นมีผลกระทบต่อกรณีศึกษาหลายด้านทั้งทางด้านร่างกาย ด้านจิตใจ และด้านสังคม ส่วนใหญ่ถูกข่มขืนกระทำชำเราโดยคนคุ้นเคยในครอบครัว ได้แก่ บิดา บิดาเลี้ยงและเครือญาติ สถานที่เกิดเหตุมักเกิดขึ้นภายในบ้านของตนเอง ผู้ข่มขืนกระทำชำเรามักใช้กำลังข่มขู่หรือบังคับเหตุการณ์ที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรานั้นมักถูกปกปิดเป็นระยะเวลายาวนาน โดยเฉลี่ยประมาณ 4 ปี จนกว่าเรื่องราวจะถูกเปิดเผยขึ้น สภาวะทางจิตใจของผู้ที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรานั้นพบว่า ผู้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราส่วนใหญ่มีภาวะด้านการแสดงออกไม่เป็นไปตามวัย กลไกทางจิตที่พบบ่อยได้แก่ การเก็บกด การถดถอย การปฏิเสธ และการกล่าวโทษตนเอง ส่วนการแสดงออกทางอารมณ์นั้นส่วนใหญ่เก็บกด แต่มีแนวโน้มจะระเบิดออกมาได้ถ้ามีความเครียดสูง ๆ นอกจากนี้ยังมีความรู้สึกเป็นปมด้อยในชีวิต และฝังใจกับเหตุการณ์ที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา รวมทั้งภาพพจน์ต่อเพศชายในทางลบ รู้สึกไม่สบายใจถ้าจะต้องติดต่อกับเกี่ยวข้องกับเพศตรงข้าม แต่ในบางรายพบว่ามีความกดดันในเรื่องความรู้สึกและความต้องการทางเพศมากแต่ก็พยายามเก็บกดไว้ ส่วนผู้ข่มขืนกระทำชำเรานั้นมักจะมาจากสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ เคยมีประวัติชอบเล่นการพนัน ดิตสุรา และเคยมีพฤติกรรมอนาจารเด็กมาก่อน

สมฤกษ์ คำชู (2538 : 1) ได้ศึกษา ทักษะของพนักงานสอบสวนต่อการที่พนักงานสอบสวนหญิงในคดีข่มขืนกระทำชำเรา : ศึกษาเฉพาะกรณีพนักงานสอบสวนในสังกัดกองบัญชาการตำรวจนครบาลผลการวิจัยพบว่า การมีพนักงานสอบสวนหญิงในคดีข่มขืนกระทำชำเรา เป็นการคุ้มครองหญิงผู้ถูกข่มขืนกระทำชำเราอีกประการหนึ่ง ซึ่งทำให้หญิงผู้ถูกข่มขืนกระทำชำเราลดความกดดัน ความอายในการที่จะเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เพราะหญิงย่อมมีความเข้าใจจิตใจของหญิงด้วยกัน เห็นว่า การไม่แจ้งความร้องทุกข์ของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา เป็นอุปสรรคในการวางแผนป้องกันปราบปรามเพราะไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับคดี และเห็นว่าพนักงานสอบสวนหญิงโดยเฉพาะหญิงโสดย่อมมีประสบการณ์และความรู้เกี่ยวกับคดีข่มขืนกระทำชำเราได้น้อยกว่าพนักงานสอบสวนชาย และไม่ว่าจะเป็นพนักงานสอบสวนหญิง

หรือชาย ควรจะมีการอบรมด้านจิตวิทยาประกอบการสอบสวน

การทำวิจัยเกี่ยวกับกรณีข่มขืนกระทำชำเรา นั้น ความคิดเห็นของแต่ละบุคคลก็จะแตกต่างกันไป ถ้าบุคคลใดไม่เคยสัมผัสหรือใกล้ชิดกับผู้ที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ก็จะมีมุมมองที่มีความคิดเห็นว่า ผู้หญิงเป็นฝ่ายผิดทำตัวไม่ดี แต่สำหรับผู้ที่ได้คลุกคลีกับผู้ที่ข่มขืนกระทำชำเราแล้วมักจะมีความเห็นอกเห็นใจหญิงที่ถูกข่มขืน เพราะจากการวิจัยทำให้เห็นว่า ผู้ที่ใกล้ชิดมีความเห็นว่าผู้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราควรจะได้รับ การยอมรับจากสังคมมากกว่า ในปัจจุบันนี้ ทั้ง ๆ ที่เรื่องการข่มขืนกระทำชำเรา มิได้ตั้งใจให้เกิดขึ้นกับตนเอง

จากที่กล่าวมา สามารถสรุปได้ว่า การข่มขืนกระทำชำเรา ส่วนใหญ่เกิดกับคนใกล้ชิดที่มีความคุ้นเคยกัน จากเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา จะส่งผลกระทบต่อตัวของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจแล้ว และยังส่งผลกระทบต่อบุคคลในครอบครัวของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราด้วย การให้ความช่วยเหลือควรกระทำอย่างจริงจัง

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมุ่งหวังในชีวิต

2.1 ความหมายและแนวคิดเกี่ยวกับความมุ่งหวังในชีวิต

มนุษย์มีภาวะอย่างหนึ่งที่ปรากฏออกมา หรือการก้าวไปสู่ภาวะบางอย่าง เป็นการบ่งบอกถึงลักษณะของการมีชีวิตอยู่ของมนุษย์นั้นคือ การรู้สึกมีคุณค่า มีลักษณะเฉพาะตน (Being There หรือ Desein) เป็นภาวะที่ “มีอยู่” และเขารู้ว่าตนเองมีอยู่ และสามารถที่จะติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ โดยยึดภาวะ “มีอยู่” ของตนนั้น มนุษย์เราต่างไปจากสัตว์อื่นในส่วนที่สามารถจะรู้ตนเองได้ ตลอดจนรู้ถึงเหตุการณ์ซึ่งมีอิทธิพลต่อตนเอง และรู้ภาวะต่อเนื่องกันของอดีต ปัจจุบัน อนาคต ความรู้ดังกล่าวทำให้การเลือกและการตัดสินใจต่าง ๆ เป็นไปได้ มนุษย์จึงต้องรับผิดชอบเพราะว่า เขาได้เลือก การรู้ตัวโดยตัวของมันเอง (ภาวะที่ศักยภาพของคนในอันที่จะรู้ตัวว่าประสบการณ์ที่เขา มีนั้น เกิดแก่เขา เป็นของเขา) จะช่วยให้มีการตัดสินใจเกิดขึ้นทุกขณะ (โสริช โพธิแก้ว. 2536 ; อ้างอิงจาก อรรถญา ดุ้ยคัมภีร์. 2536 : 8) ซึ่งตรงกับ แฟรงค์ (Frankl. 1967 ; อ้างอิงจาก พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. 2543 : 104) เชื่อว่าการแสวงหาความหมายในชีวิตเป็นความรับผิดชอบสูงสุดของมนุษย์ และเป็นกระบวนการในระดับสติปัญญา มากกว่าในระดับสัญชาตญาณ ความหมายชีวิตของแต่ละบุคคลมีลักษณะเป็นเอกภาพ (Uniqueness) ซึ่งขึ้นอยู่กับตัวบุคคล ความมีอยู่ของเขาในสถานการณ์และเวลานั้น ๆ ไม่สามารถที่จะกำหนดเป็นบรรทัดฐานเดียวกันได้ จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า มนุษย์มีชีวิตอยู่เป็นลักษณะองค์รวม และสามารถวิเคราะห์ได้เป็น 3 มิติ ได้แก่ แฟรงค์ (Frankl. 1963 : ix)

1. มิติทางร่างกาย (Physical) เป็นมิติของรูปร่างภายนอกที่ปรากฏ เช่น ความสูง สีผิว และการทำงานด้านชีววิทยา เช่น ระดับความสมดุลของสารเคมีในเลือด การทำงานของระบบต่าง ๆ ในร่างกาย

2. มิติทางจิตใจ (Psychological) เป็นมิติที่เกี่ยวข้องกับการแสดงออกของ

พฤติกรรมที่เป็นผลมาจากแรงขับ (Drive) อารมณ์ ความปรารถนา (Need) เช่น ความไม่
เป็นสุขของบุคคลที่เกิดจากขาดการตอบสนองด้านความรักและการมีส่วนร่วม (Love and
Belonging)

3. มิติทางจิตวิญญาณ (Spiritual) เป็นมิติที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเลือก
ความรับผิดชอบต่อการเลือก หรือต่อชีวิต และแรงจูงใจของมนุษย์ที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ
ซึ่ง แฟรงค์ (Frankl, 1963 : 9) ได้เน้นว่า นักบำบัดควรมองมิติทางจิตวิญญาณของมนุษย์ใน
ฐานะที่เป็นแก่นแท้หรือเป็นส่วนสำคัญของบุคลิกภาพ และจิตบำบัดจึงมีเป้าหมายเพื่อช่วยให้
บุคคลค้นพบความเป็นไปได้ที่ไม่จำกัดของเขาในมิติทางจิตวิญญาณ

นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1960 – 1970 มาจนถึงยุคปัจจุบัน นักจิตวิทยา โดยเฉพาะประเทศ
ทางตะวันตก ได้ให้ความสนใจเกี่ยวกับคุณภาพชีวิต (Quality of Life) ของบุคคลมาก มีการ
ศึกษาตัวบ่งชี้คุณภาพในด้านที่เป็นปัจจัยภายนอก (Objective Quality of Life) เช่น ระดับ
การศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปี การจ้างงาน สุขภาพและความเป็นอยู่ทั่วไป

แฟรงค์ (Frankl, 1970 : 16 ; 1967 : 24 – 41 ; 1963 : 18 -21) ได้ยึดถือพื้นฐาน
แนวคิดเชิงปรัชญา (Philosophical Foundation) แนวคิดประกอบด้วย 3 แนวคิดหลัก ได้แก่

1. อิสระภาพของเจตนาธรรม (Freedom of Will)

สิ่งที่มนุษย์ไม่สามารถที่จะหลีกเลี่ยงได้คือ การตัดสินใจ ถึงแม้ว่าในการตัดสินใจ
อาจจะเป็นการต่อต้านกับความปรารถนาของเขาเอง หรืออาจจะเป็นการตัดสินใจนั้นจะทำให้
บุคคลนั้นเป็นคนที่เห็นแก่ตัว การตัดสินใจอย่างต่อเนื่องและไม่มีสิ้นสุด เพื่อให้เขาเข้ากับวิถีชีวิต
ของเขา มนุษย์สามารถที่จะกำหนดตนเองได้อย่างไม่มีที่สิ้นสุด ซึ่งจะต้องอยู่ภายใต้ขอบเขต
จำกัดของสภาพแวดล้อมที่เขากระทำขึ้น เบื้องหลังการตัดสินใจนั้นตัวที่กำหนดคือ เจตนาธรรม
หรือความมุ่งมั่นนี้เป็นสิ่งที่ทำให้บุคคลรู้สึกว่าเขามีหลักยึด มีสิ่งยึดเหนี่ยว

2. เจตนาธรรมสู่ความหมาย (Will to Meaning)

แฟรงค์ (Frankl, 1970 : 50 - 51) ได้กล่าวไว้ว่าเจตนาธรรมสู่ความหมาย การมี
ชีวิต หมายถึง การมีความมุ่งมั่น และเป็นการก้าวสู่สิ่งที่อยู่เหนือกว่าตัวตนปัจจุบันเสมอ การ
ก้าวไปสู่สิ่งที่อยู่เหนือตัวตนปัจจุบันเปรียบได้จากการก้าวจากสิ่งที่ “ฉันเป็น” (I am) สู่สิ่งที่
“ฉันควรเป็น” (I ought) ซึ่งช่วยให้เขาลดความตึงเครียดที่เกิดขึ้น และมีความสุขสงบในการ
ดำรงชีวิต คุณค่าและความหมายนี้คือ ทศนะบางอย่างที่มั่นคง หรือเป็นการรับรู้ที่มุ่งสู่การ
แสวงหาความหมายของชีวิต

3. ความหมายของชีวิต (Meaning of Life)

ความหมายของชีวิต เป็นการรับรู้หรือการตอบสนองของบุคคลในแต่ละขณะ
แต่ละสถานการณ์ที่เขาประสบ เป็นสิ่งที่มีลักษณะเฉพาะตัว (Uniqueness) หรือเป็นการรับรู้
ส่วนบุคคล ความหมายของชีวิตมีการเปลี่ยนแปลงเสมอในแต่ละขณะ แต่ละวัน หรือแต่ละชั่ว
โมง แต่สิ่งสำคัญนั้นไม่ได้อยู่ที่ความหมายของชีวิตที่เป็นเรื่องสากล แต่เป็นความหมายของ

ชีวิตของแต่ละบุคคล ความหมายของชีวิต ไม่สามารถที่จะเข้าใจได้โดยตรง ด้วยกระบวนการเชิงเหตุผล หรือด้วยความคิดใด ๆ บุคคลจะเข้าถึงความหมายของชีวิตได้ ต้องลงมือกระทำบางสิ่งอย่างมุ่งมั่น ในแต่ละสถานการณ์ชีวิต หรือมีการกระทำมุ่งสู่เป้าหมายบางประการในแต่ละขณะ การเข้าถึงความหมายของชีวิตนั้น บุคคลต้องเชื่อถือในการมีอยู่ หรือการปรากฏอยู่ โดยยึดถือว่าการมีอยู่หรือปรากฏอยู่ เป็นสิ่งที่มีความหมายในตัวของมันเอง บุคคลเพียงแต่เป็นผู้ค้นพบความหมายหากไม่ใช่ผู้สร้าง

ความมุ่งหวังในชีวิต (Purpose in Life) เป็นส่วนหนึ่งของความหมายของชีวิต และเป็นตัวบ่งชี้คุณภาพชีวิตด้านที่เป็นปัจจัยภายในตัวบุคคล (Subjective Quality of Life) ที่ให้ความสำคัญแก่การรับรู้ของบุคคลเกี่ยวกับการดำรงชีวิตอยู่อย่างมีความหมายและมีความพึงพอใจ โดยเน้นที่การแสวงหาความหมายเป็นเป้าหมายของการดำรงชีวิตเน้นที่ความรู้สึกยินดี ความพึงพอใจในสถานการณ์ที่ตนเองเป็นอยู่ตลอดจนการรับรู้ถึงโอกาสและทางเลือกในชีวิตของบุคคล ซึ่งเป็นการตัดสินใจของเขาเอง คลัมเบอร์ก์และมาโฮลิก (Frankl, 1967 ; อ้างอิงจาก Crumbaugh & Maholick 1969 : 1 Harlow & Newcomb, 1990)

จากที่ได้กล่าวมาแล้ว จะเห็นได้ว่า ความหมายของคำว่า จุดมุ่งหมายในชีวิต ซึ่งฮาร์โลว์ และ นิวคัม (Yalom, 1980 : 423 ; Frankl, 1959 ; Solomon, 1974 อ้างอิงจาก Harlow & Newcomb, 1990) ได้ให้ความหมายว่า การแสวงหาจุดมุ่งหมาย และความหมายในชีวิตของบุคคล อันเป็นคุณลักษณะที่ตรงข้ามกับความรู้สึกว่าตนไร้ความหมาย (Meaninglessness)

ความมุ่งหวังในชีวิตสามารถจำแนกได้เป็น 2 อย่างคือ (อรัญญา ตัญญ์ภักดิ์, 2536 : 50)

1. บุคคลที่มีความมุ่งหวังในชีวิตสูง หมายถึง บุคคลที่มีการรับรู้เกี่ยวกับการดำรงชีวิตอย่างมีความหมาย และมีความพึงพอใจ โดยเน้นที่ความพึงพอใจในสุขภาพและงาน พึงพอใจในสัมพันธภาพระหว่างบุคคลากร เช่น มีความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนที่ดี สามารถสร้างความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดผูกพันกับผู้อื่นได้ดี มีการดำรงชีวิตอย่างมีความมุ่งหวัง เช่น มีการแสวงหาความหมายเป็นเป้าหมายของการดำรงชีวิต ความรู้สึกยินดี ความพึงพอใจในสถานการณ์ที่ตนเองเป็นอยู่ มีการรับรู้ถึงโอกาสและทางเลือกในชีวิตตนเอง ดำรงชีวิตอย่างมีทิศทาง และสามารถควบคุมหรือกำหนดชีวิตตนเองได้

2. บุคคลที่มีความมุ่งหวังในชีวิตต่ำ หมายถึง บุคคลที่มีการรับรู้เกี่ยวกับการดำรงชีวิตอย่างไร้ความหมายและไม่เห็นความหมาย และไม่เห็นความหมายหรือคุณค่าของกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิต การดำรงชีวิตมีความสับสน ไม่แน่ใจและมีความรู้สึกไม่เป็นสุข มีความคิดว่าชีวิตตนเองขึ้นกับบุคคลอื่นหรือสิ่งแวดล้อม มีความท้อแท้ หหมดหวังในชีวิต จนอาจฆ่าตัวตายในที่สุด

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมุ่งหวังในชีวิต

2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ครัมเบอร์ และ คาร์ (Crumbaugh and Carr. 1979 : A) ได้ศึกษา ผลของกลุ่มจิตบำบัดแบบโลกอสต่อการเพิ่มความมุ่งหวังในชีวิตในผู้ติดสุราเรื้อรังที่มาพบแพทย์ โดยวัดผลก่อนและหลังการเข้าร่วมกลุ่มจิตบำบัดแบบโลกอส และเปรียบเทียบกับผู้ติดสุราเรื้อรังที่มาพบแพทย์ แต่ไม่ได้เข้าร่วมกลุ่ม พบว่า ผู้ติดสุราเรื้อรังที่เข้าร่วมกลุ่มจิตบำบัดแบบโลกอส มีค่าคะแนนความมุ่งหวังในชีวิตสูงกว่าผู้ที่ไม่ได้เข้าร่วมกลุ่มจิตบำบัดแบบโลกอส

ฮาร์โลว์ และคณะ (Harlow et al. 1987 : 235 - 236) ศึกษาความสัมพันธ์ของความมุ่งหวังในชีวิตกับลักษณะอื่น ๆ ในคนไข้ที่มาพบจิตแพทย์ พบว่า ความมุ่งหวังในชีวิตมีความสัมพันธ์ด้านบวกกับการรับรู้เป้าหมายในชีวิตด้านบวก และการมีแรงจูงใจค้นหาความหมายในชีวิต นั่นคือ บุคคลที่มีความมุ่งหวังในชีวิตสูงจะมีการรับรู้เป้าหมายในชีวิตทางบวกและมีแรงจูงใจค้นหาความหมายในชีวิตสูงด้วย นอกจากนี้ยังพบว่าความมุ่งหวังในชีวิตมีความสัมพันธ์ทางลบกับความรู้สึกสับสนในการดำรงชีวิต นั่นคือ บุคคลที่มีความมุ่งหวังในชีวิตสูงจะมีความสับสนในการดำรงชีวิตต่ำ และพบว่าส่วนใหญ่ของบุคคลที่มาพบจิตแพทย์ด้วยสาเหตุของการพยายามฆ่าตัวตาย มีความท้อแท้ หดหู่ในชีวิต เปื่อหน่ายสิ่งรอบตัว เป็นบุคคลที่มีความมุ่งหวังในชีวิตต่ำ

ฮาร์โลว์ และ นิวคัม (Harlow and Newcomb. 1990 : 387 - 409) ศึกษาความสัมพันธ์ของความมุ่งหวังในชีวิต ในกลุ่มตัวอย่างมีเชื้อชาติต่างกัน (ผิวขาวร้อยละ 66 ผิวดำร้อยละ 15 เอเชียร้อยละ 10 และอเมริกันร้อยละ 15) จำนวน 939 คน อายุโดยเฉลี่ย 21.93 ปี การศึกษานี้เป็นการศึกษา Longitudinal study ระยะเวลา 8 ปี พบว่า ความมุ่งหวังในชีวิตมีความสัมพันธ์กับ ความพึงพอใจในสุขภาพและงาน (Work and Health Satisfaction) ความพึงพอใจสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคล (Relationship Satisfaction) และการดำรงชีวิตอย่างมีความมุ่งหวัง (Purposeful Living)

2.2.2 งานวิจัยในประเทศ

อรัญญา ตัญคำภีร์ (2536 : 98) ได้ศึกษา ผลของจิตบำบัดแบบโลกอสต่อการเพิ่มความมุ่งหวังในชีวิตของหญิงในสถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ดตระการ ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อเอชไอวี ผลการศึกษาพบว่า คะแนนความมุ่งหวังในชีวิตของหญิงในสถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ดตระการ ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อเอชไอวี ของกลุ่มทดลองระยะหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และคะแนนความมุ่งหวังในชีวิตของหญิงในสถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ดตระการ ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อเอชไอวี ระยะหลังการทดลองของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พรเทพ รุ่งคุณากร (2542 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษา ผลของการฝึกอานาปานสติต่อ ความสงบ ความหมายและความมุ่งหวังในชีวิตและความจริงแท้ของผู้เริ่มฝึกในโครงการอานา ปานสติภาวนาประจำเดือน ณ ธรรมสรมณานาชาติ อ.ไชยา จ.สุราษฎร์ธานี ผลการศึกษาพบ ว่า 1) ระยะเวลาหลังการทดลอง กลุ่มผู้เริ่มฝึกอานาปานสติ มีระดับความสงบและระดับความจริง แท้สูงขึ้นกว่าระยะก่อนการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) กลุ่มทดลองมีระดับ ความหมายและความมุ่งหวังในชีวิตระยะหลังการทดลองและระยะก่อนการทดลองไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ระยะเวลาหลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีระดับความสงบ และระดับความจริงแท้สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) ระยะเวลา หลัง การทดลอง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีระดับความหมายและความมุ่งหวังในชีวิตไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กสิณา บุญแสง (2544 : 80) ได้ศึกษา การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษา กลุ่มและกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อความมุ่งหวังในชีวิตของนักเรียนวัยรุ่น ศูนย์เมอร์ซี กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า 1) นักเรียนมีความมุ่งหวังในชีวิตดีขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษากลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) นักเรียนมีความมุ่งหวังในชีวิต ดีขึ้น หลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) นักเรียนที่ได้รับการ ปรึกษาปรึกษากลุ่มกับนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีความมุ่งหวังในชีวิตดีขึ้นไม่แตกต่างกัน

จากที่กล่าวมา สามารถสรุปได้ว่า ความมุ่งหวังในชีวิตคือ การที่บุคคลแสวงหาจุดมุ่ง หมาย รวมทั้งความหมายของชีวิต เพื่อให้เกิดความรู้สึกยินดี ตนเองมีคุณค่าต่อผู้อื่น มีความ พึงพอใจในสถานการณ์ที่ตนเองเป็นอยู่

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) เพื่อศึกษาความมุ่งหวังในชีวิตของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ในขั้นตอนของการตรวจที่โรงพยาบาลตำรวจ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. แหล่งข้อมูล
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

แหล่งข้อมูล

เป็นหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีอายุระหว่าง 13 – 30 ปี มีการศึกษาระดับประถมศึกษาถึงอุดมศึกษา บิดา - มารดาของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราได้แจ้งความดำเนินคดีข่มขืนกระทำชำเราและได้มีการส่งตัวหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรามาตรวจที่โรงพยาบาลตำรวจ โดยช่วงระยะเวลาภายหลังการถูกข่มขืนกระทำชำเราถึงระยะแจ้งความดำเนินคดีอยู่ในช่วงเวลา 2 - 6 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 1 เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2544 ถึงวันที่ 8 เดือนตุลาคม พ.ศ. 2544 จำนวน 20 คนมีรายละเอียดของวันที่สัมภาษณ์และวันที่เกิดเหตุการณ์ของการข่มขืนกระทำชำเรา มีดังต่อไปนี้

ตาราง 2 รายละเอียดของ วัน เดือน ปี ที่สัมภาษณ์ และวัน เดือน ปี ที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา

กรณีศึกษาที่	วัน เดือน ปี ที่สัมภาษณ์	วัน เดือน ปี ที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา
1	1 สิงหาคม 2544	มีนาคม 2543 – 17 กรกฎาคม 2544
2	3 สิงหาคม 2544	17 กรกฎาคม 2544
3	5 สิงหาคม 2544	17 มิถุนายน 2544 – 15 กรกฎาคม 2544
4	8 สิงหาคม 2544	19 กรกฎาคม 2544
5	14 สิงหาคม 2544	30 กรกฎาคม 2544
6	15 สิงหาคม 2544	17 – 19 กรกฎาคม 2544
7	15 สิงหาคม 2544	3 – 30 กรกฎาคม 2544
8	16 สิงหาคม 2544	ปลายปี 2539 – 26 กรกฎาคม 2544
9	23 สิงหาคม 2544	8 สิงหาคม 2544

กรณีศึกษาที่	วัน เดือน ปี ที่สัมภาษณ์	วัน เดือน ปี ที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา
10	26 สิงหาคม 2544	5 สิงหาคม 2544
11	31 สิงหาคม 2544	มิถุนายน 2544 – 16 สิงหาคม 2544
12	13 กันยายน 2544	28 สิงหาคม 2544
13	13 กันยายน 2544	29 พฤษภาคม 2544 – 3 สิงหาคม 2544
14	17 กันยายน 2544	3 กันยายน 2544
15	25 กันยายน 2544	23 สิงหาคม 2544
16	25 กันยายน 2544	7 กันยายน 2544
17	27 กันยายน 2544	10 กันยายน 2544
18	27 กันยายน 2544	ต้นเดือนกันยายน 2544
19	8 ตุลาคม 2544	15 สิงหาคม 2544 – 15 กันยายน 2544
20	8 ตุลาคม 2544	5 – 9 กันยายน 2544

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือในการสัมภาษณ์และเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้แบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยดัดแปลงมาจากแบบวัดพีไอแอล (PIL : The Purpose in Life Test) ของ ครัมเบอร์เกอร์และมาโฮลิก (Crumbaugh และ Maholick. 1969 : 168) โดยแบ่งเป็น 2 ตอน คือ

1. ข้อมูลเบื้องต้น ได้แก่

- 1.1 อายุ
- 1.2 สถานภาพ
- 1.3 จำนวนพี่น้อง
- 1.4 ลำดับการเกิด
- 1.5 ระดับการศึกษา
- 1.6 อาชีพ
- 1.7 สถานภาพของบิดา – มารดา
- 1.8 ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว
- 1.9 บุคคลที่พาไปแจ้งความดำเนินคดีอาญา
- 1.10 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ถูกข่มขืนกระทำชำเราและผู้ข่มขืนกระทำชำเรา

2. ข้อมูลเกี่ยวกับความมุ่งหวังในชีวิต ได้แก่ ความคิดความรู้สึกของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ประารถนาที่จะมีอิสระตัดสินใจ มีกำลังใจที่เข้มแข็ง ไม่ท้อถอยในชีวิต ไม่ถูกดูหมิ่นจากผู้อื่น กล้าที่จะเผชิญกับปัญหาที่จะมาทำลายการดำรงชีวิตของตนเอง ประารถนาจะมี

ชีวิตที่จะได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น โดยเฉพาะบุคคลที่ใกล้ชิดที่ทราบเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทั้งในและต่างประเทศ รวมทั้งนิยามศัพท์เฉพาะ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสัมภาษณ์
2. ผู้วิจัยสร้างแบบสัมภาษณ์เชิงลึก โดยศึกษาหลักเกณฑ์และวิธีสัมภาษณ์ที่ถูกต้อง เพื่อให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์ของการวิจัย
3. นำแบบสัมภาษณ์เชิงลึกที่สร้างขึ้นมานำไปให้คณะกรรมการสารนิพนธ์ตรวจสอบ ได้แก่ ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วันเพ็ญ พงศ์ประยูร เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะแล้วนำมาแก้ไขปรับปรุง
4. นำแบบสัมภาษณ์ที่ปรับปรุงแก้ไข ไปทดลองใช้ (Try Out) แบบสัมภาษณ์เชิงลึก โดยการสัมภาษณ์กับหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราที่มีการแจ้งความดำเนินคดีทางอาญา และได้มีการส่งตัวมาตรวจที่โรงพยาบาลตำรวจที่ไม่อยู่ในระยะเวลาของการทำวิจัย จำนวน 30 คน
5. หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสัมภาษณ์ทั้งหมด จำนวน 29 ข้อ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540 : 125) ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.85
6. นำแบบสัมภาษณ์เชิงลึกที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปสัมภาษณ์กับกลุ่มตัวอย่าง

ตัวอย่างแบบสัมภาษณ์ความมุงหวังในชีวิต

ความมุงหวังในชีวิตของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา

ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้น

ชื่อ – นามสกุล.....

วันที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา.....

วันที่สัมภาษณ์.....

ตอนที่ 2 กรอบแนวคิดการสัมภาษณ์ความมุ่งหวังในชีวิต

ในการสัมภาษณ์ความมุ่งหวังในชีวิตของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ผู้วิจัยจะสัมภาษณ์หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ตามกรอบแนวคิดการสัมภาษณ์ความมุ่งหวังในชีวิต และผู้วิจัยเป็นผู้ประเมินระดับความมุ่งหวังในชีวิตของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราที่ผู้วิจัยสัมภาษณ์

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความมุ่งหวังในชีวิต		
		น้อย	ปานกลาง	มาก
(0)	คนรอบข้างคอยให้กำลังใจเสมอ			
(00)	ฉันไม่รู้ว่า ฉันจะมีชีวิตอยู่ไปทำไม			

เกณฑ์การประเมินความมุ่งหวังในชีวิตของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา

เกณฑ์การประเมินความมุ่งหวังในชีวิตของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา กำหนดดังนี้

ถ้าความมุ่งหวังในชีวิต มีความหมายทางบวก ผู้วิจัยประเมินโดยให้คะแนน ดังนี้

ระดับความมุ่งหวังในชีวิตน้อย ให้คะแนน 1 คะแนน

ระดับความมุ่งหวังในชีวิตปานกลาง ให้คะแนน 2 คะแนน

ระดับความมุ่งหวังในชีวิตมาก ให้คะแนน 3 คะแนน

ถ้าความมุ่งหวังในชีวิต มีความหมายทางลบ ผู้วิจัยประเมินโดยให้คะแนน ดังนี้

ระดับความมุ่งหวังในชีวิตน้อย ให้คะแนน 3 คะแนน

ระดับความมุ่งหวังในชีวิตปานกลาง ให้คะแนน 2 คะแนน

ระดับความมุ่งหวังในชีวิตมาก ให้คะแนน 1 คะแนน

เกณฑ์การแปลผลความมุ่งหวังในชีวิตของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา

เกณฑ์การแปลผลการประเมินความมุ่งหวังในชีวิต มีดังนี้

ระดับคะแนน 1.0000 – 1.6667 ระดับความมุ่งหวังในชีวิตอยู่ในระดับต่ำ

ระดับคะแนน 1.6668 – 2.3335 ระดับความมุ่งหวังในชีวิตอยู่ในระดับปานกลาง

ระดับคะแนน 2.3336 – 3.0000 ระดับความมุ่งหวังในชีวิตอยู่ในระดับสูง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตั้งแต่วันที่ 1 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2544 ถึงวันที่ 8 เดือนตุลาคม พ.ศ. 2544

1. นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปยังโรงพยาบาล ตำรวจ เพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์เรื่องการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย จาก โรงพยาบาลตำรวจ กรุงเทพมหานคร

2. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยสัมภาษณ์หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราตามแบบ สัมภาษณ์เชิงลึกที่ได้ปรับปรุงเรียบร้อยแล้ว พร้อมทั้งให้คำปรึกษาร่วมด้วย เพื่อพัฒนาความมุง หวังในชีวิตกับหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ช่วงระยะเวลาหลังการถูกข่มขืนกระทำชำเราถึง ระยะแจ้งความดำเนินคดีอยู่ในช่วงเวลา 2 - 6 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 1 เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2544 ถึงวันที่ 8 เดือนตุลาคม พ.ศ.2544 จำนวน 20 คน โดยมีขั้นตอนในการสัมภาษณ์เชิงลึกดังนี้

2.1 ขั้นการสร้างสัมพันธภาพ ผู้วิจัยแนะนำตนเอง รวมทั้งการแจ้งเรื่องที่ทำการ วิจัย วัตถุประสงค์ของการทำวิจัยให้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราได้ทราบ พร้อมทั้งอธิบายว่า การให้สัมภาษณ์ในครั้งนี้จะไม่มีผลใด ๆ ต่อหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราหรือผลทางคดีอาญา ขณะที่ทำการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้ขออนุญาตจัดบันทึกข้อมูล โดยขอความร่วมมือจากหญิงที่ถูก ข่มขืนกระทำชำเรา

2.2 ขั้นดำเนินรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยสัมภาษณ์หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ใน เรื่องต่าง ๆ ต่อไปนี้

2.2.1 ประวัติส่วนตัว

2.2.2 เหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

2.2.3 ความมุงหวังในชีวิต

2.2.4 การให้คำปรึกษาขณะสัมภาษณ์เชิงลึก ในระหว่างการสัมภาษณ์ หาก หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรารู้สึกสะท้อนใจ ที่ต้องเล่าเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา และการดำเนินชีวิตประจำวันหลังจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ในการให้คำปรึกษาดังกล่าวนี ผู้วิจัยได้ใช้เทคนิคในการสัมภาษณ์ต่าง ๆ ได้แก่ การใช้คำถามปลายเปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การให้กำลังใจ การปลอบใจ การเงียบ การฟัง การแนะ และการสรุป ทั้งนี้เพื่อ ช่วยให้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา รู้สึกสบายใจขึ้น และเพื่อพัฒนาความมุงหวังในชีวิต

2.3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยได้ให้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราได้พูดถึงความรู้สึกหลังจาก ให้คำปรึกษาแล้ว พร้อมทั้งให้กำลังใจ และกล่าวสรุปเพื่อให้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราได้นำ เอาการให้คำปรึกษาไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาความมุงหวังในชีวิตของตนเองให้สูงขึ้น

ในการสัมภาษณ์เชิงลึกแต่ละครั้ง ผู้วิจัยใช้เวลาในการสัมภาษณ์ประมาณ 50 – 60 นาที

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 ค่าร้อยละ

1.2 ค่าเฉลี่ย โดยใช้สูตร (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 137)

$$\bar{x} = \frac{\sum_{i=1}^n x_i}{n}$$

เมื่อ	$\bar{x}$	คือ	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
	N	คือ	จำนวนคนของประชากรทั้งหมด
	n	คือ	จำนวนคนของกลุ่มตัวอย่าง
	X	คือ	คะแนนแต่ละตัว

1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้สูตร (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 143)

$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ	S.D.	คือ	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
	n	คือ	จำนวนคนของกลุ่มตัวอย่าง
	X	คือ	คะแนนแต่ละตัว

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือมีดังนี้

2.1 การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 125)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right\}$$

เมื่อ	α	คือ	สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น
	n	คือ	จำนวนข้อ
	S_i^2	คือ	คะแนนความแปรปรวนแต่ละข้อ
	S_t^2	คือ	คะแนนความแปรปรวนทั้งฉบับ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณและข้อมูลเชิงคุณภาพ เพื่ออธิบายให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์ข้อมูล โดยการแจกแจงความถี่ คำนวณค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัว

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลด้านความมุ่งหวังในชีวิต (Purpose in Life)

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลผลข้อมูลจากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้แทนความหมายดังต่อไปนี้

$\bar{x}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัว

การวิเคราะห์ตอนที่ 1 ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าความถี่ และค่าร้อยละ ซึ่งแบ่งออกเป็นด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. อายุ
2. สถานภาพ
3. จำนวนพี่น้อง
4. ลำดับการเกิด
5. ระดับการศึกษา
6. อาชีพ
7. สถานภาพของบิดา – มารดา
8. ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว
9. บุคคลที่พาไปแจ้งความดำเนินคดีอาญา
10. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ถูกข่มขืนกระทำชำเราและผู้ข่มขืนกระทำชำเรา

ตาราง 3 ข้อมูลส่วนตัวของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา

สถานภาพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อายุ (ปี)		
13	1	5
14	3	15
15	4	20
16	2	10
17	1	5
18	2	10
19	1	5
20	3	15
21	1	5
28	1	5
30	1	5
รวม	20	100
สถานภาพ		
สมรส	1	5
โสด	18	90
ม่าย	1	5
รวม	20	100
จำนวนพี่น้อง		
2	4	20
3	8	40
4	2	10
5	3	15
6	2	10
7	1	5
รวม	20	100

ตาราง 3 (ต่อ)

สถานภาพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ลำดับการเกิด		
1	5	25
2	7	35
3	7	35
4	1	5
รวม	20	100
ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษา	7	35
มัธยมศึกษาตอนต้น	8	40
มัธยมศึกษาตอนปลาย	4	20
อุดมศึกษา	1	5
รวม	20	100
อาชีพ		
รับจ้าง	9	45
กำลังศึกษาอยู่	9	45
ว่างงาน	2	10
รวม	20	100
สถานภาพของบิดา – มารดา		
อยู่ด้วยกัน	14	70
แยกกันอยู่	5	25
มารดาเสียชีวิตแล้ว	1	5
รวม	20	100

ตาราง 3 (ต่อ)

สถานภาพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว		
รักใคร่กันดี	6	30
ทะเลาะกันเป็นบางครั้ง	11	55
ทะเลาะกันบ่อย	3	15
รวม	20	100
ผู้แจ้งความดำเนินคดี		
กรมประชาสงเคราะห์	1	5
สามี	1	5
บิดา - มารดา	9	45
ญาติ	5	25
เพื่อน	3	15
ตนเอง	1	5
รวม	20	100
ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ถูกข่มขืนกระทำชำเรากับผู้ข่มขืนกระทำชำเรา		
นายจ้าง - ลูกจ้าง	2	10
เพื่อนบ้าน	4	20
เพื่อน	12	60
ถูกล่อลวง	1	5
รู้จักเป็นครั้งแรก	1	5
รวม	20	100

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 3 พบว่า หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราอายุ 15 ปี มีจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 20 รองลงมาคืออายุ 14 และ 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 15 อายุ 16 และ 18 ปี คิดเป็นร้อยละ 10 และอายุ 13, 17, 19, 21, 28 และ 30 ปี มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 5

สถานภาพ พบว่า หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราที่เป็นโสดมีจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 90 ส่วนสมรส และ ม่าย มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 5

จำนวนพี่น้อง พบว่า จำนวนพี่น้องของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราที่มีจำนวนพี่น้องมากที่สุดคือ 3 คน คิดเป็นร้อยละ 40 รองลงมาคือจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 20 จำนวนพี่น้อง 5 คน คิดเป็นร้อยละ 15 จำนวนพี่น้อง 4 และ 6 คน มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 10 และจำนวนพี่น้อง 7 คน คิดเป็นร้อยละ 5

ลำดับการเกิด พบว่า ลำดับการเกิดอันดับที่ 2 และ 3 ของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราที่มีจำนวนมากที่สุดและจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 35 รองลงมาคือเป็นบุตรคนโต คิดเป็นร้อยละ 25 และลำดับการเกิดอันดับที่ 4 มีน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 5

ระดับการศึกษา พบว่า หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีจำนวนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 40 รองลงมาคือระดับประถมศึกษาคิดเป็นร้อยละ 35 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 20 และระดับอุดมศึกษามีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 5

อาชีพ พบว่า หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราที่มีอาชีพรับจ้างและกำลังศึกษาอยู่ มีจำนวนมากที่สุดและจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 45 ส่วนหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราที่ว่างงานอยู่ คิดเป็นร้อยละ 10

สถานภาพของบิดา - มารดา พบว่า บิดา - มารดา อยู่ด้วยกันมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 70 รองลงมาคือ แยกกันอยู่ คิดเป็นร้อยละ 25 และมารดาเสียชีวิตแล้ว คิดเป็นร้อยละ 5

ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว พบว่า ครอบครัวมีการทะเลาะกันบ้างเป็นบางครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 55 รองลงมาครอบครัวรักใคร่กันดี คิดเป็นร้อยละ 30 และครอบครัวทะเลาะกันบ่อย คิดเป็นร้อยละ 15

ผู้แจ้งความดำเนินคดี พบว่า บิดา - มารดาของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราเป็นผู้แจ้งความดำเนินคดีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 45 รองลงมา คือ ญาติ คิดเป็นร้อยละ 25 เพื่อน คิดเป็นร้อยละ 15 กรมประชาสงเคราะห์ สามี และตนเองเป็นผู้แจ้งความดำเนินคดี มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 5

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ถูกข่มขืนกระทำชำเรากับผู้ข่มขืนกระทำชำเรา พบว่า เพื่อน มีจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 60 รองลงมาคือ เพื่อนบ้าน คิดเป็นร้อยละ 20 นายจ้าง - ลูกจ้าง คิดเป็นร้อยละ 10 ส่วนถูกล่อลวงและรู้จักเป็นครั้งแรก มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 5

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลความมั่งหวังในชีวิต

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการแปลผลของความมั่งหวังในชีวิตของ
หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ตามผลการประเมินของผู้วิจัยในขณะสัมภาษณ์เชิงลึก

ความมั่งหวังในชีวิต	$\bar{x}$	S.D.	การแปลผล
1. ความคิดความรู้สึกของหญิงที่ถูกข่มขืน กระทำชำเรา	2.0500	0.7880	ปานกลาง
2. ความปรารถนาที่จะมีอิสระในการตัดสินใจ	2.1000	0.6684	ปานกลาง
3. การมีกำลังใจที่เข้มแข็งไม่ห่อถอยในชีวิต	2.2928	0.7191	ปานกลาง
4. การไม่ถูกดูหมิ่นจากผู้อื่น	2.1000	0.8202	ปานกลาง
5. การกล้าที่จะเผชิญกับปัญหาที่จะมาทำลายการ ดำรงชีวิตของตนเอง	2.2900	0.6380	ปานกลาง
6. ปรารถนาที่จะมีชีวิตที่ได้รับการยอมรับจาก บุคคลอื่นโดยเฉพาะบุคคลที่ใกล้ชิดที่ทราบ เหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา	2.1250	0.7460	ปานกลาง
รวม	2.1596	0.7299	ปานกลาง

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 4 พบว่า ความมั่งหวังในชีวิตของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราโดยภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.1596 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.7299 ส่วนความมั่งหวังในชีวิตในด้านต่าง ๆ ประกอบด้วย ด้านความคิดความรู้สึกของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ด้านความปรารถนาที่จะมีอิสระในการตัดสินใจ ด้านการมีกำลังใจที่เข้มแข็งไม่ห่อถอยในชีวิต ด้านการไม่ถูกดูหมิ่นจากผู้อื่น ด้านการกล้าที่จะเผชิญกับปัญหาที่จะมาทำลายการดำรงชีวิตของตนเอง และด้านความปรารถนาที่จะมีชีวิตที่ได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น โดยเฉพาะบุคคลที่ใกล้ชิดที่ทราบเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.0500 – 2.2928 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.6684 – 0.7880

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผลของความมุ่งหวังในชีวิตของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราในด้านต่าง ๆ ตามผลการประเมินของผู้วิจัยในขณะสัมภาษณ์เชิงลึก

ความมุ่งหวังในชีวิต	$\bar{x}$	S.D.	การแปลผล
ความคิดความรู้สึกของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา	2.0500	0.7880	ปานกลาง
1. ถ้าฉันตายจากโลกนี้ไป ทุกคนคงจะมีความสุข	2.1500	0.9333	ปานกลาง
2. ชีวิตฉันมีแต่ความล้มเหลว	1.9500	0.7592	ปานกลาง
3. ฉันไม่เหลืออะไรอีกแล้วในชีวิตนี้	2.2000	0.8013	ปานกลาง
4. ฉันพอใจกับชีวิตที่ผ่านมา	1.7000	0.8013	ปานกลาง
5. ฉันไม่เคยคิดฆ่าตัวตาย	1.9000	0.8522	ปานกลาง
6. ฉันเชื่อว่า ชีวิตขึ้นอยู่กับตัวของฉันเองเท่านั้น	2.4500	0.6863	สูง
ความปรารถนาที่จะมีอิสระในการตัดสินใจ	2.1000	0.6684	ปานกลาง
1. ฉันปรารถนาที่จะมีอิสระในการตัดสินใจ แต่ต้องเดินตามทางของคนที่มีความอำนาจเหนือฉัน	2.4500	0.7592	สูง
2. ฉันปรารถนาที่จะมีอิสระในการตัดสินใจทุกเรื่องด้วยตัวของตัวฉันเอง	2.0500	0.6563	ปานกลาง
3. ก่อนที่ฉันจะทำอะไร ฉันจะใช้อารมณ์ของตัวเองให้น้อยกว่านี้	1.7000	0.7327	ปานกลาง
4. ฉันปรารถนาที่จะกำหนดทางเดินชีวิตของฉันเอง	2.2000	0.5231	ปานกลาง
5. ก่อนที่จะตัดสินใจทำอะไร ฉันอยากจะให้ตนเองมีเหตุผลมากกว่านี้	2.1000	0.6407	ปานกลาง
การมีกำลังใจที่เข้มแข็งไม่ท้อถอยในชีวิต	2.2928	0.7191	ปานกลาง
1. ฉันต้องทำบางสิ่งเหมือนเดิมอยู่ทุกวัน	1.9000	0.7182	ปานกลาง
2. ถ้าฉันสามารถเลือกได้ ฉันจะไม่ขอเกิดมาอีกเลย	2.1000	0.7881	ปานกลาง
3. ฉันไม่มีอะไรที่จะต้องกังวลใจอีก ถ้าฉันจะต้องตาย	2.4000	0.5982	สูง
4. ฉันไม่รู้ว่าฉันจะมีชีวิตอยู่ไปทำไม	2.3000	0.8013	ปานกลาง
5. ในอนาคตข้างหน้า ฉันรู้ว่า ฉันควรจะทำอะไรบ้าง	2.4000	0.6806	สูง
6. ฉันต้องมีชีวิตให้ยืนยาว เพราะมีอีกหลายสิ่งที่ยังไม่ได้ทำ	2.4500	0.7592	สูง
7. คนรอบข้างคอยให้กำลังใจฉันเสมอ	2.5000	0.6882	สูง

ตาราง 5 (ต่อ)

ความมุ่งหวังในชีวิต	$\bar{x}$	S.D.	การแปลผล
การไม่ถูกดูหมิ่นจากผู้อื่น	2.1000	0.8202	ปานกลาง
1. ในสังคมที่ฉันอยู่ คนรอบข้างจะพูดจาซ้ำเติมให้ฉันเจ็บปวด	2.1000	0.8522	ปานกลาง
2. ทุกสิ่งที่ฉันทำ ไม่เคยมีใครเห็นคุณค่าของฉัน	2.1000	0.7881	ปานกลาง
การกล้าที่จะเผชิญกับปัญหาที่จะมาทำลาย การดำรงชีวิตของตน	2.2906	0.6380	ปานกลาง
1. ปัญหาของฉัน มันช่างมากมาย จนอยากจะหนีไปให้พ้นจากโลกนี้	1.9500	0.6863	ปานกลาง
2. ฉันไม่อยากจะเจอหน้ากับใคร ๆ	1.7500	0.8507	ปานกลาง
3. หน้าที่การงานที่ฉันทำอยู่ เป็นสิ่งที่ตอกย้ำความเจ็บปวดของฉัน	2.1500	0.8751	ปานกลาง
4. ฉันมีชีวิตอยู่ เพราะฉันรู้ว่า ฉันยังมีความหวัง	2.7000	0.4702	สูง
5. ฉันต้องทำวันนี้ให้ดีที่สุด ก่อนที่มันจะสายเกินไป	2.9000	0.3078	สูง
ความปรารถนาที่จะมีชีวิตที่ได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น โดยเฉพาะบุคคลที่ใกล้ชิดที่ทราบเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา	2.1250	0.7460	ปานกลาง
1. ชีวิตฉันมันช่างโดดเดี่ยวอ้างว้าง	2.1000	0.7182	ปานกลาง
2. ฉันรู้สึกว้า ฉันยังมีความหมายสำหรับคนที่อยู่รอบตัวฉัน	2.5000	0.6882	สูง
3. ฉันอยู่ในท่ามกลางความอบอุ่นของคนรอบข้าง	2.0000	0.7255	ปานกลาง
4. เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับฉัน ทุกคนจะกล่าวหาฉันว่าฉันเป็นฝ่ายผิด	1.9000	0.8522	ปานกลาง

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 5 พบว่า ความมุ่งหวังในชีวิตในด้านความคิดความรู้สึกของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.7000 – 2.4500 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.6863 – 0.9333 ความปรารถนาที่จะมีอิสระในการตัด

สิ้นใจ อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.7000 – 2.4500 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน อยู่ระหว่าง 0.5231 – 0.7592 การมีกำลังใจที่เข้มแข็งไม่ท้อถอยในชีวิต อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.9000 – 2.5000 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.5982 – 0.7881 การไม่ถูกดูหมิ่นจากผู้อื่น อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.1000 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.7881 – 0.8522 การกล้าที่จะเผชิญกับปัญหาที่จะมาทำลาย การดำรงชีวิตของตน อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.7500 – 2.9000 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.3078 – 0.8751 ความปรารถนาที่จะมีชีวิตที่ได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น โดยเฉพาะบุคคลที่ใกล้ชิดที่ทราบเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.9000 – 2.5000 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.6882 – 0.8522

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

* ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาความมุ่งหวังในชีวิตของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูล

เป็นหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีอายุระหว่าง 13 – 30 ปี มีการศึกษาระดับประถมศึกษาถึงอุดมศึกษา บิดา - มารดาของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราได้แจ้งความดำเนินคดีข่มขืนกระทำชำเราและได้มีการส่งตัวหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรามาตรวจที่โรงพยาบาลตำรวจ โดยช่วงระยะเวลาภายหลังการถูกข่มขืนกระทำชำเราถึงระยะแจ้งความดำเนินคดีอยู่ในช่วงเวลา 2 - 6 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 1 เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2544 ถึงวันที่ 8 เดือนตุลาคม พ.ศ.2544 จำนวน 20 คน โดยจำแนกเป็น

เดือนสิงหาคม มีจำนวนหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรารวม 11 คน

เดือนกันยายน มีจำนวนหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรารวม 7 คน

เดือนตุลาคม มีจำนวนหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรารวม 2 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้แบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยดัดแปลงมาจากแบบวัดพีไอแอล (PIL : The Purpose in Life Test) ของ ครัมเบอร์ก์และมาโฮลิก (Crumbaugh และ Maholick. 1969 : 168) โดยแบ่งเป็น 2 ตอน คือ

1. ข้อมูลเบื้องต้น ได้แก่

- 1.1 อายุ
- 1.2 สถานภาพ
- 1.3 จำนวนพี่น้อง
- 1.4 ลำดับการเกิด
- 1.5 ระดับการศึกษา
- 1.6 อาชีพ
- 1.7 สถานภาพของบิดา - มารดา
- 1.8 ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

1.9 บุคคลที่พาไปแจ้งความดำเนินคดีอาญา

1.10 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ถูกข่มขืนกระทำชำเราและผู้ข่มขืนกระทำชำเรา

2. ข้อมูลเกี่ยวกับความมุ่งหวังในชีวิต ได้แก่ ความคิดความรู้สึกของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ประารถนาที่จะมีอิสระตัดสินใจ มีกำลังใจที่เข้มแข็ง ไม่ท้อถอยในชีวิต ไม่ถูกดูหมิ่นจากผู้อื่น กล้าที่จะเผชิญกับปัญหาที่จะมาทำลายการดำรงชีวิตของตนเอง ประารถนาจะมีชีวิตที่จะได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น โดยเฉพาะบุคคลที่ใกล้ชิด และผู้ที่ทราบเหตุการณ์ที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตั้งแต่วันที่ 1 เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2544 ถึงวันที่ 8 เดือนตุลาคม พ.ศ.2544

1. นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปยังโรงพยาบาลตำรวจ เพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์เรื่องการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย จากโรงพยาบาลตำรวจ กรุงเทพมหานคร

2. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยสัมภาษณ์หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราตามแบบสัมภาษณ์เชิงลึกที่ได้ปรับปรุงเรียบร้อยแล้ว พร้อมทั้งให้คำปรึกษาร่วมด้วย เพื่อพัฒนาความมุ่งหวังในชีวิตกับหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ช่วงระยะเวลาหลังการถูกข่มขืนกระทำชำเราถึงระยะแจ้งความดำเนินคดีอยู่ในช่วงเวลา 2 - 6 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 1 เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2544 ถึงวันที่ 8 เดือนตุลาคม พ.ศ.2544 จำนวน 20 คน โดยมีขั้นตอนในการสัมภาษณ์เชิงลึกดังนี้

2.1 ขั้นการสร้างสัมพันธภาพ ผู้วิจัยแนะนำตนเอง รวมทั้งการแจ้งเรื่องที่ทำการวิจัย วัตถุประสงค์ของการทำวิจัยให้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราได้ทราบ พร้อมทั้งอธิบายว่าการให้สัมภาษณ์ในครั้งนี้จะไม่มีผลใด ๆ ต่อหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราหรือผลทางคดีอาญา ขณะที่ทำการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้ขออนุญาตจดบันทึกข้อมูล โดยขอความร่วมมือจากหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา

2.2 ขั้นดำเนินการรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยสัมภาษณ์หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ในเรื่องต่าง ๆ ต่อไปนี้

2.2.1 ประวัติส่วนตัว

2.2.2 เหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

2.2.3 ความมุ่งหวังในชีวิต

2.2.4 การให้คำปรึกษาขณะสัมภาษณ์เชิงลึก ในระหว่างการสัมภาษณ์ หากหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรารู้สึกสะท้อนใจ ที่ต้องเล่าเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา และการดำเนินชีวิตประจำวันหลังจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ในการให้คำปรึกษาดังกล่าวนี้นักวิจัยได้ใช้เทคนิคในการสัมภาษณ์ต่าง ๆ ได้แก่ การใช้คำถามปลายเปิด การสะท้อนความรู้สึก

การทวนคำ การให้กำลังใจ การปลอบใจ การเจียบ การฟัง การแนะ และการสรุป ทั้งนี้เพื่อช่วยให้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรารู้สึกสบายใจขึ้น และเพื่อพัฒนาความมุ่งมั่นในชีวิต

2.3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยได้ให้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราได้พูดถึงความรู้สึกหลังจากให้คำปรึกษาแล้ว พร้อมทั้งให้กำลังใจ และกล่าวสรุปเพื่อให้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราได้นำเอาการให้คำปรึกษาไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาความมุ่งมั่นในชีวิตของตนเองให้สูงขึ้น ในการสัมภาษณ์เชิงลึกแต่ละครั้ง ผู้วิจัยใช้เวลาในการสัมภาษณ์ประมาณ 50 – 60 นาที

✎การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

จากการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปได้ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัว

ข้อมูลส่วนตัวของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ที่ได้มีการแจ้งความดำเนินคดีข่มขืนกระทำชำเราและได้มีการส่งตัวมาตรวจที่โรงพยาบาลตำรวจ โดยช่วงระยะเวลาภายหลังการถูกข่มขืนกระทำชำเราถึงระยะแจ้งความดำเนินคดีอยู่ในช่วงเวลา 2 - 6 สัปดาห์ พบว่า

อายุ พบว่า หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราอายุ 15 ปี มีจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 20 รองลงมาก็คืออายุ 14 และ 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 15 อายุ 16 และ 18 ปี คิดเป็นร้อยละ 10 และอายุ 13, 17, 19, 21, 28 และ 30 ปี มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 5

สถานภาพ พบว่า หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราที่เป็นโสดมีจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 90 ส่วนสมรส และ ม่าย มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 5

จำนวนพี่น้อง พบว่า จำนวนพี่น้องของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรามีจำนวนพี่น้องมากที่สุดคือ 3 คน คิดเป็นร้อยละ 40 รองลงมาก็คือจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 20 จำนวนพี่น้อง 5 คน คิดเป็นร้อยละ 15 จำนวนพี่น้อง 4 และ 6 คน มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 10 และจำนวนพี่น้อง 7 คน คิดเป็นร้อยละ 5

ลำดับการเกิด พบว่า ลำดับการเกิดอันดับที่ 2 และ 3 ของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรามีจำนวนมากที่สุดและจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 35 รองลงมาก็คือเป็นบุตรคนโต คิดเป็นร้อยละ 25 และลำดับการเกิดอันดับที่ 4 มีน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 5

ระดับการศึกษา พบว่า หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีจำนวนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 40 รองลงมาก็คือระดับประถมศึกษาคิดเป็นร้อยละ 35 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 20 และระดับอุดมศึกษามีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 5

อาชีพ พบว่า หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีอาชีพรับจ้างและกำลังศึกษาอยู่ มีจำนวนมากที่สุดและจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 45 ส่วนหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราที่ว่างงานอยู่ คิดเป็นร้อยละ 10

สถานภาพของบิดา – มารดา พบว่า บิดา – มารดา อยู่ด้วยกันมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 70 รองลงมาคือ แยกกันอยู่ คิดเป็นร้อยละ 25 และมารดาเสียชีวิตแล้ว คิดเป็นร้อยละ 5

ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว พบว่า ครอบครัวมีการทะเลาะกันบ้างเป็นบางครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 55 รองลงมาครอบครัวรักใคร่กันดี คิดเป็นร้อยละ 30 และครอบครัวทะเลาะกันบ่อย คิดเป็นร้อยละ 15

ผู้แจ้งความดำเนินคดี พบว่า บิดา – มารดาของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราเป็นผู้แจ้งความดำเนินคดีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 45 รองลงมา คือ ญาติ คิดเป็นร้อยละ 25 เพื่อน คิดเป็นร้อยละ 15 กรมประชาสงเคราะห์ สามมี และตนเองเป็นผู้แจ้งความดำเนินคดี มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 5

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ถูกข่มขืนกระทำชำเรากับผู้ข่มขืนกระทำชำเรา พบว่า เพื่อนมีจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 60 รองลงมาคือ เพื่อนบ้าน คิดเป็นร้อยละ 20 นายจ้าง – ลูกจ้าง คิดเป็นร้อยละ 10 ส่วนถูกล่อลวงและรู้จักเป็นครั้งแรก มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 5

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความมุ่งหวังในชีวิต

ความมุ่งหวังในชีวิตของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งในด้านต่าง ๆ มีดังนี้

ความมุ่งหวังในชีวิตของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ด้านความคิดความรู้สึกของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ด้านความปรารถนาที่จะมีอิสระในการตัดสินใจ ด้านการมีกำลังใจที่เข้มแข็งไม่ท้อถอยในชีวิต ด้านการไม่ถูกดูหมิ่นจากผู้อื่น ด้านการกล้าที่จะเผชิญกับปัญหาที่จะมาทำลายการดำรงชีวิตของตนเอง ด้านความปรารถนาที่จะมีชีวิตที่ได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น โดยเฉพาะบุคคลที่ใกล้ชิดที่ทราบเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา อยู่ในระดับปานกลาง

อภิปรายผล

จากการศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความมุ่งหวังในชีวิตของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ที่ได้มีการแจ้งความดำเนินคดีทางอาญาและได้มีการส่งตัวมาตรวจที่โรงพยาบาลตำรวจ ช่วงระยะเวลาหลังการถูกข่มขืนกระทำชำเราถึงระยะแจ้งความดำเนินคดีอยู่ในช่วงเวลา 2 - 6 สัปดาห์ โดยผู้วิจัยได้แยกอภิปราย ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

อายุ พบว่า อายุของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีอายุ 15 ปี มีจำนวนมากที่สุด

รองลงมาคืออายุ 14 และ 20 ปี จะเห็นได้ว่า หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราส่วนใหญ่มีอายุที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ อาจเป็นเพราะว่าหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ยังมีความเยาว์วัย มีความไว้วางใจ เชื่อใจ บุคคลที่เข้ามาทำความคุ้นเคย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของจตุรนต์ กันชัย และคณะ (2533 : 137 - 148) ที่พบว่า อายุของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ส่วนใหญ่อยู่ในช่วงระหว่าง 11 - 20 ปี และสอดคล้องกับการศึกษาของมัทนีย์ บุรณเขตต์ (2532 : 83) ที่พบว่า หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราครั้งแรก มีอายุตั้งแต่ 7 - 18 ปี

ระดับการศึกษา พบว่า หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น รองลงมาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษา เนื่องจากหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราที่มีระดับการศึกษาประถมศึกษาหรือระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ยังไม่ทันเลห์เหลี่ยมของผู้ชายที่เข้ามาทำการข่มขืนกระทำชำเรา สอดคล้องกับการศึกษาของ มัทนีย์ บุรณเขตต์ (2532 : 83) ที่พบว่า ช่วงระยะเวลาที่เกิดเหตุการณ์ถูกข่มขืนกระทำชำเรา กรณีศึกษาส่วนใหญ่กำลังอยู่ในวัยเรียน ส่วนหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราที่มีระดับการศึกษาที่สูงขึ้นนั้น อาจมีความละอายต่อสังคม ไม่กล้าที่จะเปิดเผยหรือนำเรื่องราวมาแจ้งความดำเนินคดี

อาชีพ พบว่า อาชีพรับจ้างและกำลังศึกษาอยู่ มีจำนวนมากที่สุด การทำงานรับจ้างนั้นถือว่าเป็นสิ่งที่จำเป็น เนื่องจากภาวะทางเศรษฐกิจตกต่ำที่ต้องหารายได้มาช่วยเหลือครอบครัว หน้าที่การงานอาจจะมีส่วนเอื้อต่อการเกิดเหตุการณ์ข่มขืนกระทำชำเรา เช่น การทำงานที่ต้องเลิกงานดึก สอดคล้องกับการศึกษาของโฟลีย์ และ เดวีส์ (Foley & Davies 1983 : 10) พบว่า ผู้หญิงในกลุ่มอาชีพที่มีความเสี่ยงสูงต่อการถูกข่มขืนกระทำชำเราได้ง่ายจะมีดังนี้คือ พนักงานเสิร์ฟ พนักงานทำความสะอาด เสมียน และพยาบาล เนื่องจากผู้หญิงในกลุ่มอาชีพดังกล่าวมักทำงานล่วงเวลา มีการเดินทางในที่เปลี่ยวค่ำคืนตามลำพัง และทางเดินเข้าออกสถานที่ทำงานมีความสะดวกที่ผู้ข่มขืนกระทำชำเราสามารถเข้าออกได้ง่าย ส่วนหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราที่กำลังศึกษาอยู่นั้น มีภาวะเสี่ยงสูง เนื่องจากจะต้องเข้ามาศึกษาในกรุงเทพมหานครและต้องเข้ามาพักอาศัยอยู่กับญาติ การดูแลเอาใจใส่อาจไม่เต็มที่ บางครั้งอาจเกิดภาวะของการขัดแย้งขึ้นได้

สถานภาพ พบว่า หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราที่เป็นโสดมีจำนวนมากที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากว่า เมื่อผู้ข่มขืนกระทำชำเราเข้ามาทำความคุ้นเคยกับหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราแล้ว หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราอาจจะคิดว่าผู้ข่มขืนกระทำชำเรานั้นมีความจริงใจ มีความหวังดีต่อตนเอง จึงทำให้เกิดความเชื่อใจ ไว้วางใจ และไม่ได้หาวิธีป้องกันการเกิดเหตุการณ์ข่มขืนกระทำชำเรา

ลำดับการเกิด พบว่า ลำดับการเกิดอันดับที่ 2 และ 3 มีจำนวนมากที่สุด เนื่องจากลำดับการเกิดมีอิทธิพลกับจิตใจและส่งผลต่อความรู้สึก เช่น เกิดภาวะของการแก่งแย่งชิงดีหรือภาวะของการเป็นผู้ตาม ทำให้ต้องมีการปรับตัวค่อนข้างสูง เกิดความสับสนในตนเอง

จึงต้องการเพื่อนหรือบุคคลที่ตนเองไว้วางใจและเข้าใจในตนเอง จึงเป็นการง่ายที่ผู้ชมขึ้นกระทำซ้ำเราสามารถที่จะใช้เป็นช่องทางในการชมขึ้นกระทำซ้ำเรา

จำนวนพี่น้อง พบว่า จำนวนพี่น้อง 3 คนมีมากที่สุด การที่ครอบครัวมีจำนวนสมาชิกที่มาก อาจส่งผลให้การเลี้ยงดูบุตรของบิดา – มารดา ไม่ทั่วถึง ขาดเอาใจใส่เท่าที่ควร จึงให้หญิงที่ถูกชมขึ้นกระทำซ้ำเราอาจจะมีครอบครัวต่างเพศขึ้นและให้ความสนิทสนมมากขึ้น

สถานภาพของบิดา – มารดา พบว่า บิดา – มารดา อยู่ด้วยกันมากที่สุด ในภาวะเช่นนี้ถือว่าเป็นเรื่องที่ดีในสังคม ที่บิดา – มารดา ใช้ชีวิตร่วมกันแต่ภาวะที่จำเป็นในปัจจุบัน บิดา – มารดาอาจจะต้องทำงานนอกบ้านด้วยกันทั้ง 2 คน หรือการที่ต้องอยู่ห่างไกลจากบุตรของตนเอง เช่นบิดา – มารดาอยู่ต่างจังหวัด ทำให้ไม่มีเวลาที่จะให้ความอบอุ่นได้เท่าที่ควร เมื่อหญิงที่ถูกชมขึ้นกระทำซ้ำเรามีปัญหาขึ้นก็มักจะไม่มีผู้คอยให้คำปรึกษา จึงหันไปคบเพื่อนภายนอก และเสมือนเป็นที่พึ่งทางใจ ไว้วางใจ ทำให้ขาดการระวังตัว โดยเฉพาะกับเพื่อนต่างเพศ

ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว พบว่า ครอบครัวมีการทะเลาะกันบ้างเป็นบางครั้งมากที่สุด การทะเลาะจะส่งผลต่อความเป็นอยู่ภายในครอบครัว อาจก่อให้เกิดความไม่สบายใจขึ้น ทำให้หญิงที่ถูกชมขึ้นกระทำซ้ำเราคิดว่าผู้ชายที่เข้ามานั้น เป็นผู้ที่หวังดี ประารถนาดีกับตนเอง ก็มักจะหลงเชื่อ และตกเป็นเหยื่อของการถูกชมขึ้นกระทำซ้ำเรา

ผู้แจ้งความดำเนินคดี พบว่า บิดา – มารดาของหญิงที่ถูกชมขึ้นกระทำซ้ำเราเป็นผู้แจ้งความดำเนินคดีมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า บิดา – มารดา สังเกตเห็นความผิดปกติของบุตร เช่น การมีพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปจากที่เคยเป็น มีภาวะซึมเศร้า เจ็บปวด อย่างผิดสังเกต จึงได้มีได้ถามความจริงขึ้น

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ถูกชมขึ้นกระทำซ้ำเรากับผู้ชมขึ้นกระทำซ้ำเรา พบว่า เพื่อน มีจำนวนมากที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากหญิงที่ถูกชมขึ้นกระทำซ้ำเราให้ความสนิทสนม ไว้วางใจในตัวเพื่อนมากเกินไป เชื่อใจ บางครั้งอาจจะมาในรูปแบบของการให้ความช่วยเหลือเป็นประจำ จนหญิงที่ถูกชมขึ้นกระทำซ้ำเรามีความไว้วางใจ

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความมุ่งหวังในชีวิต

ความมุ่งหวังในชีวิตของหญิงที่ถูกชมขึ้นกระทำซ้ำเรา พบว่า ส่วนใหญ่จะมีความมุ่งหวังในชีวิตอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจาก ช่วงระยะเวลาของการถูกชมขึ้นกระทำซ้ำเรา จนถึงระยะการแจ้งความดำเนินคดีตามกฎหมายนั้น ได้เว้นระยะเวลาช่วงหนึ่ง จึงทำให้ หญิงที่ถูกชมขึ้นกระทำซ้ำเรา เริ่มมีการยอมรับสภาพความเป็นจริง และเริ่มที่จะมีการปรับตัวกับเหตุการณ์ของการถูกชมขึ้นกระทำซ้ำเรา เริ่มเข้าสู่ภาวะปกติของการดำรงชีวิต ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ พาเรด และ เรสนิก (Parad & Resnik อ้างอิงจาก Williams. 1978 : 191 - 195) พบว่า ภาวะตึงเครียดในด้านต่าง ๆ ของการถูกชมขึ้นกระทำซ้ำเรา อาจ

คนงาน 4 – 6 เดือน หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราจึงจะสามารถกลับสู่วิถีชีวิตก่อนการถูกข่มขืนกระทำชำเรา และสอดคล้องกับการศึกษาของ เมสซี่ (Mezcy. 1985 : 152 - 158) พบว่า หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราได้รับการช่วยเหลือที่ถูกต้องเหมาะสมแล้ว ร้อยละ 80 – 90 จะสามารถใช้ชีวิตตามปกติได้ภายใน 4 – 6 เดือน

ส่วนความมุ่งหวังในชีวิตในด้านต่าง ๆ มีดังต่อไปนี้

ความมุ่งหวังในชีวิตด้านความคิดความรู้สึกของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา พบว่า หลังจากถูกข่มขืนกระทำชำเราแล้ว หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราที่มีความคิดว่า ชีวิตนี้ยังพอมีความหวังอยู่บ้าง ชีวิตไม่ได้มีแต่ความล้มเหลวอยู่ตลอดเวลา และเคยคิดที่จะฆ่าตัวตายอยู่บ้าง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก ในช่วงแรกของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรายังมักจะหมกมุ่นอยู่กับความคิดของการถูกข่มขืนกระทำชำเราว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ได้เกิดขึ้นจริง แต่เมื่อระยะเวลาผ่านไปช่วงหนึ่ง ทำให้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราเริ่มที่ยอมรับความจริงได้มากขึ้น หันมาใส่ใจกับความเป็นอยู่ของตนเอง วางแผนชีวิตในอนาคต ส่งผลให้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีความคิดที่ว่า ตนเองต้องเป็นผู้กำหนดเส้นทางในการดำเนินชีวิต ทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้น

ความมุ่งหวังในชีวิตด้านความปรารถนาที่จะมีอิสระในการตัดสินใจ พบว่า หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ส่วนใหญ่จะมีการใช้เหตุผลในการตัดสินใจ ในเรื่องต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของอรัญญา ตัญญ์ภักดิ์ (2563 : 50) ที่กล่าวว่า ความมุ่งหวังในชีวิตประกอบด้วย ความพึงพอใจในสถานการณ์ที่ตนเองเป็นอยู่ มีการรับรู้ถึงโอกาสและทางเลือกในชีวิตของตนเอง แต่การตัดสินใจในเรื่องการแจ้งความดำเนินคดีทางอาญานั้น หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราไม่ได้ตัดสินใจด้วยตนเอง ส่วนใหญ่จะเป็นบุคคลที่อยู่ใกล้ชิดเป็นผู้ตัดสินใจให้แทน อาจเนื่องมาจากว่า หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราได้สูญเสียความมั่นใจในตนเองไป เกิดภาวะสับสน เกิดความหวาดกลัวเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต บุคคลรอบข้างนั้นจะชี้แจง อธิบายถึงสิ่งที่ถูกต้องและสมควรจะกระทำ

จะเห็นได้ว่า ความปรารถนาที่จะมีอิสระในการตัดสินใจนั้น บางครั้งก็ยังมีความคิดที่ขัดแย้งกับความคิดความรู้สึกของตนเอง เช่น ความคิดที่ว่าชีวิตขึ้นอยู่กับตนเอง สามารถที่จะทำอะไรก็ได้ แต่บางครั้งก็ยังต้องขึ้นอยู่กับผู้อื่นที่มีการตัดสินใจแทนตนเอง ทั้งนี้ ในความคิดดังกล่าว หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราส่วนใหญ่ยังเยาว์วัยและไม่บรรลุนิติภาวะ ทำให้เกิดความขัดแย้งในตนเองขึ้น และในบางสถานการณ์ที่มีอำนาจในการตัดสินใจ อาจมองดูว่าการตัดสินใจของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราอาจจะมีผลเสียมากกว่าผลดี ทั้งนี้ ผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่าหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา จึงได้มีการตัดสินใจแทน

ความมุ่งหวังในชีวิตด้านการมีกำลังใจที่เข้มแข็งไม่ท้อถอยในชีวิต พบว่า หลังจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราแล้ว ในชีวิตประจำวันของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา มักจะมี

เหตุการณ์หรือสิ่งใหม่ ๆ เข้ามาในชีวิต อาจจะเป็นเพราะว่าหลังจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา มักจะอยู่ในภาวะเครียด เกิดความหวาดระแวงกับสิ่งที่เกิดขึ้น เกิดความท้อถอย จากการสัมผัสพบว่าความมุ่งหวังในชีวิตของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราอยู่ในระดับสูงคือ หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราไม่มีสิ่งใดที่ต้องกังวลใจอีก ถ้าจะต้องตาย ฉันต้องมีชีวิตให้ยืนยาว เพราะมีอีกหลายสิ่งที่ยังไม่ได้ทำ และ ในอนาคตฉันรู้ว่าฉันควรที่จะทำสิ่งใดบ้าง จะเห็นได้ว่ามีความสับสนเกิดขึ้นในตนเอง เกิดความลังเลไม่แน่ใจว่าสิ่งใดควรที่จะกระทำต่อไป แต่สิ่งที่มีบทบาทสำคัญที่ทำให้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราไม่กำลังใจที่เข้มแข็ง รับรู้ภาวะที่ควรจะเป็นของตนเอง คือ บุคคลที่อยู่รอบข้าง โดยเฉพาะบิดา มารดา หรือญาติที่สนิท ที่คอยให้กำลังใจ เห็นอกเห็นใจ ทำให้มีความเข้มแข็งในการดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้

ความมุ่งหวังในชีวิตด้านการไม่ถูกดูหมิ่นจากผู้อื่น พบว่า บุคคลอื่นที่มีการพูดจาซ้ำเติมให้เกิดความเจ็บปวด หรือการไม่เห็นคุณค่าของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีจำนวนน้อย อาจเป็นเพราะสังคมมีการเปลี่ยนแปลง ทำให้ความคิดของคนในสังคมเปลี่ยนแปลงไปด้วย สังคมเริ่มที่จะเห็นใจว่า สิ่งที่เกิดขึ้นไม่ได้เป็นความผิดของผู้หญิง และไม่ได้มองว่าหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา เป็นบุคคลที่ยั่วยั่วอารมณ์ทางเพศหรือเป็นฝ่ายให้ทำผู้ชาย ปัจจุบันนี้มีการจัดตั้งหน่วยงานที่ให้การช่วยเหลือหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา เพื่อช่วยเหลือทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ สอดคล้องกับการศึกษาของโรส และซอเดอร์ (Rose & Saunder. 1986 : 427 – 438) พบว่า แพทย์และพยาบาลที่มีแนวคิดในสิทธิที่เสมอภาคระหว่างผู้ชายและผู้หญิงจะเป็นกลุ่มที่ดำเนินผู้หญิงที่ถูกกระทำน้อยที่สุด และพยาบาลจะไม่ยอมรับการทารุณกรรมที่มีต่อผู้หญิง มีความเห็นอกเห็นใจผู้หญิงที่ถูกกระทำมากกว่าแพทย์ ทั้งนี้ผู้ที่ผ่านการฝึกอบรมวิธีให้ความช่วยเหลือผู้หญิงที่ถูกทำร้ายต่าง ๆ จะเต็มใจให้ความช่วยเหลือมากกว่าผู้ที่ไม่เคยฝึกฝนมาก่อน

ความมุ่งหวังในชีวิตด้านการกล้าที่จะเผชิญกับปัญหาที่จะมาทำลาย การดำรงชีวิตของตนเอง พบว่า หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา สามารถที่จะเผชิญหน้ากับบุคคลอื่น รวมทั้งการเผชิญหน้ากับปัญหาที่เกิดขึ้น ทั้งนี้เนื่องมาจากการปรับตัวที่ดี การยอมรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รวมทั้งแหล่งข้อมูลความรู้ในการปรับตัวที่ถูกต้อง สังคมมีความเห็นใจหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรามากขึ้น ทำให้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรากล้าที่จะเผชิญกับปัญหาและค้นหาความมุ่งหวังในชีวิตของตนเอง สอดคล้องกับการศึกษาของฮาร์โลว์ และคณะ (Harlow et al. 1987 : 235 - 236) พบว่า บุคคลที่มีความมุ่งหวังในชีวิตสูงจะมีการรับรู้เป้าหมายในชีวิตทางบวกและมีแรงจูงใจค้นหาความหมายในชีวิตสูงด้วย

ความมุ่งหวังในชีวิตด้านความปรารถนาที่จะมีชีวิตที่ได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น โดยเฉพาะบุคคลที่ใกล้ชิดที่ทราบเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา พบว่า หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา มองเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเราว่าตนเองไม่ได้เป็นฝ่ายผิด บุคคลในครอบครัวเริ่มที่จะยอมรับสภาพความเป็นจริงที่เกิดขึ้น ครอบครัวที่อบอุ่นจะส่งผลให้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราไม่มีความรู้สึกที่ตนเองไม่ได้โดดเด่นอยู่ตามลำพัง

และยังรู้สึกว่าคุณเองยังมีความหมายสำหรับบุคคลอื่นอีก จึงนับได้ว่าครอบครัวเป็นสิ่งที่สำคัญในการช่วยเหลือหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา บุคคลในครอบครัวต้องให้ความรัก ความเข้าใจในหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา สอดคล้องกับการศึกษาของจันทรรัตน์ เจริญสันติ (2537 : 52) ที่กล่าวว่า บุคคลในครอบครัวจะมีการปรับตัวยอมรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่เลวร้ายและค่อย ๆ เป็นไป พฤติกรรมตอบสนองทางอารมณ์จะค่อย ๆ ผ่อนคลาย พร้อม ๆ กับการเผชิญสภาพความเป็นจริงและปัญหาที่อาจเกิดขึ้น แต่มีความรู้สึกว่าคุณเองยังมีความหมายสำหรับบุคคลที่อยู่รอบข้าง โดยเฉพาะสมาชิกในครอบครัว

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิจัยเรื่องความมุ่งหวังในชีวิตของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีข้อเสนอแนะทั่วไป และข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไปดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะทั่วไป มีดังนี้

1. การให้การช่วยเหลือหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรานั้น นอกจากการดูแลทางด้านร่างกายแล้ว สิ่งสำคัญควรจะดูแลทางด้านจิตใจ เพราะการให้คำปรึกษาสามารถที่จะช่วยให้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีสภาพจิตใจที่ดีขึ้นเพียงช่วงระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น จึงควรที่จะนำญาติหรือสมาชิกในครอบครัวของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา มาให้คำปรึกษาร่วมด้วย เพื่อให้เข้าใจสภาพจิตใจของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรามากขึ้น

2. ควรจะให้ข้อมูลความรู้โดยสม่ำเสมอแก่ประชาชนทั่วไป ได้รับทราบถึงข้อมูลสาเหตุ ที่ทำให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเรา เพื่อเป็นแนวทางในการป้องกันการเกิดการข่มขืนกระทำชำเรา

3. สื่อมวลชนแขนงต่าง ๆ และองค์กรสิทธิมนุษยชน ควรเข้ามามีส่วนร่วมในการช่วยเหลือ แก้ไข รวมทั้งการเปลี่ยนค่านิยม และบทบาทของเพศชายเสียใหม่ ป้องกันการละเมิดสิทธิมนุษยชนของเพศหญิง

4. ควรจะมีการจัดทำเป็นคู่มือเพื่อเป็นมาตรฐาน ในการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ของรัฐ รวมทั้งการให้คำปรึกษาเบื้องต้น ทั้งนี้เพื่อช่วยลดความเครียดในช่วงแรกของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

5. สถานที่ในการซักประวัติเกี่ยวกับการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ควรที่จะมีการจัดสถานที่ให้เป็นสัดส่วนและมิดชิด เพื่อให้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา สามารถที่จะพูดคุยได้อย่างเปิดเผยและสบายใจ โดยไม่ต้องเกรงกลัวผู้อื่นจะมาทราบเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

6. ระยะเวลาของการให้คำปรึกษาซึ่งใช้เวลาประมาณ 50 – 60 นาที การให้คำปรึกษาเพียง 1 ครั้ง รวมทั้งความพร้อมของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราเอง อาจเป็นอุปสรรคต่อการให้คำปรึกษา ดังนั้นจึงควรที่จะมีการนัดให้คำปรึกษาต่อในครั้งที่ 2 และ 3 ต่อไป พร้อม

ทั้งสร้างความคุ้นเคยระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา เพื่อให้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราสามารถที่จะพูดคุยเกี่ยวกับสิ่งที่คับข้องใจให้มากที่สุด ทั้งนี้เพื่อเป็นการช่วยให้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราเกิดความสบายใจ และพัฒนาความมุ่งมั่นในชีวิตของตนเองให้สูงขึ้น

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป มีดังนี้

1. ควรจะมีการศึกษาความมุ่งมั่นในชีวิตของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ในแต่ละช่วงอายุ ทั้งนี้เพื่อจะเป็นแนวทางในการให้คำปรึกษาที่เหมาะสม
2. ควรจะมีการติดตามดูผลของการให้คำปรึกษา ที่เว้นระยะออกไป เช่น 4 – 6 เดือน ทั้งนี้เพื่อดูว่าหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราสามารถที่จะปรับตัวให้เข้ากับสังคม หรือพัฒนาความมุ่งมั่นในชีวิตของตนเองได้ดีขึ้นหรือไม่
3. ควรจะมีการใช้เทคนิควิธีการอื่น ๆ เช่น การใช้หลักของพุทธศาสนาเข้ามาช่วยพัฒนาความมุ่งมั่นในชีวิตของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กสิณา บุญแสง. (2544). การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษากลุ่มและกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อความมุ่งหวังในชีวิตของนักเรียนวัยรุ่น ศูนย์เมอร์ซี กรุงเทพมหานคร. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- “ข่มขืน – ภัยสังคม.” (2533, พฤษภาคม - มิถุนายน). ประชาสงเคราะห์. 33(3) : 34 - 35.
- “บ้านถนนอมรวัฑฒ.” (2530). กลุ่มเพื่อนหญิง กรุงเทพมหานคร.
- จงเจตน์ อวาทพงษ์ และคนอื่น ๆ. (2542, มกราคม – ธันวาคม). “รายงานผลการตรวจและติดตามผลผู้เสียหายคดีข่มขืนในโรงพยาบาลตำรวจ,” เวชสารแพทย์ตำรวจ. 25(1) : 73
- จตุรนต์ กันชัย, ศิริพร พันธศรี และสุนทร คำชมพันธ์. (2533). “The Incidence of Sexual Offence Case in Maharaj Nakorn Chiang Mai Hospital,” เชียงใหม่ เวชสาร. 29(2) : 137 - 148. จันทรรัตน์ เจริญสันติ. (2537). การพยาบาลผู้หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- จิราพร ถนอมกล่อม. (2540). ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อด้านสุขภาพ การสนับสนุนทางสังคมและปัจจัยทางชีวสังคมที่มีผลต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคเอดส์ของหญิงวัยเจริญพันธุ์ผู้สงสัยถูกข่มขืนที่มารับบริการตรวจ ณ ห้องฉุกเฉินและอุบัติเหตุของโรงพยาบาลตำรวจ. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชลิตาภรณ์ ส่งสัมพันธ์. (2539). “ข่มขืน ความรุนแรงเชิงวัฒนธรรมในสังคมไทย,” รัฐศาสตร์สาร. 19(3) : 2.
- ไชยยศ เหมะรัชตะและสุนีย์ มัลลิกะมาลย์. (2526). ปัญหาสังคมที่มีผลต่อความปลอดภัยในชีวิตร่างกายและทรัพย์สินของชาวกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นวลจันทร์ ทศนชัยกุล. (2525). การศึกษาความผิดเกี่ยวกับเพศ : กรณีข่มขืนกระทำชำเรา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ปนัดดา พันธุ์พานิช. (2535). ทักษะของบุคลากรในกระบวนการยุติธรรมต่อปัญหาการดำเนินคดีข่มขืนกระทำชำเรา. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สส.ม. (สังคมสงเคราะห์ศาสตร์) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ประสิทธิ์ พัฒนอมร. (2525). ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต น.ม. (นิติศาสตร์) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

- ปลาซา โมนิค. (2530). ความเสียหายของเราและการชดใช้ของพวกเขา การข่มขืน : เจตนาที่
จะไม่รู้ของมิเชล ฟูกัว. Our Damages and Their Compensations, Rape : The
Will Not to Know of Michiel Foucault ธเนศ วงศ์ยานนาวา แปลและเรียบเรียง.
กรุงเทพฯ : อมรินทร์ พริ้นติ้ง กรู๊ป จำกัด.
- ปรีดา ศิริสวัสดิ์. (2539). ปฏิกริยาของสังคมต่อหญิงที่ถูกข่มขืน : ศึกษากรณีนักศึกษา
มหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สม.ม (สังคมวิทยา
และมานุษยวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
ถ่ายเอกสาร.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2543). ทฤษฎีและเทคนิคการให้คำปรึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ
: สำนักพิมพ์พัฒนาศึกษา.
- พรเทพ รุ่งคุณากร. (2542). ผลของการฝึกอานาปานสติต่อความสงบ ความหมายและความมุ่ง
หวังในชีวิตและความจริงแท้ของผู้เริ่มฝึกในโครงการอานาปานสติภาวนาประจำเดือน
ธันวาคม นานาชาติ อ.ไชยา จ.สุราษฎร์ธานี. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ศศ.ม.
(จิตวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พวงเพ็ญ ใจกว้าง. (2542). ปัจจัยทางสังคมกับการข่มขืนกระทำชำเราเด็กของผู้ต้องขังชาย :
ศึกษาเฉพาะกรณีเรือนจำกลางอุดรธานี. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สส.ม.
(สังคมสงเคราะห์ศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
ถ่ายเอกสาร.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 7.
กรุงเทพฯ : เจริญผล.
- พิมพ์ภรณ์ กลั่นกลั่น. (2542, ตุลาคม - ธันวาคม). “การล่องละเมิดทางเพศในสังคมไทย,”
วารสารคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. 22(4). : 2.
- มณฑิรา เลิศพานิช. (2542) การศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการพยายามฆ่าตัวตายของผู้ป่วย
ที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลสังกัดรัฐบาล ส่วนกลาง. ปรินูญานิพนธ์
กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- มัทนีย์ บุรณเขตต์. (2532). ลักษณะภูมิหลังและสภาวะทางจิตใจของหญิงที่ถูกข่มขืน : ศึกษา
กรณี. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (จิตวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
มหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- วนิดา ศศิวิมลกุล, และคนอื่น ๆ. (2537, ตุลาคม). “ข่มขืน – ปัญหาความรุนแรงทางเพศ,”
วิชาการวันตำรวจครั้งที่ 5 วันที่ 10 – 11 ตุลาคม 2537. กรุงเทพฯ : อักษรพัฒนา.
- วิฑูรย์ อึ้งประพันธ์. (2524). นิติเวชศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประชาชน
จำกัด.

- วิภาภรณ์ คงเจริญ. (2530) แนวทางการปฏิบัติต่อหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา : ศึกษาในทัศนะของนักวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สส.ม. (สังคมสงเคราะห์ศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- วัลลภ ตั้งคณานุรักษ์. (2535). เด็กที่ถูกกลืนในสังคมไทย. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สถาบันวิจัยสังคมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2525). รายงานการวิจัยทัศนคติของประชาชนต่อการข่มขืนกระทำชำเรา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมฤกษ์ คำชู. (2538). ทัศนะของพนักงานสอบสวนต่อการมีพนักงานสอบสวนหญิงในคดีข่มขืน : ศึกษาเฉพาะกรณีพนักงานสอบสวนในสังกัดกองบัญชาการตำรวจนครบาล. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สส.ม. (สังคมสงเคราะห์ศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. (2542). สถิติคดีที่น่าสนใจทั่วราชอาณาจักร ระหว่าง มกราคม 2541 – ธันวาคม 2542. กรุงเทพฯ : กองวิจัยและแผนงาน.
- สุชีลา ดันชัยนันท์. (2535). ข่มขืน : ปัญหาความรุนแรงทางเพศ. กรุงเทพฯ : เจริญวิทย์การพิมพ์.
- สุวนีย์ เกียวกิ่งแก้ว และถาวร รามโยธิน. (2534). “สภาพทางด้านจิตใจและความล้มเหลวในการปรับตัวของหญิงที่มีประวัติการถูกทำทางเพศ,” ใน รวมบทความรายงานวิจัยคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พ.ศ. 2516 - 2534. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สยาม รัตนวิจิตร. (2534). “เด็กที่ถูกข่มขืนโดยบิดา,” ใน รายงานการสัมมนาทางวิชาการ เรื่องเด็ก : เหยื่อของการเปลี่ยนแปลงทางสังคม. กรุงเทพฯ.
- สุพล จงพาณิชย์กุลธร. (2537). “รายงานผู้ป่วยเด็กถูกกระทำชำเรา 1 ราย และอุบัติการณ์เด็กถูกกระทำชำเราของโรงพยาบาลตำรวจ,” ใน วิชาการวันตำรวจ ครั้งที่ 5 วันที่ 10 – 11 ตุลาคม. หน้า 26 กรุงเทพฯ : อักษรพัฒนา.
- สุพิดา เรืองจิต. (2536, มีนาคม-เมษายน). “คำถามจากฝ่ายศาสนาทำไมชายข่มขืนหญิง,” เสขิยธรรม. 16 (3) : 12-25.
- โสรัจ โปธิแก้ว. (2536). “จิตบำบัดแบบอัตถิภาวะ,” ใน เอกสารประกอบการบรรยาย. ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรสม สุทธิสาคร. (2539). สนิมดอกไม้ ชีวิตจริงในมุมมืดของหญิงไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สารคดี.
- อรัญญา ดุษฎีภักดิ์. (2536). ผลของจิตบำบัดแบบโลกอสต่อการเพิ่มความมุ่งมั่นในชีวิตของหญิงในสถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ดตระการ ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อเอชไอวี. วิทยานิพนธ์ มหาบัณฑิต ศ.ศ.ม. (จิตวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- Bateman, A. W. (1988). "Rape : The Forgetten Victim," *British Fedical Journal*. (292) : 79.
- Bussuk, E., & Apsler, R. (1983). "Are There Sex Biases in Rape Counseling?," *American Journal of Psychiatry*. (140) : 305 - 308.
- Burgess, A.W., & Holmstrom, L.L. (1976). "Coping Behavior of The Rape Victim," *American Journal of Psychiatry*, (133) : 413 – 417.
- Cann, A., Calhoun, L.G., & Selby, J.W. (1979). "Attribution Responsibility to The Victim of Rape : Influence of Information Regarding Past Sexual Experience," *Human Relations*. (32) : 57 - 67.
- Crumbaugh J.C. and Carr G L. (1979). "Treatment of Alcoholic With Logotherapy," *International Journal of Addict*, (14) : 847 - 853.
- Crumbaugh J.C. and Maholick (1969). "Manual of Instructions for The Purpose in Life Test," *Psychometric Affiliates*..
- Damroch, S.P. (1985). "How Nursing Students' Reactions to Rape Victims are Affected by A Perceived Act of Carelessness," *Nursing Research*. (30) : 168 - 170.
- Damroch, S.P., Gallo, B., Kulak, D., & Whitaker, C.M. (1987). "Nurses' Attributions Abouts Rape Victims," *Research in Nursing & Health*. (10) : 245 - 251.
- Federal Bureau of Investigation, United State, Department of Justice. Uniform Crime Reports for United States. N.Y. Time 1995 : 17.
- Frankle E. Viktor. (1963). *The Doctor and The Soul : An Introduction to Logotherapy*. New York : Alfred A. Knoop.
- Frankle E. Viktor. (1970). *The Will to Meaning : Foundation and Application of Logotherapy*. New York : New American Libration.
- Haber, Jadith., et al. (1987). "Patterns of Abuse" *Comprehensive Psychiatric Nursing*. 3rd New York : McGraw – Hill Book.
- Harlow L. Lisa, Newcomb D. Michael. (1990). "Toward A General Hierarchical Model of Meaning and Satisfaction in Life" *Multivariate Behavioral Research*. 25(3) : 387 – 405.
- Harlow L. Lisa, Newcomb D. Michael and Bentler M.p. (1987). "Purpose in Life Test Assessment Using Latent Variable Methods" *British Journal of Clinical Psychology*. 26 : 235 - 236

- Kempe, C. H. (1978). "Sexual Abuse, Another Hidden Pediatric Problem, The 1977 C. Anderson Aldrich Lecture," *Pediatrics*. (62) : 382 - 389.
- Ledreay, L., Lund, S., & Kiresuk, T. (1986). "Impact of Rape on Victims and Families. In D.K. Kjervick (Ed.)" *Women in Health and Illness : Life Experiences and Crisis*. Philadelphia : W.B. Saunders.
- Lion, E.M. (1982). "Sexuality and Violence : Rape," *Human Sexuality in Nursing Process*. Toronto : John Wiley & Son.
- Mauro-Cochrane, Jeanette. (1993). *Self-Respect & Sexual Assault*. Bradenton : Tab Book.
- Matthews, Nancy A. (1994). *Confronting Rape*. London : Routledge.
- Mezcy, C. B. (1985) "Rape – Victimological and Psychiatric Aspects," *British Journal of Hospital Medicine*. (34) : 152 -158
- Moore, D.S. (1984). "A Literature Review An Sexual Research," *Journal of Nurse - Midwifery*. (29) : 395 - 396.
- Paulsen, K. (1979). "Attribution of Fault to A Rape Victim as A Function of Locus of Control," *The Journal of Social Psychology*. (170) 131 - 132.
- Rose, K., & Saunders, D. G. (1986). "Nurses' and Physicians' Attitudes About Women Abuse : the Effect of Gender and Professional Role," *Health Care for Women International*. (7) : 427 - 438.
- Sherfey, Jane Mary, M.D. "A Story of Female Sexuality," *Female Psychology : The Emerging Self*, New York : St. Martin's Press.
- Warner, Carmen Germaine. (1980). *Rape and Sexual Assault*. Maryland : Aspen Systems Corporation.
- Williams, R. A. (1978) Crisis Intervention. In D. C. Longo & R. A. Williams. (Eds.). *Clinical Practice in Psychosocial Nursing – Assessment and Intervention*. New York : Appleton – Century – Crafts.
- Yalom D Irvin. (1980). *Existential Psychotherapy*. USA : Basic Book Inc.

ภาคผนวก

รายละเอียด กรณีศึกษา

กรณีศึกษาที่ 1

ประวัติส่วนตัว

ผู้เสียหายเป็นหญิงไทยอายุ 15 ปี สถานภาพโสด บิดามารดาอยู่ต่างจังหวัด มีพี่น้องทั้งหมด 3 คน ตนเองเป็นบุตรลำดับที่ 2 ของครอบครัว ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว มีการทะเลาะกันบ่อยครั้ง เข้ามาหางานทำที่กรุงเทพมหานครโดยการชักชวนของเพื่อนรุ่นเดียวกัน ก่อนเกิดเหตุการณ์ถูกข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายมีอาชีพรับจ้างแต่ปัจจุบันว่างงาน ผู้เสียหายจบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

วันที่สัมภาษณ์ 1 สิงหาคม 2544

วันที่เกิดเหตุข่มขืนกระทำชำเรา 17 กรกฎาคม 2544

เนื่องจากก่อนการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ผู้เสียหายได้เป็นลูกจ้างของผู้ถูกกล่าวหา วันที่เกิดเหตุผู้เสียหายได้ไปทำความสะอาดในห้องนอนของผู้ถูกกล่าวหา เมื่อทำความสะอาดเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้ถูกกล่าวหาได้เข้ามาในห้องและใช้กำลังข่มขืนกระทำชำเราจนสำเร็จ และได้ข่มขู่ผู้ถูกกล่าวหาให้นำเรื่องที่เกิดขึ้นไปบอกให้ผู้อื่นได้ทราบจะฆ่าผู้เสียหายให้ตาย ได้ทำการข่มขืนกระทำชำเราเรื่อยมา ผู้เสียหายได้บอกผู้ถูกกล่าวหาว่า จะขออนุญาตกลับบ้านต่างจังหวัด ผู้ถูกกล่าวหาจึงยินยอมให้กลับ เมื่อถึงต่างจังหวัด จึงได้แจ้งความแต่เนื่องจากผู้เสียหายเป็นหญิงอายุ 15 ปี ดังนั้นกรมประชาสัมพันธ์ของจังหวัดจึงดำเนินการทางด้านคดี

ความมุ่งหวังในชีวิต

ผู้เสียหายมีความมุ่งหวังในชีวิตในระดับสูง ได้แก่ การมีกำลังใจที่เข้มแข็งไม่ท้อถอยในชีวิต มีความปรารถนาที่จะมีชีวิตที่ได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น โดยเฉพาะบุคคลที่ใกล้ชิดที่ทราบเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา การกล้าที่จะเผชิญกับปัญหาที่จะมาทำลายการดำรงชีวิตของตน ความคิดความรู้สึกของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา การไม่ถูกดูหมิ่นจากผู้อื่น ตามลำดับ และมีความมุ่งหวังในชีวิตในระดับปานกลาง ได้แก่ ความปรารถนาที่จะมีอิสระในการตัดสินใจ

การให้คำปรึกษา

การให้คำปรึกษา เพื่อให้ผู้เสียหายเกิดความมุ่งหวังในชีวิต โดยให้ผู้เสียหายมีความกล้าที่จะตัดสินใจด้วยตนเอง โดยการพิจารณาให้รอบคอบถึงผลดี ผลเสียที่เกิดขึ้น และรู้จักที่จะวางแผนอนาคตสำหรับตนเองว่าควรจะมีทิศทางไปทางใด

กรณีศึกษาที่ 2

ประวัติส่วนตัว

ผู้เสียหายเป็นหญิงไทยอายุ 18 ปี สถานภาพคู่ มีพี่น้องทั้งหมด 3 คน ตนเองเป็นบุตรลำดับที่ 2 ของครอบครัว ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว มีการทะเลาะกันบ้างแต่ไม่บ่อยครั้ง ผู้เสียหายเพิ่มเข้ามาอยู่ที่กรุงเทพมหานครพร้อมสามีได้เพียง 4 เดือน ปัจจุบันมีอาชีพรับจ้าง โดยเป็นพนักงานเสิร์ฟที่ห้องอาหารแถวบางบัวทอง ผู้เสียหายจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3

เหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

วันที่สัมผัสภาพ 3 สิงหาคม 2544

วันที่เกิดเหตุข่มขืนกระทำชำเรา 17 กรกฎาคม 2544

ผู้เสียหายได้ไปดื่มสุรากับผู้ถูกกล่าวหาซึ่งได้ทำงานที่เดียวกับตนเอง หลังจากนั้นแล้วไม่รู้สีกตัว มาพบตนเองอยู่ที่โรงแรมกับผู้ถูกกล่าวหาและโดยข่มขืนกระทำชำเรา 1 ครั้ง เมื่อแฟนของผู้เสียหายทราบเรื่องจึงบังคับให้ผู้เสียหายเล่าเรื่องราวทั้งหมดและได้ไปแจ้งความดำเนินคดี

หลังจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ผู้เสียหายเคยคิดที่จะฆ่าตัวตายแต่สามีห้ามไว้ สิ่งที่ยากจะทำคืออยากจะทำให้ญาติพี่น้องของสามีเข้าใจในตนเองมากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ ถึงแม้สามีจะกล่าวว่าให้เริ่มต้นชีวิตคู่ใหม่ไม่ต้องสนใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ความมั่งหวังในชีวิต

ผู้เสียหายมีความมั่งหวังในชีวิตในระดับปานกลาง ได้แก่ การมีกำลังใจที่เข้มแข็งไม่ท้อถอยในชีวิต การกล้าที่จะเผชิญกับปัญหาที่จะมาทำลาย การดำรงชีวิตของตน ความคิดความรู้สึกของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ความปรารถนาที่จะมีอิสระในการตัดสินใจ การไม่ถูกดูหมิ่นจากผู้อื่น ตามลำดับ ความมั่งหวังในชีวิตในระดับต่ำ ได้แก่ ความปรารถนาที่จะมีชีวิตที่ได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น โดยเฉพาะบุคคลที่ใกล้ชิดที่ทราบเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

การให้คำปรึกษา

การให้คำปรึกษา เพื่อให้ผู้เสียหายเกิดความมั่งหวังในชีวิต โดยให้นึกถึงบุคคลที่ให้กำลังใจมากที่สุดคือสามี เพราะอย่างน้อยผู้เสียหายยังมีคุณค่าสำหรับสามี พยายามอธิบายให้ผู้คนที่อยู่รอบข้างเข้าใจในข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น และรู้จักที่จะมีการวางแผนสำหรับอนาคตของตนเอง เช่น การหางานทำในที่แห่งใหม่

กรณีศึกษาที่ 3

ประวัติส่วนตัว

ผู้เสียหายเป็นหญิงไทยอายุ 14 ปี สถานภาพโสด ครอบครัวอยู่ที่กรุงเทพมหานคร มารดาเสียชีวิตแล้วเมื่อต้นปีนี้เนื่องจากอุบัติเหตุถูกไฟฟ้าดูด มีพี่น้องทั้งหมด 3 คน ตนเองเป็นบุตรลำดับที่ 3 ของครอบครัว มีพี่สาว 1 คนและพี่ชายอีก 1 คน ผู้เสียหายสนิทกับพี่สาวค่อนข้างมากเมื่อมีปัญหาอะไรมักจะปรึกษากับพี่สาว ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวมีการทะเลาะกันบ้างเป็นบางครั้ง ผู้เสียหายยังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3

เหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

วันที่สัมภาษณ์ 5 สิงหาคม 2544

วันที่เกิดเหตุข่มขืนกระทำชำเรา 17 มิถุนายน 2544 – 15 กรกฎาคม 2544

ผู้เสียหายได้รู้จักกับผู้ถูกกล่าวหา เมื่อผู้เสียหายได้อยู่ที่ห้องพักคนเดียว ผู้ถูกกล่าวหาได้เข้ามาในห้องและทำการข่มขืนโดยใช้กำลังบังคับแต่ไม่ได้ทำร้ายร่างกาย หลังจากนั้นได้ถูกข่มขืนกระทำชำเราเรื่อยมา ครั้งสุดท้ายผู้ถูกกล่าวหาเข้ามาในห้องพักแล้วข่มขืนกระทำชำเรา 4 ครั้ง เมื่อผู้ปกครองทราบเรื่องจึงแจ้งความดำเนินคดี

หลังจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ผู้เสียหายมีความรู้สึกเสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เคยคิดที่จะฆ่าตัวตาย ถือว่าสิ่งนี้เป็นปมด้อยของตนเองอย่างมาก รู้สึกสับสน บุคคลที่ทำร้ายจิตใจมากที่สุดคือ คนที่ทราบเรื่องราวแล้วนำไปบอกต่อและยังนิทาหลังด้วย ซึ่งผู้เสียหายพยายามที่จะทำเฉยและไม่สนใจบุคคลเหล่านั้น บุคคลที่ให้ความสนใจมากที่สุดเป็นบิดา ให้กำลังใจต่อสู้กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผู้เสียหายรู้สึกรักบิดามากขึ้น

ความมุ่งมั่นในชีวิต

ผู้เสียหายมีความมุ่งมั่นในชีวิตในระดับสูง ได้แก่ การกล้าที่จะเผชิญกับปัญหาที่จะมาทำลาย การดำรงชีวิตของตน ความมุ่งมั่นในชีวิตในระดับปานกลาง ได้แก่ ความคิดความรู้สึกของหญิงที่ถูก ข่มขืนกระทำชำเรา ความปรารถนาที่จะมีอิสระในการตัดสินใจ การมีกำลังใจที่เข้มแข็งไม่ท้อถอยในชีวิต การไม่ถูกดูหมิ่นจากผู้อื่น ความปรารถนาที่จะมีชีวิตที่ได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น โดยเฉพาะบุคคลที่ใกล้ชิดที่ทราบเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ตามลำดับ

การให้คำปรึกษา

การให้คำปรึกษา เพื่อให้ผู้เสียหายเกิดความมุ่งมั่นในชีวิต โดยการสร้างความเชื่อมั่นให้กับตนเองในการเผชิญกับเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ไม่ให้ท้อถอย ถึงแม้ว่าไม่สามารถที่จะไปแก้ไขเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ แต่สิ่งที่จะต้องนึกถึงก็คือ อนาคตของตนเอง คือการศึกษาเล่าเรียนและการสร้างความภาคภูมิใจให้กับบิดาของผู้เสียหาย

กรณีศึกษาที่ 4

ประวัติส่วนตัว

ผู้เสียหายเป็นหญิงไทยอายุ 20 ปี สถานภาพโสด บิดามารดาอยู่ต่างจังหวัด มีพี่น้องทั้งหมด 4 คน ตนเองเป็นบุตรลำดับที่ 3 ของครอบครัว ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว มีการทะเลาะกันเป็นบางครั้ง ได้เข้ามารับจ้างทำงานทำที่กรุงเทพมหานคร โดยพักอาศัยอยู่กับพี่าของตนเอง ผู้เสียหายจบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

วันที่สัมภาษณ์ 8 สิงหาคม 2544

วันที่เกิดเหตุข่มขืนกระทำชำเรา 19 กรกฎาคม 2544

ผู้ถูกกล่าวหาได้โทรมาชักชวนผู้เสียหายให้ไปเที่ยวทะเลกัน จึงได้นัดหมายให้ไปพบกันที่หมู่บ้านของผู้ถูกกล่าวหา เมื่อผู้เสียหายมาถึงจึงได้ใช้กำลังบังคับในการข่มขืนกระทำชำเรา 1 ครั้ง เมื่อพี่าของผู้เสียหายทราบเรื่องจึงนำเรื่องแจ้งความดำเนินคดี

หลังจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ผู้เสียหายอยากมีชีวิตที่เหมือนกับอดีตที่ผ่านมา ไม่อยากจะนึกถึงเหตุการณ์ของการข่มขืนกระทำชำเรา สิ่งที่เกิดขึ้นมีพี่าเป็นบุคคลที่ให้อำลังใจดีเยี่ยม กลัวว่าบิดามารดาจะเสียใจและได้รับความอับอายกับเรื่องที่เกิดขึ้น สิ่งที่ยอยากจะทำมากที่สุดคืออยากทำงานให้มากขึ้น ไม่ต้องนึกถึงเรื่องที่ผ่านมา และมีเงินเก็บส่วนตัว

ความมุ่งหวังในชีวิต

ผู้เสียหายมีความมุ่งหวังในชีวิตในระดับสูง ได้แก่ การไม่ถูกดูหมิ่นจากผู้อื่น ความปรารถนาที่จะมีอิสระในการตัดสินใจ ตามลำดับ ความมุ่งหวังในชีวิตในระดับปานกลาง ได้แก่ การมีกำลังใจที่เข้มแข็งไม่ท้อถอยในชีวิต ความปรารถนาที่จะมีชีวิตที่ได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น โดยเฉพาะบุคคลที่ใกล้ชิดที่ทราบเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา การกล้าที่จะเผชิญกับปัญหาที่จะมาทำลาย การดำรงชีวิตของตน และความคิดความรู้สึกของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ตามลำดับ

การให้คำปรึกษา

การให้คำปรึกษา เพื่อให้ผู้เสียหายเกิดความมุ่งหวังในชีวิต โดยให้อำลังใจกับผู้เสียหายในการอยู่ในสังคม ให้นึกถึงบุคคลที่ให้อำลังใจมากที่สุดคือพี่า และควรที่จะมีการวางแผนอนาคตของตนเอง เช่น การทำงานในอาชีพที่มั่นคง มีฐานะการเงินที่ดีกว่าปัจจุบัน

กรณีศึกษาที่ 5

ประวัติส่วนตัว

ผู้เสียหายเป็นหญิงไทยอายุ 14 ปี สถานภาพโสด บิดามารดาแยกทางกันอยู่ตั้งแต่ผู้เสียหายยังเด็ก ปัจจุบันอยู่กับยาย มีพี่น้องทั้งหมด 2 คน ตนเองเป็นบุตรคนโตของครอบครัว ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว มีการทะเลาะกันเป็นบางครั้ง ส่วนใหญ่มักจะทะเลาะกับยาย ผู้เสียหายมักจะไปเที่ยวนอกบ้านกับเพื่อนอยู่เสมอ ผู้เสียหายยังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

เหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

วันที่สัมภาษณ์ 14 สิงหาคม 2544

วันที่เกิดเหตุข่มขืนกระทำชำเรา 30 กรกฎาคม 2544

ผู้เสียหายกับเพื่อนชายของผู้เสียหาย และผู้ถูกกล่าวหาทั้งหมด 3 คน ได้ไปเที่ยวงานวัด ขณะที่กลับบ้าน ได้ขออนมอเตอร์ไซด์ทั้ง 3 คน ได้ขับมอเตอร์ไซด์เข้าไปในสวนข้างทาง ผู้ถูกกล่าวหาได้ทำร้ายร่างกายเพื่อนชายของผู้เสียหาย และได้ชักท้องของผู้เสียหาย จนจุก รวมทั้งได้ข่มขืนกระทำชำเราด้วย 1 ครั้ง

หลังจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราแล้ว ผู้เสียหายรู้สึกผิดกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เนื่องจากว่า ยายของผู้เสียหายได้เคยตักเตือนแล้ว แต่ผู้เสียหายไม่เชื่อฟัง ตั้งใจว่าหลังจากเหตุการณ์นี้แล้ว ผู้เสียหายจะปรับปรุงตนเอง มีความตั้งใจในการศึกษาเล่าเรียนเพราะที่ผ่านมาตนเองไม่ได้สนใจในการเรียนเท่าที่ควร

ความมุ่งหวังในชีวิต

ผู้เสียหายมีความมุ่งหวังในชีวิตในระดับปานกลาง ได้แก่ ความปรารถนาที่จะมีอิสระในการตัดสินใจ และการมีกำลังใจที่เข้มแข็งไม่ท้อถอยในชีวิต ความมุ่งหวังในระดับต่ำ ได้แก่ ความคิดความรู้สึกของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา การกล้ำที่จะเผชิญกับปัญหาที่จะมาทำลาย การดำรงชีวิตของตน การไม่ถูกดูหมิ่นจากผู้อื่น และความปรารถนาที่จะมีชีวิตที่ได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น โดยเฉพาะบุคคลที่ใกล้ชิดที่ทราบเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ตามลำดับ

การให้คำปรึกษา

การให้คำปรึกษา เพื่อให้ผู้เสียหายเกิดความมุ่งหวังในชีวิต โดยการให้กำลังใจในการต่อสู้กับเหตุการณ์ที่ผ่านมา โดยเฉพาะบุคคลที่ให้กำลังใจกับผู้เสียหายมากที่สุดคือยาย ควรจะรู้จักในการวางแผนในอนาคตของตน เน้นในเรื่องของการศึกษาเล่าเรียนพยายามตั้งใจเรียนให้เพิ่มมากขึ้นกว่าที่ผ่านมา การเลือกคบเพื่อนควรจะมีการศึกษาให้มากขึ้นเพื่อไม่ให้เกิดข้อผิดพลาดอีก

กรณีศึกษาที่ 6

ประวัติส่วนตัว

ผู้เสียหายเป็นหญิงไทยอายุ 20 ปี สถานภาพโสด บิดามารดาอยู่ต่างจังหวัด มีพี่น้องทั้งหมด 2 คน ตนเองเป็นบุตรคนโตของครอบครัว มีน้องชายอีก 1 คน ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวรักใคร่กันดี ผู้เสียหายมีอาชีพรับจ้างโดยทำงานเป็นพนักงานขายของที่ร้านซูเปอร์มาร์เกตที่ปั๊มน้ำมัน ผู้เสียหายจบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

วันที่สัมผัสการณ์ 15 สิงหาคม 2544

วันที่เกิดเหตุข่มขืนกระทำชำเรา 17 – 19 กรกฎาคม 2544

ผู้เสียหายรู้จักกับผู้ถูกกล่าวหาโดยทำงานที่เดียวกัน ผู้ถูกกล่าวหาจะมาคุยกับผู้เสียหายบ่อย ๆ วันเกิดเหตุ ผู้ถูกกล่าวหาไปดักรอผู้เสียหายระหว่างทางกลับบ้าน ผู้ถูกกล่าวหาได้จุดผู้เสียหายขึ้นรถแท็กซี่ไปที่โรงแรมและได้ข่มขืนกระทำชำเรา หลังจากนั้นได้มีการข่มขู่ไม่ให้ผู้เสียหายไปบอกใคร ถ้าไม่เชื่อจะฆ่าผู้เสียหาย และโดยข่มขืนเรื่อยมารวม 3 ครั้ง จนได้เล่าเรื่องราวให้เพื่อนฟังผู้เสียหายจึงได้แจ้งความ

หลังจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ผู้เสียหายอยากจะให้เรื่องราวที่เกิดขึ้นจบลงโดยเร็ว ตนเองอยากจะกลับไปอยู่กับบิดามารดาที่ต่างจังหวัด

ความมุ่งหวังในชีวิต

ผู้เสียหายมีความมุ่งหวังในชีวิตในระดับสูง ได้แก่ การมีกำลังใจที่เข้มแข็งไม่ท้อถอยในชีวิต และการกล้าที่จะเผชิญกับปัญหาที่จะมาทำลาย การดำรงชีวิตของตน ตามลำดับ ความมุ่งหวังในชีวิตในระดับปานกลาง ได้แก่ ความคิดความรู้สึกของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ด้านความปรารถนาที่จะมีอิสระในการตัดสินใจ และการไม่ถูกดูหมิ่นจากผู้อื่น ตามลำดับ ความมุ่งหวังในชีวิตในระดับต่ำ ได้แก่ ความปรารถนาที่จะมีชีวิตที่ได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น โดยเฉพาะบุคคลที่ใกล้ชิดที่ทราบเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

การให้คำปรึกษา

การให้คำปรึกษา เพื่อให้ผู้เสียหายเกิดความมุ่งหวังในชีวิต โดยให้กำลังใจที่เข้มแข็งในการต่อสู้กับเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงได้ ควรจะให้กำลังใจตนเองอยู่ตลอดเวลา และนึกถึงบุคคลที่ให้กำลังใจมากที่สุดคือบิดามารดา การหากิจกรรมทำเพื่อลดความวิตกกังวลและเบี่ยงเบนความสนใจ

กรณีศึกษาที่ 7

ประวัติส่วนตัว

ผู้เสียหายเป็นหญิงไทยอายุ 15 ปี สถานภาพโสด บิดามารดาอยู่ที่กรุงเทพมหานคร มีพี่น้องทั้งหมด 2 คน ตนเองเป็นบุตรลำดับที่ 2 ของครอบครัว ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว มีการทะเลาะกันบ่อยครั้ง ผู้เสียหายจบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปัจจุบันกำลังหางานทำอยู่ ที่ผ่านมามีเคยทำงานรับจ้างเป็นรายวัน

เหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

วันที่สัมภาษณ์ 15 สิงหาคม 2544

วันที่เกิดเหตุข่มขืนกระทำชำเรา 3 - 30 กรกฎาคม 2544

ผู้เสียหายกับผู้ถูกกล่าวหาเป็นเพื่อนกัน ได้ชักชวนกันไปเที่ยวที่ต่างจังหวัด เมื่อถึงบ้านของผู้ถูกกล่าวหาได้พบกับมารดาของผู้ถูกกล่าวหาและได้บอกว่า ทั้ง 2 คน มีเพศสัมพันธ์กันแล้ว เมื่อถึงเวลาตอนกลางคืนผู้ถูกกล่าวหาได้เข้ามาในห้องนอนของผู้เสียหายและทำการ ข่มขืนกระทำชำเรา 1 ครั้ง เมื่อมารดาของผู้เสียหายทราบจึงได้นำเรื่องแจ้งความ

หลังจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ผู้เสียหายอยากกลับตัวใหม่ ไม่อยากให้มารดาเสียใจอีก อยากจะกลับไปเรียนเพิ่มเติมโดยการเรียนนอกเวลา

ความมุ่งหวังในชีวิต

ผู้เสียหายมีความมุ่งหวังในชีวิตในระดับสูง ได้แก่ การมีกำลังใจที่เข้มแข็งไม่ท้อถอยในชีวิต และการกล้าที่จะเผชิญกับปัญหาที่จะมาทำลาย การดำรงชีวิตของตน ตามลำดับ มีความมุ่งหวังในชีวิตในระดับปานกลาง ได้แก่ ความปรารถนาที่จะมีอิสระในการตัดสินใจ และด้านความคิดความรู้สึกของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ตามลำดับ มีความมุ่งหวังในชีวิตในระดับต่ำ ได้แก่ ความปรารถนาที่จะมีชีวิตที่ได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น โดยเฉพาะบุคคลที่ใกล้ชิดที่ทราบเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา และการไม่ถูกดูหมิ่นจากผู้อื่น ตามลำดับ

การให้คำปรึกษา

การให้คำปรึกษา เพื่อให้ผู้เสียหายเกิดความมุ่งหวังในชีวิต โดยการให้กำลังใจในการต่อสู้กับเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีการสร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้เสียหายในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองใหม่ พยายามแสดงออกในสิ่งที่ตนเองมีความสามารถ รู้จักการวางแผนอนาคตของตนเอง โดยเฉพาะในเรื่องของการศึกษาที่ต้องมีความสนใจและตั้งใจ เพื่อสร้างความภาคภูมิใจให้กับมารดาของผู้เสียหาย

กรณีศึกษาที่ 8

ประวัติส่วนตัว

ผู้เสียหายเป็นหญิงไทยอายุ 16 ปี สถานภาพโสด ผู้เสียหายอยู่กับบิดาที่กรุงเทพมหานคร มารดาได้แยกทางกัน มีพี่น้องทั้งหมด 3 คน ตนเองเป็นบุตรลำดับที่ 3 ของครอบครัว ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว มีการทะเลาะกันเป็นบางครั้ง ผู้เสียหายกำลังศึกษาอยู่ชั้น ปวช. ปี 2

เหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

วันที่สัมผัสการณ์ 16 สิงหาคม 2544

วันที่เกิดเหตุข่มขืนกระทำชำเรา ปลายปี 2539 – 26 กรกฎาคม 2544

ในครั้งแรกผู้เสียหายถูกผู้ถูกกล่าวหาทำการอนาจารและสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ในครั้งต่อมา ผู้ถูกกล่าวหาได้ทำการข่มขืนกระทำชำเราตลอดมาเป็นระยะเวลานาน โดยไม่ได้บอกให้ผู้ใดทราบ ทั้งนี้เนื่องจากผู้ถูกกล่าวหาได้ทำการข่มขืนไม่ให้นำเรื่องที่เกิดขึ้นไปบอกผู้ใด ครั้งหลังเมื่อบิดาเห็นว่าผิดสังเกตจึงได้ซักถามเรื่องราวและนำเรื่องแจ้งความดำเนินคดี

หลังจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ผู้เสียหายอยากจะมีชีวิตที่ดีกว่าเป็นอยู่ปัจจุบัน อยากจะไปเริ่มต้นกับสิ่งใหม่ ๆ ที่ไม่ใช่สภาพแวดล้อมอย่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

ความมุ่งหวังในชีวิต

ผู้เสียหายมีความมุ่งหวังในชีวิตในระดับสูง ได้แก่ การไม่ถูกดูหมิ่นจากผู้อื่น การกล้าที่จะเผชิญกับปัญหาที่จะมาทำลาย การดำรงชีวิตของตน และความปรารถนาที่จะมีชีวิตที่ได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น โดยเฉพาะบุคคลที่ใกล้ชิดที่ทราบเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ตามลำดับ ความมุ่งหวังในชีวิตในระดับปานกลาง ได้แก่ ความปรารถนาที่จะมีอิสระในการตัดสินใจ ความคิดความรู้สึกของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา และการมีกำลังใจที่เข้มแข็งไม่ท้อถอยในชีวิต ตามลำดับ

การให้คำปรึกษา

การให้คำปรึกษา เพื่อให้ผู้เสียหายเกิดความมุ่งหวังในชีวิต โดยการให้กำลังใจในการต่อสู้กับเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา การให้ความเชื่อมั่นในตนเองในการกล้าที่จะตัดสินใจด้วยการพิจารณาเป็นอย่างดีถึงผลดี ผลเสียที่เกิดขึ้น และยอมรับในสิ่งที่ตนเองตัดสินใจ ถึงแม้ว่าในปัจจุบันยังไม่สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมได้ แต่ก็ให้พยายามนึกถึงอนาคตของตนเอง การตั้งใจศึกษาเล่าเรียน เมื่อจบการศึกษาแล้วสามารถที่จะหางานทำ มีค่าใช้จ่ายของตนเองอาจจะเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมให้ดีขึ้น

กรณีศึกษาที่ 9

ประวัติส่วนตัว

ผู้เสียหายเป็นหญิงไทยอายุ 28 ปี บิดา – มารดา แยกกันอยู่ บิดาเคยติดยาเสพติด มารดาหนีจากบ้านไปเมื่อผู้เสียหายอายุได้ 2 ปี ผู้เสียหายอยู่กับย่าตั้งแต่เด็ก กับพี่อีก 2 คน ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว มีการทะเลาะกันบ้างเล็กน้อย เมื่ออายุได้ 18 ปี จึงได้แต่งงาน แต่ปัจจุบันอยู่ในสถานภาพหย่าร้าง สาเหตุที่เลิกกับสามีเนื่องจากสามีเล่นการพนัน ต่างคนต่างเลิกกันไปเองเมื่อ 2 ปีที่แล้ว มีบุตรชาย 1 คน อายุ 8 ปี ปัจจุบันอยู่กับมารดาของสามี เนื่องจากผู้เสียหายจะต้องหางานทำซึ่งเป็นผู้รักษาความปลอดภัยที่บริษัทเอกชน แต่ตอนนี้กำลังว่างงานอยู่ เมื่อมีเวลาจะมาเยี่ยมลูกเป็นบางครั้ง ผู้เสียหายจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

วันที่สัมภาษณ์ 23 สิงหาคม 2544

วันที่เกิดเหตุข่มขืนกระทำชำเรา 8 สิงหาคม 2544

ผู้เสียหายกำลังหางานทำ เมื่อได้รู้จักผู้ถูกกล่าวหา โดยครั้งแรกได้บอกว่าจะหางานให้ทำ แต่ต้องนัดเจออีกครั้งตอนเย็นหลังจากเลิกงานแล้ว เมื่อผู้เสียหายได้ไปถึงที่นัดหมายผู้ถูกกล่าวหาได้พาไปที่บ้านของผู้ถูกกล่าวหา และทำการข่มขืนกระทำชำเราหลายครั้ง

หลังจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ผู้เสียหายอยากจะให้บุตรชายของตนเองมีความเข้าใจในตนเองมากขึ้น ไม่หลงเชื่อคำพูดของญาติของสามีเก่า เนื่องจากได้บอกกับบุตรชายของผู้เสียหายว่า ผู้เสียหายทำงานเป็นหญิงบริการ ผู้เสียหายเคยคิดที่จะฆ่าตัวตาย

ความมุ่งหวังในชีวิต

ผู้เสียหายมีความมุ่งหวังในชีวิตในระดับปานกลาง ได้แก่ การมีกำลังใจที่เข้มแข็งไม่ท้อถอยในชีวิต ความปรารถนาที่จะมีอิสระในการตัดสินใจ การไม่ถูกดูหมิ่นจากผู้อื่น และการกล้าที่จะเผชิญกับปัญหาที่จะมาทำลาย การดำรงชีวิตของตน ตามลำดับ มีความมุ่งหวังในชีวิตในระดับต่ำ ได้แก่ ด้านความคิดความรู้สึกของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา และความปรารถนาที่จะมีชีวิตที่ได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น โดยเฉพาะบุคคลที่ใกล้ชิดที่ทราบเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ตามลำดับ

การให้คำปรึกษา

การให้คำปรึกษา เพื่อให้ผู้เสียหายเกิดความมุ่งหวังในชีวิต โดยการให้กำลังใจกับ ผู้เสียหายในการต่อสู้กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น สิ่งที่คุณเสียหายควรจะทำถึงอยู่ตลอดเวลา คือ บุตรชาย ควรจะมีการสร้างอนาคตที่ดีให้กับบุตรชายโดยเฉพาะในเรื่องของการศึกษาเล่าเรียน ในส่วนของความคิดที่จะฆ่าตัวตายนั้น ไม่ใช้วิธีการในการแก้ปัญหา และสิ่งที่เกิดขึ้นบุตรชายต้องขาดมารดา การพยายามหากิจกรรมหรืองานทำเพื่อลดความวิตกกังวลที่เกิดขึ้น

กรณีศึกษาที่ 10

ประวัติส่วนตัว

ผู้เสียหายเป็นหญิงไทยอายุ 20 ปี สถานภาพโสด บิดามารดาอยู่ที่กรุงเทพมหานคร มีพี่น้องทั้งหมด 3 คน ตนเองเป็นบุตรลำดับที่ 2 ของครอบครัว ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว มีความอบอุ่นกันมาก ผู้เสียหายกำลังศึกษาระดับชั้น ปวช. ปี 2

เหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

วันที่สัมภาษณ์ 26 สิงหาคม 2544

วันที่เกิดเหตุข่มขืนกระทำชำเรา 5 สิงหาคม 2544

ผู้เสียหายอยู่ที่คอนโดมิเนียมเดียวกันกับผู้ถูกกล่าวหา วันเกิดเหตุผู้ถูกกล่าวหาได้ชักชวนให้ไปที่ห้องและให้ดื่มน้ำส้ม หลังจากดื่มแล้ว ผู้เสียหายไม่รู้สีกตัวสลิ้มสลิ้อและถูกข่มขืนกระทำชำเรา หลังจากนั้นก็ได้มีการกักขังผู้เสียหายให้อยู่อีก 3 วัน ถูกข่มขืนกระทำชำเรารวม 4 ครั้งวันสุดท้ายผู้ถูกกล่าวหาจึงได้พาผู้เสียหายกลับบ้าน มารดาของผู้เสียหายทราบเรื่องจึงนำเรื่องแจ้งความดำเนินคดี

หลังจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ผู้เสียหายอยากจะลืมเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรามากที่สุด และต้องการที่จะดำเนินคดีให้ถึงที่สุด

ความมุ่งหวังในชีวิต

ผู้เสียหายมีความมุ่งหวังในชีวิตในระดับสูง ได้แก่ ความปรารถนาที่จะมีอิสระในการตัดสินใจ ความมุ่งหวังในชีวิตในระดับปานกลาง ได้แก่ การกล้าที่จะเผชิญกับปัญหาที่จะมาทำลาย การดำรงชีวิตของตน การไม่ถูกดูหมิ่นจากผู้อื่น และ การมีกำลังใจที่เข้มแข็งไม่ท้อถอยในชีวิต ตามลำดับ ความมุ่งหวังในชีวิตในระดับต่ำ ได้แก่ ด้านความคิดความรู้สึกของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา และความปรารถนาที่จะมีชีวิตที่ได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น โดยเฉพาะบุคคลที่ใกล้ชิดที่ทราบเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ตามลำดับ

การให้คำปรึกษา

การให้คำปรึกษา เพื่อให้ผู้เสียหายเกิดความมุ่งหวังในชีวิต ด้วยการให้กำลังใจในการต่อสู้กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเป็นสิ่งที่ทุกคนไม่ต้องการให้เกิดและไม่ใช่ว่าความผิดชอบตนเอง พยายามสร้างความเชื่อมั่นให้กับตนเองในการดำรงชีวิตในสังคมนี้ อย่างน้อยก็มีมารดาเป็นบุคคลที่ให้กำลังใจและช่วยเหลือในการแก้ปัญหาต่างๆ ให้กับผู้เสียหาย การตัดสินใจกระทำการควรจะต้องรอบคอบ ควรคิดด้วยเหตุผลอย่าใช้อารมณ์เข้ามาช่วยในการตัดสินใจ และควรจะมีการยอมรับหรือรับผิดชอบในสิ่งที่เกิดขึ้นจากการตัดสินใจของตนเอง

กรณีศึกษาที่ 11

ประวัติส่วนตัว

ผู้เสียหายเป็นหญิงไทยอายุ 21 ปี สถานภาพโสด บิดาแยกทางมารดาเมื่อหลายปีก่อน ผู้เสียหายอยู่กับมารดาและน้องชายอีก 1 คน ตนเองเป็นบุตรคนโตของครอบครัว ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวไม่ค่อยจะอบอุ่น มีการทะเลาะกันบ่อยครั้ง ผู้เสียหายจบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปัจจุบันกำลังหางานทำอยู่

เหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

วันที่สัมผัสภาพ 31 สิงหาคม 2544

วันที่เกิดเหตุข่มขืนกระทำชำเรา มิถุนายน 2544 – 16 สิงหาคม 2544

ผู้เสียหายถูกล่อลวงให้ไปทำงานที่ต่างประเทศโดยการชักชวนของเพื่อนของมารดา เมื่อไปถึงก็ให้ทำงานเป็นเด็กเสิร์ฟในห้องอาหาร อีกระยะหนึ่งจึงถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์กับแขกที่มาในห้องอาหาร โดยถ้าไม่ยินยอมจะถูกทำร้ายร่างกาย เมื่อหมดสัญญาในการทำงาน 3 เดือนจึงได้กลับมาประเทศไทยและได้แจ้งความดำเนินคดี

หลังจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ผู้เสียหายอยากจะลืมเหตุการณ์ทางผ่านมา

ความมุ่งหวังในชีวิต

ผู้เสียหายมีความมุ่งหวังในชีวิตในระดับปานกลาง ได้แก่ ความปรารถนาที่จะมีชีวิตที่ได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น โดยเฉพาะบุคคลที่ใกล้ชิดที่ทราบเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ด้านความคิดความรู้สึกของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา การมีกำลังใจที่เข้มแข็งไม่ท้อถอยในชีวิต และการไม่ถูกดูหมิ่นจากผู้อื่น ตามลำดับ มีความมุ่งหวังในชีวิตในระดับต่ำ ได้แก่ ความปรารถนาที่จะมีอิสระในการตัดสินใจ และการกล้าที่จะเผชิญกับปัญหาที่จะมาทำลาย การดำรงชีวิตของตน

การให้คำปรึกษา

การให้คำปรึกษา เพื่อให้ผู้เสียหายเกิดความมุ่งหวังในชีวิต การให้กำลังใจและการเห็นใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น การสร้างความเชื่อมั่นและรับรู้ข้อมูลข่าวสารเพื่อให้ประกอบการตัดสินใจของผู้เสียหายในเรื่องต่าง ๆ ทั้งนี้เมื่อตัดสินใจกระทำการสิ่งใดแล้วจะต้องมีการรับผิดชอบต่อสิ่งที่เกิดขึ้น ถึงแม้ว่าจะเป็นสิ่งที่ดีหรือไม่ดีก็ตาม ปัญหาทุกปัญหามีทางแก้ไขเพียงแต่ต้องคิดให้ถ้วนถี่หรือปรึกษากับบุคคลที่ไว้วางใจได้ เช่น เพื่อน หรือญาติสนิทเพื่อจะได้แนวคิดในการตัดสินใจหลาย ๆ ทาง

กรณีศึกษาที่ 12

ประวัติส่วนตัว

ผู้เสียหายเป็นหญิงไทยอายุ 30 ปี สถานภาพโสด บิดามารดาอยู่ที่กรุงเทพมหานคร มีพี่น้องทั้งหมด 7 คน ตนเองเป็นบุตรลำดับที่ 2 ของครอบครัว ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวมีความรักใคร่กันดี ผู้เสียหายจบการศึกษาระดับปริญญาตรี ปัจจุบันทำงานเป็นเลขานุการ

เหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

วันที่สัมภาษณ์ 13 กันยายน 2544

วันที่เกิดเหตุข่มขืนกระทำชำเรา 28 สิงหาคม 2544

ผู้เสียหายได้รู้จักกับผู้ถูกกล่าวหาประมาณ 4 – 5 เดือน วันเกิดเหตุได้มีการดูรถยนต์ของผู้เสียหายที่นำไปซ่อมไว้ หลังจากนั้นได้ไปที่ห้างสรรพสินค้าเพื่อรับประทานอาหารเช้า หลังจากรับประทานอาหารเรียบร้อยแล้ว ผู้เสียหายรู้สึกว่ามันตื้อและไม่รู้สึกตัวอีก และได้พบตนเองอยู่ที่โรงแรม เมื่อได้สติจึงได้รับวิ่งออกมาจากโรงแรม เมื่อนำเรื่องราวเล่าให้เพื่อนร่วมงานฟังจึงได้แจ้งความดำเนินคดี ทั้งนี้เนื่องจากผู้ถูกกล่าวหาได้มีการข่มขู่ถ้าบอกเรื่องราวกับผู้ใดจะฆ่าผู้เสียหายทิ้ง

หลังจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ผู้เสียหายอยากจะให้ผู้ถูกกล่าวหาได้ถูกกฎหมายลงโทษ จะได้ไม่กระทำการเช่นนี้อีกกับผู้หญิงคนอื่น

ความมุ่งหวังในชีวิต

ผู้เสียหายมีความมุ่งหวังในชีวิตในระดับสูง ได้แก่ ความปรารถนาที่จะมีอิสระในการตัดสินใจ, การมีกำลังใจที่เข้มแข็งไม่ท้อถอยในชีวิต และความปรารถนาที่จะมีชีวิตที่ได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น โดยเฉพาะบุคคลที่ใกล้ชิดที่ทราบเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ตามลำดับ ความมุ่งหวังในชีวิตในระดับปานกลาง ได้แก่ ด้านความคิดความรู้สึกของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา การไม่ถูกดูหมิ่นจากผู้อื่น และการกล้าที่จะเผชิญกับปัญหาที่จะมาทำลาย การดำรงชีวิตของตน ตามลำดับ

การให้คำปรึกษา

การให้คำปรึกษา เพื่อให้ผู้เสียหายเกิดความมุ่งหวังในชีวิต การให้กำลังใจและการเห็นใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ให้นึกถึงบุคคลที่ให้กำลังใจมากที่สุดคือบิดามารดา การตัดสินใจสิ่งใดลงไปควรจะตัดสินใจโดยใช้เหตุผล อย่าใช้อารมณ์มาช่วยในการตัดสินใจ และควรมีความรับผิดชอบในสิ่งที่ได้ตัดสินใจไปแล้ว

กรณีศึกษาที่ 13

ประวัติส่วนตัว

ผู้เสียหายเป็นหญิงไทยอายุ 15 ปี สถานภาพโสด บิดามารดาอยู่ที่กรุงเทพมหานคร มีพี่น้องทั้งหมด 4 คน ตนเองเป็นบุตรลำดับที่ 4 ของครอบครัว ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวมีความรักใคร่กันดี ผู้เสียหายกำลังศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

วันที่สัมภาษณ์ 13 กันยายน 2544

วันที่เกิดเหตุข่มขืนกระทำชำเรา 29 พฤษภาคม 2544 – 3 สิงหาคม 2544

ผู้เสียหายเล่าว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้โทรศัพท์มาชักชวนให้ไปเที่ยวที่บ้าน ในบ้านมีบิดามารดาของผู้ถูกกล่าวหาอยู่ด้วย และได้ชักชวนกันให้ไปดูโทรทัศน์ในห้องนอนชั้น 2 ผู้เสียหายก็ได้ตามขึ้นไป เมื่ออยู่ด้วยกัน 2 คน ผู้ถูกกล่าวหาจึงได้ใช้กำลังบังคับให้มีเพศสัมพันธ์ 1 ครั้ง หลังจากนั้นก็ได้โทรศัพท์ไปข่มขู่ผู้เสียหายให้มาที่บ้านของตนและทำการข่มขืนกระทำชำเราอีก 4 ครั้ง ครั้งสุดท้ายผู้เสียหายตัดสินใจบอกผู้ปกครอง และได้แจ้งความดำเนินคดี

หลังจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราแล้ว ผู้เสียหายอยากจะตั้งใจเรียนให้สูงที่สุดเท่าที่จะทำได้

ความมุ่งหวังในชีวิต

ผู้เสียหายมีความมุ่งหวังในชีวิตในระดับสูง ได้แก่ การกล้าที่จะเผชิญกับปัญหาที่จะมาทำลาย การดำรงชีวิตของตน การไม่ถูกดูหมิ่นจากผู้อื่น และการมีกำลังใจที่เข้มแข็งไม่ท้อถอยในชีวิต ตามลำดับ ความมุ่งหวังในชีวิตในระดับปานกลาง ได้แก่ ความปรารถนาที่จะมีชีวิตที่ได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น โดยเฉพาะบุคคลที่ใกล้ชิดที่ทราบเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ความปรารถนาที่จะมีอิสระในการตัดสินใจ และด้านความคิดความรู้สึกของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ตามลำดับ

การให้คำปรึกษา

การให้คำปรึกษา เพื่อให้ผู้เสียหายเกิดความมุ่งหวังในชีวิต การให้กำลังใจและการเห็นใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น พยายามนึกถึงอนาคตที่ได้วางเอาไว้ และหาแนวทางในการทำในสิ่งที่ตนเองต้องการให้ได้ เช่น ในเรื่องของการศึกษาเล่าเรียน การมีงานอาชีพที่ดี

กรณีศึกษาที่ 14

ประวัติส่วนตัว

ผู้เสียหายเป็นหญิงไทยอายุ 13 ปี สถานภาพโสด บิดามารดาอยู่ที่กรุงเทพมหานคร มีพี่น้องทั้งหมด 5 คน ตนเองเป็นบุตรลำดับที่ 3 ของครอบครัว ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวมีการทะเลาะเบาะแว้งเป็นบางครั้ง ผู้เสียหายกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

เหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

วันที่สัมผัสภาพ 17 กันยายน 2544

วันที่เกิดเหตุข่มขืนกระทำชำเรา 3 กันยายน 2544

ผู้เสียหายรู้จักกับผู้ถูกกล่าวหามาก่อน ผู้ถูกกล่าวหาได้ไปรับผู้เสียหายที่โรงเรียนเพื่อกลับบ้าน ในระหว่างทางผู้ถูกกล่าวหาได้เลี้ยวรถเข้าโรงแรมแถวถนนสุขุมวิท และได้ใช้กำลังบังคับทำการข่มขืนกระทำชำเรา 1 ครั้ง หลังจากนั้นได้พาผู้เสียหายมาส่งที่บ้าน ผู้เสียหายได้เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้มารดาฟัง มารดาจึงได้แจ้งความดำเนินคดี

หลังจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ผู้เสียหายอยากจะตั้งใจเรียนให้มากขึ้น อยากจะลืมเรื่องที่เกิดขึ้น

ความมุ่งหวังในชีวิต

ผู้เสียหายมีความมุ่งหวังในชีวิตในระดับสูง ได้แก่ การมีกำลังใจที่เข้มแข็งไม่ท้อถอยในชีวิต และการกล้าที่จะเผชิญกับปัญหาที่จะมาทำลาย การดำรงชีวิตของตน ตามลำดับ มีความมุ่งหวังในชีวิตในระดับปานกลาง ได้แก่ ความปรารถนาที่จะมีอิสระในการตัดสินใจ และความปรารถนาที่จะมีชีวิตที่ได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น โดยเฉพาะบุคคลที่ใกล้ชิดที่ทราบเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ตามลำดับ มีความมุ่งหวังในชีวิตในระดับต่ำ ได้แก่ ด้านความคิดความรู้สึกของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา และการไม่ถูกดูหมิ่นจากผู้อื่น ตามลำดับ

การให้คำปรึกษา

การให้คำปรึกษา เพื่อให้ผู้เสียหายเกิดความมุ่งหวังในชีวิต การให้กำลังใจและการรับรู้ถึงความรู้สึกกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นของผู้เสียหาย การพยายามชี้ให้เห็นเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเราเป็นสิ่งที่ไม่ยากให้เกิดกับบุคคลใด และไม่สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงอะไรได้อีก ผู้เสียหายควรที่จะทำใจและให้กำลังใจตนเองเร็วที่สุด และควรที่จะมีการวางแผนไว้สำหรับอนาคต

กรณีศึกษาที่ 15

ประวัติส่วนตัว

ผู้เสียหายเป็นหญิงไทยอายุ 16 ปี สถานภาพโสด บิดามารดาอยู่ที่กรุงเทพมหานคร มีพี่น้องทั้งหมด 5 คน ตนเองเป็นบุตรลำดับที่ 2 ของครอบครัว ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว มีความรักใคร่กันดี ผู้เสียหายจบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปัจจุบันทำงานรับจ้าง

เหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

วันที่สัมผัส 25 กันยายน 2544

วันที่เกิดเหตุข่มขืนกระทำชำเรา 23 สิงหาคม 2544

ผู้ถูกกล่าวหาซึ่งเป็นหัวหน้างานของผู้เสียหาย เมื่อเลิกงานผู้เสียหายจะไปหาพี่ชายที่บ้านพักและได้บอกกล่าวกับผู้ถูกกล่าวหา แต่ผู้ถูกกล่าวหาบอกว่าจะไปส่งให้เอง และชักชวนให้ไปรับประทานอาหารด้วยกัน ซึ่งมีการดื่มสุราด้วย หลังจากนั้นผู้ถูกกล่าวหาบอกว่าจะขอแวะที่บ้านของตนเองก่อนซึ่งมีภรรยาอยู่ที่บ้านด้วย เมื่อถึงบ้านผู้ถูกกล่าวหาได้ใช้มีดข่มขู่บังคับให้มีเพศสัมพันธ์ 1 ครั้ง และได้ส่งผู้เสียหายกลับบ้าน ผู้เสียหายได้เล่าเหตุการณ์ให้บิดาฟัง บิดาจึงได้แจ้งความดำเนินคดี

หลังจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ผู้เสียหายไม่ยากที่จะทำให้บิดามารดาเสียใจอีก อยากจะดำเนินคดีให้ถึงที่สุด

ความมุ่งหวังในชีวิต

ผู้เสียหายมีความมุ่งหวังในชีวิตในระดับสูง ได้แก่ การกล้าที่จะเผชิญกับปัญหาที่จะมาทำลาย การดำรงชีวิตของตน มีความมุ่งหวังในชีวิตในระดับปานกลาง ได้แก่ ความปรารถนาที่จะมีชีวิตที่ได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น โดยเฉพาะบุคคลที่ใกล้ชิดที่ทราบเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา การมีกำลังใจที่เข้มแข็งไม่ท้อถอยในชีวิต การไม่ถูกดูหมิ่นจากผู้อื่น และด้านความคิดความรู้สึกของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ตามลำดับ มีความมุ่งหวังในชีวิตในระดับต่ำ ได้แก่ ความปรารถนาที่จะมีอิสระในการตัดสินใจ

การให้คำปรึกษา

การให้คำปรึกษา เพื่อให้ผู้เสียหายเกิดความมุ่งหวังในชีวิต การให้กำลังใจและสร้างความมั่นใจให้กับผู้เสียหาย ผู้เสียหายจะต้องมีข้อมูลประกอบกับการตัดสินใจ ไม่ควรตัดสินใจโดยอารมณ์ ควรใช้เหตุผลมากกว่า และจะต้องมีการรับผิดชอบต่อการตัดสินใจของตนเอง

กรณีศึกษาที่ 16

ประวัติส่วนตัว

ผู้เสียหายเป็นหญิงไทยอายุ 18 ปี สถานภาพโสด บิดาแยกทางกับมารดาตั้งแต่ผู้เสียหายยังเด็ก มีพี่น้องทั้งหมด 6 คน ตนเองเป็นบุตรคนโตของครอบครัว ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวมีการทะเลาะเบาะแว้งเป็นบางครั้ง ผู้เสียหายกำลังศึกษาอยู่ในระดับ ปวช.ปี 1 ที่ กรุงเทพมหานคร ซึ่งได้พักอาศัยอยู่กับน้าสาว

เหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

วันที่สัมผัสภาพ 25 กันยายน 2544

วันที่เกิดเหตุข่มขืนกระทำชำเรา 7 กันยายน 2544

ผู้เสียหายได้อยู่ในห้องพักของตนเองกับเพื่อนผู้หญิง ในช่วงเวลากลางคืนผู้ถูกกล่าวหาได้ป็นเข้ามาในห้องของผู้เสียหาย ได้ทำการขังเพื่อนผู้หญิงของผู้เสียหายไว้ในห้องน้ำ และทำการข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหาย 1 ครั้ง เมื่อน้าชายผู้เสียหายทราบเรื่องจึงได้แจ้งความดำเนินคดี

หลังจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ผู้เสียหายไม่อยากจะให้น้าสาวเสียใจเกี่ยวกับเรื่องของตนเองอีก เพราะผู้เสียหายรักน้าสาวมาก และน้าสาวก็คอยให้กำลังใจเสมอเกี่ยวกับเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

ความมุ่งมั่นในชีวิต

ผู้เสียหายมีความมุ่งมั่นในชีวิตในระดับสูง ได้แก่ การกล้าที่จะเผชิญกับปัญหาที่จะมาทำลาย การดำรงชีวิตของตน ความปรารถนาที่จะมีชีวิตที่ได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น โดยเฉพาะบุคคลที่ใกล้ชิดที่ทราบเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ด้านความคิดความรู้สึกของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา และการไม่ถูกดูหมิ่นจากผู้อื่น ตามลำดับ มีความมุ่งมั่นในชีวิตในระดับปานกลาง ได้แก่ การมีกำลังใจที่เข้มแข็งไม่ท้อถอยในชีวิต และความปรารถนาที่จะมีอิสระในการตัดสินใจ ตามลำดับ

การให้คำปรึกษา

การให้คำปรึกษา เพื่อให้ผู้เสียหายเกิดความมุ่งมั่นในชีวิต โดยการให้กำลังใจและรับรู้ถึงความรู้สึกของผู้เสียหาย และการให้ผู้เสียหายสร้างกำลังใจให้กับตนเองมีความเข้มแข็งเพียงพอในสังคม และการตัดสินใจผู้เสียหายควรจะมีเชื่อมั่นและกล้าที่จะตัดสินใจกับเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น และต้องมีความรับผิดชอบผลของสิ่งที่ได้ตัดสินใจไปแล้ว

กรณีศึกษาที่ 17

ประวัติส่วนตัว

ผู้เสียหายเป็นหญิงไทยอายุ 15 ปี สถานภาพโสด บิดามารดาอยู่ต่างจังหวัด มีพี่น้องทั้งหมด 3 คน ตนเองเป็นบุตรลำดับที่ 2 ของครอบครัว ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวมีการทะเลาะเบาะแว้งเป็นบางครั้ง ผู้เสียหายกำลังศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยเข้ามาศึกษาในกรุงเทพมหานคร และอยู่ในความปกครองของน้าสาว

เหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

วันที่สัมภาษณ์ 27 กันยายน 2544

วันที่เกิดเหตุข่มขืนกระทำชำเรา 10 กันยายน 2544

ผู้เสียหายและผู้ถูกกล่าวหาได้พักอยู่ที่คอนโดมิเนียมเดียวกัน เมื่อผู้เสียหายทะเลาะกับน้าตนเอง จึงได้ออกจากห้องและได้เจอกับผู้ถูกกล่าวหา ผู้ถูกกล่าวหาจึงได้อาสาพาผู้เสียหายไปหาบ้านเช่าอยู่บริเวณวัดสีบุญเรือง ผู้ถูกกล่าวหาได้โทรศัพท์ไปที่บ้านของผู้เสียหายโดยได้กล่าวอ้างกับมารดาผู้เสียหายว่าผู้เสียหายและผู้ถูกกล่าวหาได้มีเพศสัมพันธ์กันซึ่งไม่เป็นความจริง ซึ่งเรื่องนี้ผู้เสียหายได้ทราบภายหลัง หลังจากนั้นอีกประมาณ 2 – 3 วัน จึงได้ทำการข่มขืนกระทำชำเรา 2 ครั้ง

หลังจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ผู้เสียหายอยากจะประพடுத்தตนเองเสียใหม่ อยากจะตั้งใจเรียนให้มากกว่าเดิม

ความมุ่งหวังในชีวิต

ผู้เสียหายมีความมุ่งหวังในชีวิตในระดับสูง ได้แก่ การไม่ถูกดูหมิ่นจากผู้อื่น ความปรารถนาที่จะมีชีวิตที่ได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น โดยเฉพาะบุคคลที่ใกล้ชิดที่ทราบเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ความปรารถนาที่จะมีอิสระในการตัดสินใจ และการกล้าที่จะเผชิญกับปัญหาที่จะมาทำลาย การดำรงชีวิตของตน ตามลำดับ มีความมุ่งหวังในชีวิตในระดับปานกลาง ได้แก่ การมีกำลังใจที่เข้มแข็งไม่ท้อถอยในชีวิต และด้านความคิดความรู้สึกของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ตามลำดับ

การให้คำปรึกษา

การให้คำปรึกษา เพื่อให้ผู้เสียหายเกิดความมุ่งหวังในชีวิต การรับรู้ความรู้สึกและการให้กำลังใจกับผู้เสียหาย เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่ไม่อยากจะให้เกิด ผู้เสียหายควรจะมีการยอมรับกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้เร็วที่สุด และควรที่จะวางอนาคตข้างหน้า เช่นการวางแผนในการศึกษาเล่าเรียน และพยายามที่จะทำสิ่งดีที่สุดในปัจจุบันนี้ เพื่ออนาคตที่ดีในวันหน้า

กรณีศึกษาที่ 18

ประวัติส่วนตัว

ผู้เสียหายเป็นหญิงไทยอายุ 17 ปี สถานภาพโสด บิดามารดาอยู่ที่กรุงเทพมหานคร มีพี่น้องทั้งหมด 6 คน ตนเองเป็นบุตรลำดับที่ 3 ของครอบครัว ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวมีการทะเลาะเบาะแว้งเป็นบางครั้ง แต่สนิทกับพี่สาวคนโต ผู้เสียหายจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปัจจุบันทำงานรับจ้างขายของที่ร้านแห่งหนึ่ง เนื่องจากที่ทำงานไกลจากบ้านพัก จึงได้ออกมาอยู่หอพักกับเพื่อน

เหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

วันที่สัมภาษณ์ 27 กันยายน 2544

วันที่เกิดเหตุข่มขืนกระทำชำเรา ต้นเดือนกันยายน 2544

ผู้เสียหายอยู่ที่บ้านพักของตนเองเพียงลำพังปกติจะมีพี่สาวอยู่ด้วย เมื่อผู้ถูกกล่าวหา มาที่บ้านซึ่งได้ดื่มสุรามาด้วยมีอาการเมา ได้ใช้กำลังบังคับข่มขืนกระทำชำเรา 1 ครั้ง

หลังจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ผู้เสียหายเคยคิดที่จะฆ่าตัวตาย ไม่อยากที่จะให้คนอื่นรับรู้ในเรื่องของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา บุคคลที่ให้กำลังใจมากที่สุดคือมารดา ตอนนี้อยากจะลืมเรื่องที่เกิดขึ้น

ความมั่งหวังในชีวิต

ผู้เสียหายมีความมั่งหวังในชีวิตในระดับปานกลาง ได้แก่ ความปรารถนาที่จะมีอิสระในการตัดสินใจ ความปรารถนาที่จะมีชีวิตที่ได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น โดยเฉพาะบุคคลที่ใกล้ชิดที่ทราบเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา การมีกำลังใจที่เข้มแข็งไม่ท้อถอยในชีวิต และการกล้าที่จะเผชิญกับปัญหาที่จะมาทำลาย การดำรงชีวิตของตน ตามลำดับ มีความมั่งหวังในชีวิตในระดับต่ำ ได้แก่ ด้านความคิดความรู้สึกของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา และการไม่ถูกดูหมิ่นจากผู้อื่น ตามลำดับ

การให้คำปรึกษา

การให้คำปรึกษา เพื่อให้ผู้เสียหายเกิดความมั่งหวังในชีวิต โดยการให้กำลังใจในการต่อสู้กับเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเราและมีความเห็นอกเห็นใจ รับรู้ความรู้สึกของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา พยายามชี้ให้เห็นว่าสิ่งที่เกิดขึ้นไม่ใช่เป็นความผิดของผู้เสียหายเพียงผู้เดียว เมื่อเกิดเหตุการณ์นี้ขึ้นแล้ว ควรจะมีการยอมรับกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และพยายามนึกในสิ่งที่เราจะต้องกระทำต่อไปในอนาคต เช่น การสร้างฐานะทางเศรษฐกิจให้ดี และควรจะนึกอยู่เสมอว่าตนเองเป็นที่พึ่งสำหรับตนเองดีที่สุด

กรณีศึกษาที่ 19

ประวัติส่วนตัว

ผู้เสียหายเป็นหญิงไทยอายุ 19 ปี สถานภาพโสด บิดามารดาอยู่ที่กรุงเทพมหานคร มีพี่น้องทั้งหมด 3 คน ตนเองเป็นบุตรคนโตของครอบครัว ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว มีการทะเลาะเบาะแว้งเป็นบางครั้ง ผู้เสียหายกำลังศึกษาอยู่ในระดับ ปวช. ปี 3

เหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

วันที่สัมภาษณ์ 8 ตุลาคม 2544

วันที่เกิดเหตุข่มขืนกระทำชำเรา 15 สิงหาคม 2544 - 15 กันยายน 2544

ผู้เสียหายและผู้ถูกกล่าวหาเป็นเพื่อนกัน วันเกิดเหตุผู้เสียหายได้ไปเที่ยวที่บ้านของผู้ถูกกล่าวหา เมื่อไม่มีใครอยู่ที่บ้าน ผู้ถูกกล่าวหาจึงได้ทำการข่มขืน 1 ครั้ง หลังจากนั้นผู้ถูกกล่าวหาได้โทรศัพท์ให้ผู้เสียหายออกมาพบเพื่อแสดงความรับผิดชอบ เมื่อผู้เสียหายมาพบก็ได้กระทำการข่มขืนกระทำชำเราอีก 1 ครั้ง บิดาของผู้เสียหายทราบเรื่องจึงได้แจ้งความดำเนินคดี

หลังจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ผู้เสียหายอยากจะเริ่มต้นชีวิตใหม่ให้มากที่สุด

ความมุ่งหวังในชีวิต

ผู้เสียหายมีความมุ่งหวังในชีวิตในระดับสูง ได้แก่ การกล้าที่จะเผชิญกับปัญหาที่จะมาทำลาย การดำรงชีวิตของตน การมีกำลังใจที่เข้มแข็งไม่ท้อถอยในชีวิต ด้านความคิดความรู้สึกของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา และการไม่ถูกดูหมิ่นจากผู้อื่น ตามลำดับ มีความมุ่งหวังในระดับปานกลาง ได้แก่ ความปรารถนาที่จะมีอิสระในการตัดสินใจ และความปรารถนาที่จะมีชีวิตที่ได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น โดยเฉพาะบุคคลที่ใกล้ชิดที่ทราบเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

การให้คำปรึกษา

การให้คำปรึกษา เพื่อให้ผู้เสียหายเกิดความมุ่งหวังในชีวิต โดยการให้กำลังใจกับผู้เสียหายกับเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา โดยเน้นให้ผู้เสียหายมีการกล้าที่จะตัดสินใจในเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง ทั้งนี้ต้องมีการพิจารณาอย่างถี่ถ้วนแล้ว ควรจะมีความรับผิดชอบต่อสิ่งที่ได้ตัดสินใจไปแล้ว ควรจะมีการวางแผนในชีวิตว่าจะเดินไปในทางใด และคิดเสมอว่าบุคคลที่ให้กำลังใจมากที่สุดคือน้ำสาวและมารดา ควรจะสร้างความภาคภูมิใจให้กับบุคคลทั้ง 2 เช่น การจบการศึกษาและมียานพาหนะ

กรณีศึกษาที่ 20

ประวัติส่วนตัว

ผู้เสียหายเป็นหญิงไทยอายุ 14 ปี สถานภาพโสด บิดามารดาอยู่ที่ต่างจังหวัด มีพี่น้องทั้งหมด 5 คน ตนเองเป็นบุตรลำดับที่ 3 ของครอบครัว ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวมีความรักใคร่กันดี ผู้เสียหายจบการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ปัจจุบันเข้ามาทำงานที่ร้านอาหารในกรุงเทพมหานคร และได้มาพักอาศัยอยู่กับน้าสาว

เหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

วันที่สัมภาษณ์ 8 ตุลาคม 2544

วันที่เกิดเหตุข่มขืนกระทำชำเรา 5 – 9 กันยายน 2544

ผู้เสียหายเล่าว่าได้ทำงานที่ร้านอาหารแห่งเดียวกันกับน้องสาวของผู้ถูกกล่าวหา ในวันเกิดเหตุน้องสาวของผู้ถูกกล่าวหาได้พาผู้เสียหายมาที่บ้าน ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาได้อยู่ที่บ้านด้วย เมื่อน้องสาวผู้ถูกกล่าวหาได้บอกว่าจะขอออกไปทำธุระด้านนอก ให้ผู้เสียหายรออยู่ในบ้านของตนก่อน เมื่อมีโอกาสผู้ถูกกล่าวหา ก็พยายามที่จะถอดเสื้อผ้าผู้เสียหาย ผู้เสียหายได้พยายามขอร้องแต่ไม่เป็นผล และได้ถูกข่มขืนกระทำชำเรา 2 ครั้ง อีก 4 วันต่อมาผู้ถูกกล่าวหาได้มาหาผู้เสียหายที่ร้านอาหารและได้บังคับให้ออกไปด้วยกันไม่เช่นนั้นจะบอกเรื่องที่เกิดขึ้นให้เพื่อนทราบ ผู้เสียหายจึงต้องออกมาด้านนอกบ้าน ผู้ถูกกล่าวหาจึงได้พาไปที่บ้านของตนและทำการข่มขืนกระทำชำเราอีก 2 ครั้ง ผู้เสียหายทนไม่ได้กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงได้บอกน้าสาวทราบ และได้แจ้งความดำเนินคดี

หลังจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ผู้เสียหายอยากจะหนีจากสภาพแวดล้อมที่เป็นอยู่ อยากจะลืมเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ความมุ่งหวังในชีวิต

ผู้เสียหายมีความมุ่งหวังในชีวิตในระดับสูง ได้แก่ ด้านความคิดความรู้สึกของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา การไม่ถูกดูหมิ่นจากผู้อื่น การกล้าที่จะเผชิญกับปัญหาที่จะมาทำลายการดำรงชีวิตของตน ความปรารถนาที่จะมีชีวิตที่ได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น โดยเฉพาะบุคคลที่ใกล้ชิดที่ทราบเหตุการณ์ของการถูกข่มขืนกระทำชำเรา การมีกำลังใจที่เข้มแข็งไม่ท้อถอยในชีวิต และความปรารถนาที่จะมีอิสระในการตัดสินใจ ตามลำดับ

การให้คำปรึกษา

การให้คำปรึกษา เพื่อให้ผู้เสียหายเกิดความมุ่งหวังในชีวิต การให้กำลังใจและการรับรู้ความรู้สึกของผู้เสียหายกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น การสร้างความมั่นใจให้กับตนเองอยู่เสมอ และควรหากิจกรรมทำเพื่อไม่ให้นึกถึงเรื่องราวของการข่มขืนกระทำชำเรา ให้คิดว่าตนเองยังมีความสำคัญและสามารถสร้างความภาคภูมิใจให้กับสำหรับบิดามารดาได้

หนังสือขอความร่วมมือ

ที่ ทม 1012/ 3089

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

16 สิงหาคม 2544

เรื่อง ขออนุญาตใช้สถานที่ในการสัมภาษณ์

เรียน ผู้บังคับการโรงพยาบาลตำรวจ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสัมภาษณ์

เนื่องด้วย ร.ต.อ. หญิงสมลรัตน์ สาริตพิเคราะห์ นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง “การศึกษาความมุ่งหวังในชีวิตของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา” โดยมี ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขออนุญาตใช้สถานที่ห้องฉุกเฉินและอุบัติเหตุ และขอสัมภาษณ์ เรื่อง ความมุ่งหวังในชีวิตของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา กับหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราที่ได้มีการแจ้งความดำเนินคดีทางอาญา และได้ส่งตัวหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรามาตรวจเพื่อหาหลักฐานทางด้านการแพทย์ที่โรงพยาบาลตำรวจ ช่วงระยะเวลาหลังการถูกข่มขืนกระทำชำเราถึงระยะแจ้งความดำเนินคดีอาญาอยู่ในช่วงเวลา 2-6 สัปดาห์ จำนวน 20 คน ในระหว่างเดือนสิงหาคม-กันยายน 2544

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ ร.ต.อ. หญิงสมลรัตน์ สาริตพิเคราะห์ ได้สัมภาษณ์เพื่อเป็นข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ศาสตราจารย์ ดร.เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 664-1000 ต่อ 5726, 5644

โทรสาร. 258-4119

245044

7426

٤٦٦

Indonesian No 23 a.A. 2644 8 504

1747 000

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๔

เรื่อง ขออนุญาตใช้สถานที่ในการสัมภาษณ์

เรียน ผู้บังคับการโรงพยาบาลตำรวจ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสัมภาษณ์

เนื่องด้วย ร.ต.อ.หญิงสมลรัตน์ สาธิตนิเคราะห์ นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง “การศึกษาความมุ่งหวังในชีวิตของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา” โดยมี ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในวาระนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขออนุญาตใช้สถานที่ห้องฉุกเฉินและอุบัติเหตุ และขอสัมภาษณ์ เรื่อง ความมุ่งหวังในชีวิตของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา กับหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราที่ได้มีการแจ้งความดำเนินคดีทางอาญา และได้ส่งตัวหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรามาตรวจเพื่อหาหลักฐานทางด้านการแพทย์ที่โรงพยาบาลตำรวจ ช่วงระยะเวลาหลังการถูกข่มขืนกระทำชำเราถึงระยะแจ้งความดำเนินคดีอาญาอยู่ในช่วงเวลา 2-6 สัปดาห์ จำนวน 20 คน ในระหว่างเดือนสิงหาคม-กันยายน 2544

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ ร.ต.อ. หญิงสมลรัตน์ สาธิตพิเคราะห์
 ได้สัมภาษณ์เพื่อเป็นข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และ
 ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

अन. म. फ. लेखन २५

- Born Wamoy (1840-1901)

H.A.O. *Is*

(อรรถาณ เกரியงศักดิ์พิชัย)

นายแพทย์ (สบ 5)๑ ปรท.คณก.ดว.พต.

23 2. A. 2544

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 664-1000 ต่อ 5726, 5644

โทรสาร. 258-4119

ขอแสดงความนับถือ

(ศาสตราจารย์ ดร.เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์)

คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

၇၄၈၄

1. โจทย์ห.ท.ม. 1999 น. F.R. มีลักษณะที่โดดเด่น
2. โจทย์ห.ท.ม. 1999 น. F.R. มีลักษณะที่โดดเด่น
ท.ด.อ.หญิง

(วนิดา ศิริวิมลกุล)

นพ.(สบ5) หมอ.จางู๋ป๋วยนอก รพ.พต.

แบบสัมภาษณ์หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา

ความมุ่งหวังในชีวิตของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา

ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้น

ชื่อ – นามสกุล.....

วันที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา.....

วันที่สัมภาษณ์.....

อายุ.....ปี HN.

ระดับการศึกษา อาชีพ

สถานภาพ สมรส โสด ม่าย อื่น ๆ

ลำดับการเกิด จำนวนพี่น้อง คน

สถานภาพของบิดา – มารดา อยู่ด้วยกัน แยกกันอยู่ อื่น ๆ

ความสัมพันธ์ภาพในครอบครัว รักใคร่กันดี ทะเลาะกันเป็นบางครั้ง ทะเลาะกันบ่อย

บุคคลที่พาไปแจ้งความดำเนินคดีอาญา

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ถูกข่มขืนกระทำชำเราและผู้ข่มขืนกระทำชำเรา

ตอนที่ 2 กรอบแนวคิดการสัมภาษณ์ความมั่งหวังในชีวิต

ในการสัมภาษณ์ความมั่งหวังในชีวิตของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ผู้วิจัยจะสัมภาษณ์หญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ตามกรอบแนวคิดการสัมภาษณ์ความมั่งหวังในชีวิต และผู้วิจัยเป็นผู้ประเมินระดับความมั่งหวังในชีวิตของหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราที่ผู้วิจัยสัมภาษณ์

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความมั่งหวังในชีวิต			สำหรับ เจ้าหน้าที่
		น้อย	ปานกลาง	มาก	
1	ฉันต้องทำบางสิ่งเหมือนเดิมอยู่ทุกวัน				☐
2	ถ้าฉันสามารถเลือกได้ ฉันจะไม่ขอเกิดมาอีกเลย				☐
3	ถ้าฉันตายจากโลกนี้ไป ทุกคนคงจะมีความสุข				☐
4	ปัญหาของฉัน มันช่างมากมาย จนอยากจะหนีไปให้พ้นจากโลกนี้				☐
5	ฉันไม่มีอะไรที่จะต้องกังวลใจอีก ถ้าฉันจะต้องตาย				☐
6	ชีวิตฉันมีแต่ความล้มเหลว				☐
7	ฉันปรารถนาที่จะมีอิสระในการตัดสินใจ แต่ต้องเดินตามทางของคนที่มีอำนาจเหนือฉัน				☐
8	ฉันไม่รู้ว่าฉันจะมีชีวิตอยู่ไปทำไม				☐
9	ฉันไม่เหลืออะไรอีกแล้วในชีวิตนี้				☐
10	ชีวิตฉันมันช่างโหดเหี้ยมอ้างว้าง				☐
11	ฉันไม่อยากเจอหน้ากับใคร ๆ				☐
12	ฉันรู้สึกว่ ฉันยังมีความหมายสำหรับคนที่อยู่รอบตัวฉัน				☐
13	ฉันพอใจกับชีวิตที่ผ่านมา				☐
14	ฉันปรารถนาที่จะมีอิสระในการตัดสินใจทุกเรื่องด้วยตัวของฉันเอง				☐
15	ในอนาคตข้างหน้า ฉันรู้ว่า ฉันควรจะทำสิ่งใดบ้าง				☐
16	ก่อนที่จะทำอะไร ฉันจะใช้อารมณ์ของตัวเองให้น้อยกว่านี้				☐
17	ฉันไม่เคยคิดฆ่าตัวตาย				☐
18	ฉันต้องมีชีวิตให้ยืนยาว เพราะมีอีกหลายสิ่งที่ยังไม่ได้ทำ				☐

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความมุ่งหวังในชีวิต		
		น้อย	ปานกลาง	มาก
19	ฉันปรารถนาที่จะกำหนดทางเดินชีวิตของตนเอง			
20	ฉันเชื่อว่า ชีวิตขึ้นอยู่กับตัวของฉันเองเท่านั้น			
21	ในสังคมที่ฉันอยู่ คนรอบข้างจะพูดจาซ้ำเติมให้ฉันเจ็บปวด			
22	คนรอบข้างคอยให้กำลังใจฉันเสมอ			
23	ทุกสิ่งที่คุณทำ ไม่เคยมีใครเห็นคุณค่าของคุณ			
24	ฉันอยู่ในท่ามกลางความอบอุ่นของคนรอบข้าง			
25	หน้าที่การงานที่ฉันทำอยู่ เป็นสิ่งที่ตอกย้ำความเจ็บปวดของฉัน			
26	ฉันมีชีวิตอยู่ เพราะฉันรู้ว่า ฉันยังมีความหวัง			
27	ฉันต้องทำวันนี้ให้ดีที่สุด ก่อนที่มันจะสายเกินไป			
28	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับฉัน ทุกคนจะกล่าวหาฉันว่าฉันเป็นฝ่ายผิด			
29	ก่อนที่จะตัดสินใจทำอะไร ฉันอยากจะให้ตนเองมีเหตุผลมากกว่านี้			

สำหรับ
เจ้าหน้าที่

☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐

ตัวอย่างคู่มือให้คำปรึกษา

คู่มือการให้คำปรึกษาเบื้องต้น

สำหรับ

หญิงที่ถูกละเมิดทำชำเรา

คู่มือการให้คำปรึกษาเบื้องต้นสำหรับหญิงที่ถูกละเมิดทำชำเรานั้น เพื่อให้เจ้าหน้าที่และผู้เกี่ยวข้องกับการละเมิดทำชำเรา ได้มีแนวทางในการปฏิบัติที่เหมาะสม

ข้อพึงระวังในระหว่างการซักประวัติของการถูกละเมิดทำชำเรา

เหตุการณ์ของการถูกละเมิดทำชำเรา นั้น เป็นสิ่งที่ทุกคนไม่อยากที่จะให้เกิดขึ้น แต่ถ้าเกิดขึ้นกับบุคคลใดแล้ว ย่อมที่จะส่งผลกระทบต่อบุคคลที่อยู่รอบข้าง ดังนั้นสิ่งที่ควรคำนึงถึงมีดังนี้

1. ผู้ที่ทำหน้าที่ในการซักประวัติของการถูกละเมิดทำชำเรา ควรที่จะมีความเห็นอกเห็นใจ ให้กำลังใจกับหญิงที่ถูกละเมิดทำชำเรา
2. ควรที่จะมีการสร้างความคุ้นเคยกับหญิงที่ถูกละเมิดทำชำเราก่อน เพราะในการเล่าเหตุการณ์ของการถูกละเมิดทำชำเรา เป็นสิ่งละเอียดอ่อนใจหญิงที่ถูกละเมิดทำชำเราที่ต้องกล่าวถึงเหตุการณ์นั้นอีกครั้ง

เมื่อเกิดเหตุการณ์
ละเมิดทำชำเราแล้ว
ผู้ใกล้ชิดควรที่จะปฏิบัติตนอย่างไร

ครอบครัวนับว่าเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยส่งเสริมให้หญิงที่ถูกละเมิดทำชำเราสามารถที่จะใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้บุคคลที่ใกล้ชิดควรปฏิบัติดังนี้

1. ควรจะเข้าร่วมในการรับคำปรึกษาจากเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้ ทั้งนี้เพื่อช่วยในการส่งเสริมให้หญิงที่ถูกละเมิดทำชำเราได้มีการปรับตัวเข้ากับสังคมได้ดีขึ้น และยังเป็นการเพิ่มความเข้าใจในตัวของผู้หญิงที่ถูกละเมิดทำชำเรา
2. ควรที่จะดูแลผู้ถูกละเมิดทำชำเราทั้งทางร่างกายและจิตใจ ควรที่จะให้กำลังใจ เข้าใจความรู้สึกของผู้ถูกละเมิดทำชำเราให้มากขึ้น

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	ว่าที่พันตำรวจตรีหญิงสมลรัตน์ สาริตพิเคราะห์
วัน เดือน ปีเกิด	6 สิงหาคม 2512
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	367/88 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร 10700
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	พยาบาล (สบ 2)
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	ห้องตรวจโรคสายตาคัดปกติ โรงพยาบาลตำรวจ
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2531	มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสตรีมหาพฤฒาราม
พ.ศ. 2535	พยาบาลศาสตรบัณฑิต วิทยาลัยพยาบาลตำรวจ
พ.ศ. 2538	ศิลปศาสตรบัณฑิต (รัฐศาสตร์) มหาวิทยาลัยรามคำแหง
พ.ศ. 2545	การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการแนะแนว) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ